roja bolşewîk

Karkerên hemû welatan yekbin!
Karkerên hemû welatan û gelên bindest yekbin!
Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!

BOLŞEVİK PARTİ (KUZEY KÜRDİSTAN) YAYIN ORGANIDIR

Proletarya enternasyonalizmi mi, şovenizm ve milliyetçilik mi?

HEJMAR/SAYI: 2 ▸ NÎSAN/NİSAN'94 ▸ BIHA/FİYATI: 10000 TL, 5 DM

Herşeye rağmen
insanlığın önündeki
tek alternatif
YA BARBARLIK,
YA SOSYALİZM!

Herkesin
yeteneği ölçüsünde
katkıda bulunduğu,
herkesin ihtiyacı
ölçüsünde aldığı;

rengi, dili, dini,
mezhebi, milliyeti,
cinsiyeti, vs.
ne olursa olsun özgür
bireylerin bilinçli
birliğinin toplumu
KOMÜNİZM için
mücadelede
yol gösterici
BOLŞEVİZM bayrağı
yükseliyor!

BOLŞEVİK PARTİ(*)
5. KONGRESİ
YAPILDI!

BOLŞEVİK PARTİ'YE OMUZ VERİN!

(*) Türkiye Komunist Partisi/Marksist-Leninist (BOLŞEVİK)'in ismi 5. Kongrede BOLŞEVİK PARTİ (KUZEY KÜRDİSTAN-TÜRKİYE) olarak değiştirildi. Kongre kararları için "BOLŞEVİK PARTİZAN"ın 87. sayısını okuyun!

PROLETARYA ENTERNASYONALİZMİ Mİ, ŞOVENİZM VE MİLLİYETÇİLİK Mİ ?

Kendisine devrimci, Marksist-Leninist diyen ve sosyalizm-komünizm hedefine sahip olduğunu söyleyip, bu uğurda mücadele verenlerin, sorduğumuz bu soruya vereceği cevap, kuşkusuz "tabii ki, proletarya enternasyonalizmi" cevabı olacaktır. Laf düzeyinde, savunulması gerekli olan düşüncenin ne olduğu konusunda var olan "birlik", ne yazık ki gerçek yaşamda, pratik mücadelede ve yürütülen ajitasyon ve propagandada takınılan tavırlarda ortadan kalkmakta, bu birliğin sadece görünüşteki bir birlik olduğu ortaya çıkmaktadır.

Proleter Enternasyonalist olmak için, herhangi bir partinin programında "biz değişik ulus ve milliyetlerden proletarya ve emekçilerin birliğinden yanayız, ulusalcı temelde örgütlenmeye, işçi ve emekçilerin milliyetçi çitlerle bölünmesine karşıyız" demeleri, iyidir ama yetersizdir. Çünkü enternasyonalizm, mücadele sürecinde, içinde bulunulan koşullar ve görevler bağlamında Marksist-Leninistlerin önüne değişik noktalarda doğru tavır takınmaları görevini dayatır. Güncel mücadelede öne çıkan noktada doğru tavır takınmayanlar, genelde olumlu bir konuma sahip olsalar da, sözkonusu bu noktada enternasyonalist olmayan bir konuma sahip olurlar. Ya da, öne çıkan nokta tayin edici bir nokta ise, Birinci Dünya Savaşı hakkında takındıkları tavırdan dolayı sosyal şoven olan ve burjuvazilerinin kuyruğuna takılan İkinci Enternasyonal sosyal-demokratları gibi karşı-devrim saflarına geçerler.

Enternasyonalist olmak, hangi ülkede olunursa olunsun proleter dünya devrimini çıkış noktası olarak almak ve bu hedefe varmak için, üzerinde yaşanılan ülke ve devletin somut koşullarına, öne çıkan görevlere göre mücadele etmektir. Toplumun en devrimci sınıfı olan proletaryanın sınıfsal bakış açısından kopuk bir enternasyonalizm mümkün değildir. Böyle olduğu için de, Marksist-Leninistler enternasyonalizmden bahsettikleri zaman proletarya enternasyonalizmini anlarlar.

Proleter enternasyonalizmi, uluslararası işçi sınıfının birliğine giden yolda her ülkenin değişik koşullarına göre değişik görev ve mücadele biçimlerini gerekli kılar. Bu görevler ve mücadele biçimleri, tek uluslu bir devletle çok uluslu bir devlet açısından da değişiklik gösterir ve göstermek zorundadır da. Çünkü tek uluslu bir devlette, ezen bir ulus ile ezilen bir ulusun varolması ve ezilen ulusun ulusal baskıya karşı ulusal kurtuluş mücadelesi vermesine yol açması anlamında bir ulusal baskı yoktur. Böylesi ülkelerde ulusal baskı kendisini değişik biçimlerde gösterir. Örneğin azınlık milliyetler üzerinde ya da değişik ülkelerde çalışmak için gelen göçmenler üzerinde uygulanan baskı vb. ulusal baskının biçimlerini oluşturmaktadır. Oysa, çok uluslu bir devlette hakim ulus olma konumuna sahip olan ezen bir ulus ve ezilen bir ya da daha fazla ulusun varlığı sözkonusudur. Böylesi bir devlette ulusal baskının varlığı, ezilen ulus(lar)un ulusal kurtuluş mücadelesini gündeme getirir. Bu mücadele de değişik uluslardan devrimci ve komünistlerin önüne değişik görevler ve mücadele biçimleri koyar. Değişik uluslardan işçi ve emekçilerin enternasyonal birliğinin yaratılması için, birliğe giden yolda, ezen ve ezilen ulustan devrimciler, komünistler ve işçi sınıfının takınması gereken tavır **ikili görev** olarak kendisini ortaya koyar.

Detaya girildiğinde ikili görevin içerdiği birçok sorun vardır. Fakat genel olarak ele alındığında ikili görev, ezen ulustan devrimciler, komünistler ve işçi sınıfının, ezilen ulusun ayrılıp ayrı devlet kurma hakkını kayıtsız, koşulsuz savunması; ezilen ulustan devrimciler, komünistler ve işçi sınıfının ise, ezen ulustan proletarya ve emekçilerle birliği savunması anlamına gelir. Bu iki değişik görevin çıkış noktası da değişik uluslardan işçi ve emekçilerin birliği noktasıdır. Lenin'in deyimi ile:

"***Gerçek yaşamda*** *Enternasyonal, ezen ve ezilen uluslara* ***bölünmüş*** *işçilerden oluşmaktadır. Eğer Enternasyonalin eylemi* ***birci olacaksa*** *propagandası her ikisi için aynı*

olmamalıdır." (Emperyalist Ekonomizm... sf. 67, Sol Yay.) Kısacası çok uluslu bir devlette enternasyonalist olmak, diğer birçok sorunun yanısıra, bu ikili görevin nasıl yerine getirildiğine bağlı olan bir sorundur.

Somut olarak Türkiye-Kuzey Kürdistan'ı ele aldığımızda ikili görev bağlamında durum, esas olarak, ortaya koyduğumuz yaklaşımın tersi bir durumdadır. Şöyle ki, ulusal temelde örgütlenmediğini iddia eden ve fakat esasta Türkiyeli (Kuzey Kürdistan dışında) olan devrimci ve sol örgütlerin büyük çoğunluğu "sınıf tavrı" adı altında Kürt ulusunun ayrılma hakkının savunulmasını merkeze koyacak yerde, tam tersini yapmaktadırlar. Bunlar "birlik" propagandasını merkeze koymaktadırlar. Bu "emekçilerin birliği", "özgür birliği" savunma adına bile yapılsa, pratikte var olan zoraki birliğin savunulması ile birleşmektedir. Kürt Ulusal Kurtuluş Mücadelesinın bugünkü öncüsü PKK; ve diğer Kürt milliyetçisi örgütler ise, "emekçilerin birliği"nin propagandasını merkeze koyacak yerde, "ayrılığın" propagandasını merkeze koymaktadır. Reformist çizgi sonucu yapılan "T.C.'den ayrılmak istemiyoruz" propagandalar da, emekçilerin birliği propagandasının merkeze konmadığı gerçeğini değiştirmemektedir. Kısaca, hem ezen, hem de ezilen ulustan devrim adına konuşan örgütlerin büyük çoğunluğu "ikili görev" bağlamında yapılması gerekenin tam tersini yapmaktadır. Görevin bu yanlış paylaşımı da, birliği savunma adına Türk şovenizminin ve "özgürlük" adına ayrılığı propaganda etmede ise Kürt milliyetçiliğinin savunulmasını beraberinde getirmektedir.

Bu olguyu en iyi bir biçimde ortaya koyan tavırların son örneği, PKK'nın Dersim'de "Türk solu" olarak değerlendirdiği örgütlere karşı takındığı tavır ve buna karşı kimi takınılan tavırların bır bölümüdür.

Bilindiği gibi, Mart 1993'de PKK tek yanlı bir ateşkes ilan etti ve ardından PSK vb. örgütlerle ortak açıklamalar yaptı. Ateşkes ve bu ortak açıklamalar değişik örgütler -esas olarak kendisine Kürt örgütü demeyenler- tarafından ve aynı zamanda tarafımızdan da eleştirildi. PKK'ya yöneltilen eleştirilerde, takındığı tavrın reformist olduğu doğru eleştirisinin yanısıra oportünistler tarafından yanlış eleştiriler de yapıldı. Bu yanlış temeldeki eleştirileri, PKK, kendi reformist yaklaşımının üstünü örtmek için kullandı. Bu dönemde, kapanmış olduğu sanılan 1980 öncesi sayfalar, üzerindeki tozlar silinerek yeniden açıldı. Bu sayfalar açılırken PKK, "Türk solu"na 1980 öncesini **unutmadıklarını** hatırlatmaya başladı.

PKK'nın, ateşkes sonrasında "Türk solu"na karşı takındığı tavır, gerçekte yeni bir tavır değildi. Milliyetçi ve pragmatik yaklaşımı sonucunda dönem dönem "Türk solu"nu kendisine yaklaştırmak için çatışmaları durdurması yaklaşımı, bu dönemde yeniden çatışmayı başlatma biçimine dönüşmüştür. Bu bağlamda geçmiş dönemi bir yana bırakırsak, bu tavırın bir bakıma dönüm noktası PKK'nın "Kürdistan Ulusal Meclisi" için Avrupa'da gerçekleştirdiği seçimler ve "KUM" düşüncesine Dev-Sol tarafından getirilen -Marksizm-Leninizm adına Türk şovenisti tavırların mevcut olduğu- eleştiriler olmuştur. PKK, Dev-Sol'un yanlış tavırlarına karşı, başka bir yanlışın savunuculuğunu yapmıştır ve Türk ulusundan devrimcilerin Kürdistan'dan çekilmelerini savunmuştur.

Bu düşünce, ateşkes sonrasında geliştirilerek pratiğe de uygulanmaya başlanılan bir düşüncedir. TDKP'den 4 kişinin öldürüldüğü 2 kişinin yaralandığı ve 2 kişinin de "esir" alındığı 9 Ekim 1993 tarihine kadarki dönem içerisinde PKK'nın özellikle Dersim'deki uygulamalarına karşı TDKP ve TKP/ML, yayın organlarında eleştiriler yönelttiler. Gelen eleştirilere tahammülsüzlük tavrı yukarıda değindiğimiz tavır ile de birleşince, PKK, eleştiri getiren örgütlere karşı şiddeti gündeme getirip, bu örgütlerin taraftarlarını tehdit etme, kaçırma eylemlerine başladı. TDKP'lilerin ve TKP/ML taraftarlarının öldürülmeleri bu olayların vardığı uç nokta oldu. Özellikle TDKP'lilerin öldürülmesi T/KK'da "sol" içindeki tartışmaların yoğunlaşmasını beraberinde getirdi.

Sözkonusu bu tartışmalarda PKK, çok açık bir biçimde "Türk solu" dediği örgütlerin Kürdistan'da "misafir" olduğunu, Kürdistan toprakları üzerinde örgütlenme çalışmalarına son vermesi gerektiğini, Kürdistan'da tek otoritenin PKK olduğu ve bu topraklar üzerinde çalış-

ma yapanların PKK'nın izni olmadan hareket edemeyeceklerini dile getirdi. Böylece PKK milliyetçilikte ne kadar ilerlediğini, kendi tavrı ile ortaya koyarken, proleter enternasyonalizminin içeriğini PKK'nın eleştirisiz desteklenmesi ile özdeşleştirerek proletarya enternasyonalizmi lafzına sarılmaya da ayrı bir ağırlık vermeye başladı.

PKK'nın bu tavrının, haklı olarak milliyetçi bir tavır olduğunu tespit eden bir dizi örgüt ise, yine enternasyonalizm adına milliyetçiliği mahkum ederken şovenist yaklaşımlarını da ortaya koydular.

PKK'nın milliyetçi yaklaşımını görmek ve ortaya koymak ne kadar kolaysa, buna karşın, üstü Marksist-Leninist söylemlerle, proletarya ve emekçilerin birliği savunusu ile örtülü olan Türk şovenisti tavırları görmek o kadar zordur. Türk şovenizminin inceltilmiş biçiminin ortaya konması görevini yerine getirmek ve bu konuda ML adına konuşanların gerçek yüzlerini göstermek önemlidir. Bu görevi yerine getirmek, hakim ulus şovenizmine karşı tepki olarak gelişen ezilen ulus milliyetçiliğine karşı da mücadele etmeyi dıştalamaz. Esas mücadelenin Türk şovenizmine karşı mücadele olduğunu bir an bile unutmadan, Kürt milliyetçiliğine karşı da mücadele etmek, Marksist-Leninistler için zorunlu bir görevdir. Ayrıca esas mücadelenin Türk şovenizmine karşı verilmesi gerektiği gerçeği, hiç de şu ya da bu yazıda Kürt milliyetçiliğine karşı mücadeleye ağırlık vermeyi dıştalamaz.

PKK'nın Dersim'de TDKP'lileri öldürmesinden sonraki tartışmalar içinde, en çok proleter enternasyonalizminden bahseden ve bu konuda yazı yazan da yine PKK'nın kendisi olmuştur.

PKK'nın enternasyonalizm adına takındığı tavırlar, enternasyonalizme saldırının en uç noktasını oluşturmaktadır. TDKP, TKP/ML, Dev-Sol vb. örgütlerin tavırları, ulusal soruna bakış açıları özde değişmemiştir. TDKP'nin ulusal sorunda oportünist bir niteliğe sahip olduğunu daha önce ortaya koymuştuk. TKP/ML ise kendi yanlışlarını İ.Kaypakkaya yoldaşın doğru tavrını göstererek saklamaya çalışmaktadır.

Enternasyonalizm adına nelerin savunulabildiğini göstermek için, gerek açık bir biçimde milliyetçi tavır takınan PKK'nın tavrını, gerekse de üstü örtülü savunulan Türk şovenisti tavırları ortaya koymak gerekir. Buna PKK'nın tavrını ortaya koymakla başlayalım.

PROLETARYA ENTERNASYONALİZMİ VE PKK'NIN TAVRI

9 Ekim 1993 tarihinde Dersim'de PKK'nın 4 TDKP'liyi öldürmesinin ardında Serxwebun sayı 142'de "Proletarya Enternasyonalizmi ve Kemalist Solculuk" başlıklı ve Serxwebun sayı 143'de ise "Türk sömürgeciliği, kemalist solculuk ve Dersim" başlıklı yazılar yayınlandı. Legal alanda yayınlananları ise bir kenara bırakıyoruz. Sözkonusu bu yazılarda, proleter enternasyonalizmi ve "Türk solu"nun tavırları üzerinde durulmakta ve kendi tavırlarını ortaya koymaktadırlar. Biz bu yazılarda her yanlışa değinmeden, bazı önemli noktaları öne çıkararak PKK'nın yanlış yaklaşımını ortaya koymaya çalışacağız.

Yazıların kendisine değinmeden önce, bir konuda açıklama yapmayı da gerekli görüyoruz. O da, proletarya enternasyonalizminin proleter sınıf bakış açısını gerektirdiği gerçeğidir. Özellikle PKK ile tartışma bağlamında bu sorunun bilinçte tutulması önemlidir.

a) PROLETARYA ENTERNASYONALİZMİ ADINA TEK YANLILIK

Proletarya enternasyonalizmi, gerek çok uluslu devletlerde olsun, gerekse de tek uluslu devletlerde olsun, diğer ülke ve devletlerin işçi sınıfı ve emekçileri ile ilişkide tekyanlılığı reddeder. Çıkış noktası proleter dünya devrimi olduğuna göre, her ülkenin işçi sınıfı ve işçi sınıfına önderlik etmek isteyenlerin görevi, kendi ülkesinde emperyalizme karşı devrimi geliştirirken aynı zamanda dünyanın neresinde olursa olsun kapitalist sisteme karşı verilen mücadeleyi desteklemektir. Bu mücadeleler kuşkusuz, her ülkenin koşuluna göre değişiklik

arzeder. İster sosyalist devrim mücadelesi olsun, isterse demokratik devrim mücadelesi olsun (bunun içinde devrimci temelde gelişen ulusal kurtuluş mücadelesi de vardır) , karşılıklı destek ve birlikte mücadele etme görevini ortadan kaldırmaz.

Türkiye-Kuzey Kürdistan'a baktığımızda ise, karşımıza, esas olarak tekyanlı bir yaklaşım çıkmaktadır. Örneğin şu ya da bu iş yerinde greve gidildiğinde, gerek greve giden işçiler olsun, gerekse de bu grevlere önderlik edenler olsun başka ülkelerin işçi sınıfından, sendikalardan dayanışma ve yardım talebinde bulunurlar. Enternasyonal dayanışma burada akıllarına gelmektedir. Fakat herhangi bir ülkede işçi sınıfı greve gittiğinde ise, bu işçilerle dayanışma ve yardım etme görevi pek akıllarına gelmez. Bu noktada ise enternasyonal dayanışma sözkonusu değildir.

Ya da TC devletinin sınırları içinde Kürt ulusu üzerinde her gün yaşanan katliam, zulüm ve sürgünlere karşı ses çıkarılmaz. Örnekler kuşkusuz çoğaltılabilir. Fakat biz sorunun önemini belirtmek için bu kadarın yeterli olduğunu düşünüyoruz.

PKK'ya gelince, o da aşağıda ortaya koyacağımız gibi, soruna tekyanlı yaklaşmaktadır. Serxwebun sayı 142'de yayınlanan yazıda, "Türk solu" dedikleri kesimi "Türk faşist rejiminin paraleline" düştüğü ve bunların "özünde düzeni koruyan güçler konumunda" olduğu tespitlerini yaptıktan sonra, kendilerinin proletarya enternasyonalizminden ne anladıklarını ortaya koyuyorlar ve ilk bakışta doğru bir anlayışa sahip oldukları **görünümünü** veren şu sözleri söylüyorlar:

*"Öz olarak şunu belirtmek gerekir ki, **hedefinde** (abç) dünya devrimi bulunmayan bir enternasyonalizm düşünülemez ve böyle bir doğrultuya girmeyen bir devrim kesinlikle nihai zafere ulaşamaz*

İşçi sınıfı, emperyalist-kapitalist sistemin bir halkası durumundaki egemen sınıflarının baskı, sömürü ve zorbalığına karşı kendi ulusal sınırları içerisinde mücadele edecek, bu sınıfların örgütlü zorunu bu sınırlar içinde parçalayarak devrimi gerçekleştirecektir. Bu bakımdan biçimi açısından proleter devrimin ulusal yanından sözetmek gerekir. Belirli bir ülkenin işçi sınıfı için dünya devrimine giden yolun ilk adımı budur ve bu adımın atılması son derece önemlidir." (agg. sy. 142, sf. 5)

İlk bakışta doğru bir anlayışa sahip oldukları **görünümünü** veren tespitler dedik. Evet. İlk bakışta PKK, Proleter Dünya devriminden yana görünmektedir. Hedefin Proleter Dünya devrimi olduğunu söylemektedir. Fakat bu çok ustaca bir çarpıtmadır. Çünkü sorun öncelikli olarak **çıkış noktasının** ne olduğu sorunudur. PKK bu soruya cevap vermemekte, hedefin Proleter Dünya devrimi olduğunu söyleyip orda durmaktadır.

İlk önce **çıkış noktasını,** hedefi göstererek bir kenara bırakıp, ondan sonra da biçimi açısından ulusal yanın varlığını belirterek, atılması gereken ilk adımın, dünya devrimine giden yolda ulusal çerçevedeki adım olduğunu belirtmektedir. PKK'nın yaklaşımı, her ülkenin işçi sınıfının kendi ülkesinde devrim yapmadan, başka bir ülkenin devrimi ile dayanışmasını reddeden ve bunun ötesinde de devrim perspektifine dahi sahip olmayan bir yaklaşımdır. Hedef konusunda söylenenler, proletarya enternasyonalizmini savunma adına, milliyetçiliğin üstünü örten incir yaprağı rolünü oynamaktadır. Bunun için, ilk bakışta doğru bir yaklaşım görüntüsü vermektedir dedik. Bu görünüme bir de şu tespit eklenince, *"Bir ülkenin ulusal sınırları içerisinde gerçekleşen devrimi dar milliyetçiliğe düşmekten ve giderek yozlaşıp kendi sonunu hazırlamaktan ancak böylesi bir bakış açısı kurtarabilir."* (aynı yerde) bu görüntü daha da aldatıcı hale gelmektedir. PKK gerek duyduğunda sosyalizmden, proleter enternasyonalizminden bol bol bahsetme ve savunma görüntüsünü bu yazıda da devam ettirmektedir. Bu alıntılara göre PKK milliyetçiliğe karşıdır ve proleter dünya devrimi hedefine sahiptir. Verilen görüntü, çizilen resim böyledir. Fakat genel laflara değil de, sorunun temeline bakıldığında ve yapılanların ne olduğu ortaya konduğunda, durumun göründüğü gibi olmadığı ortaya çıkmaktadır.

Proletarya enternasyonalizmi bağlamında genel laflar ettikten sonra şu tespitleri yapmaktadırlar:

"Ezen ulusun devrimcileri ve devrimci güçleri ezilen ve sömürge ülke halkının ulusal kurtuluş mücadelesini kendi öz mücadeleleri olarak algılayıp sonuna kadar yanında yer almak, her türlü yardım ve desteği sunmakla yükümlüdürler. Bu onlar için hiçbir gerekçeyle ertelenemez ve savsaklanamaz bir görevdir. Ezen ulus milliyetçiliğine karşı kararlı bir savaşım yürütmek ve halk kitlelerini bu milliyetçiliğin bütün etkileri ve belirtilerine karşı uyarıp aydınlatmak, ezen ulus devrimcileri açısından, proletarya enternasyonalizminin vazgeçilmez bir gereğidir. Ulusların özgür ve eşit temeldeki birliğine giden yol, ezilen ve sömürge ulusların bağımsızlık ve özgürlük mücadelelerini sarsılmaz bir kararlılıkla desteklemekten geçmektedir." (agg. sf. 6)

Ezen ulustan devrimciler için burada söylenenler genel doğrulardır. PKK neredeyse ML bir tavır takındığı imajını vermektedir. Fakat gerçek, öyle değildir. Birincisi: ikili görev sorununu özetlerken ezen ulustan devrimciler, komünistler ve işçi sınıfı açısından görev ile, ezilen ulustan devrimciler, komünistler ve işçi sınıfının görevine kısaca değinmiştik. Burada PKK **ezen ulus** devrimcileri açısından proleter enternasyonalizminin anlamını ve yüklediği görevleri tartışırken, sorunun diğer yanını tartışmıyor bile. O da, **ezilen ulus** devrimcilerinin proleter enternasyonalist görevinin ne olduğu sorunudur. Böylece PKK soruna ne kadar tek yanlı yaklaştığını ortaya koymaktadır. Proleter dünya devrim hedefi böylece dolaylı olarak "Ulusal Kurtuluş Mücadelesi"ne indirgenip, merkeze kendilerini koyup sorunu darlaştırmaktadırlar. Bu doğaldır da. Çünkü, proleter dünya devrimini çıkış noktası olarak almayanlar, proleter dünya devrimi hedefine de sahip olamazlar. Destekten bahsederlerken de, ileride ortaya koyacağımız gibi, kendi çıkarları temel alınmaktadır.

İkinci yanlış ise, ulusal kurtuluş hareketi ve mücadelesinin desteklenmesi sorunu tartışılırken, bu hareketin ve mücadelenin hangi niteliğe sahip olduğu sorununun gözardı edilmesidir. Zira, her türlü ulusal hareket Marksist-Leninistler ve devrimciler tarafından desteklenmez. Desteklenmesi gereken ulusal hareketler, **devrimci** ulusal hareketlerdir.

Anlayış olarak, Marksistlerin ulusal kurtuluş hareketlerine yaklaşımında hep var olan bu yaklaşım, 1920 yılı, Komünist Enternasyonal'in 2.Kongresi'nde çok açık olarak formüle edilip savunulan bir yaklaşımdır. Bu yaklaşımın reddi, ya da bir kenara konmasının varacağı yer reformizm ve milliyetçiliktir.

Soruna tek yanlı yaklaşmanın ötesinde, PKK ne proleter dünya devrimi hedefine, ne de biçim olarak ulusal olan, ulusal çerçevede bir proleter devrim hedefine sahip değildir. Çıkış noktası proleter dünya devrimi değildir. Buna rağmen kendisinin böyle bir yaklaşıma sahip olduğunu söylemesi, açıkça gerçekleri tersyüz eden bir tavırdır. Kuşkusuz, buraya kadar ortaya koyduğumuz PKK'nın tavrı, genel laflarla süslenen, sorunu biraz iyi inceleyip kavramayanlara ML görüşler olarak yutturulma imkanı olan tavrıdır. Bu tavır, tek yanlı yaklaşımın ve milliyetçiliğin üstü örtülü olarak savunulması tavrı olduğu için değinmek gerekiyordu. Bunun dışında ama, milliyetçiliği çok açık bir biçimde ele veren ve tek yanlı yaklaşım temelinde yükselen başka tavırlar da var. Şimdi de bunlara değinelim.

b) PKK'NIN "TÜRK SOLU" VE TAVRI

Kendisine Kürt ya da Kürdistan örgütü deyip, Kürt ulusunun kurtuluşu için savaştığını söyleyen örgütlerin, "Türk solu" kavramını nasıl kullandıkları konusunda daha önce de tavır takınmıştık. Burada, sorunun önemi gözönüne alındığında bir kez daha değinmenin gerekli olduğunu düşünüyoruz.

"Türk solu" tanımı, karşı-devrimcisinden devrimcisine, oportünistinden komünistine kadar geniş ve her nitelikte örgütün tanımlanması için kullanılmaktadır. Bu, özellikle karşı-devrimciler ile devrimciler ve oportünistlerle komünistler arasındaki nitel farklılıkları ortadan kaldıran bir tanım olarak kullanıldığı için yanlıştır.

Ayrıca bu tanım Kürt örgütleri tarafından, "Türk solu" içinde ele aldıkları örgütlerden, en olumsuzu örnek alınarak en olumluyu da aynı kefeye koyma ve en olumsuza karşı takınılan tavır ile, bütün örgütlere karşı "ideolojik mücadele" verilmiş gibi gösterildiği için de yanlıştır. Oysa bu yaklaşım, gerçekte ideolojik mücadeleden kaçmanın en kolay yoludur ve yanlıştır.

Doğu Perinçek ve T"K"P'nin tavrı ve yaklaşımları, devrimci ve komünistlerin tavrı ve yaklaşımları ile aynı kefeye konamaz. Genel değerlendirmede devrimci olanlar ile komünistlerin (ML'lerin) yaklaşımları da aynı kefeye konamaz.

Eğer, "Türk solu" olarak tanımlanan örgütlerin kemalist oldukları ortaya konmak isteniyorsa, o zaman her örgütün tavrı somut olarak ele alınması gerekir. Aksi halde sapla saman birbirine karıştırılmış olur ve PKK da karıştırmaktadır.

Genel olarak ele alındığında, T/KK'daki "sol" örgütlerin çoğunluğu, özellikle ulusal sorun bağlamında kemalizmin çerçevesini aşamamıştır. Olgu böyle olmasına rağmen, her örgüt kendi savundukları görüşler temelinde ele alınmak ve tahlil edilmek zorundadır.

Şimdi de PKK'nın "Türk solu"na yönelttiği eleştirilere biraz bakalım. PKK'ya göre, *"PKK'yi milliyetçi olarak damgalayan, buna karşılık faşist Türk rejimine bir fiske bile vuramamış olan pratiğini enternasyonalist olarak adlandıran bu sol, olsa olsa 12 Eylül rejiminin solu olabilir."* (agg. sf. 7) Evet, PKK hiç ayrım yapmayarak bütün "solu", faşist rejimin bir parçası olarak göstermektedır. Bunu da kendisinin icat ettiği "bır fiske bile vurmama" teorisine dayandırmaktadır. Bu teoriye *"Türkiye sol hareketinin uzun yıllar TKP tarafından temsil edildiği iyi bilinmektedir"* (aynı yerde) tespiti de eklenince, bütün solun kemalıst ve rejimin parçası olduğu teorisi tamamlanmaktadır.

PKK bugünü tartıştığı yerde, geçmişte T"K"P tarafından yapılan bütün olumsuzlukları göstererek, işte "Türk solu" budur diyor. T"K"P'nin kemalizme karşı tavrının ML bir tavır olmadığı ve parti olarak da giderek karşı-devrimci bir partiye evrimlenmiş olduğu açık bir gerçektir. Bu T"K"P'nin Kürdıstan'dakı ayaklanmalara karşı kemalizmin destekleyicisi tavırlar takındığı da olgudur. 1970'li yıllara kadar sol içinde egemen olan anlayışın, kemalizmin ilerici ve hatta devrimci olduğu anlayışı olduğu da olgudur. Bütün bunlar olgu olduğu kadar, bu doneme kadar egemen olan bu anlayışın İbrahim Kaypakkaya yoldaş tarafından yerlebir edıldiği, kemalızmin faşızm olduğunun ve kemalizmin Kürt ulusu açısından ne anlama geldiğinın ortaya konduğu da olgudur. Bu, İbrahim Kaypakkaya tarafından ortaya konduğunda PKK'nın henüz varolmadığı ve onun sonraki önderi A.Öcalan'ın bu dönemde Şafakçıların bildırılerini dağıttığı da olgudur. Durum böyle olunca, olgunun sadece bir yanını alıp diğer yanını ortaya koymamak ve bütün solu, rejimin solu olarak adlandırmak herhalde doğru ML bir tavır değildir

Bu tavır şöyle tamamlanmaktadır: *"Sadece TKP değil, bir bütün olarak Türkiye solu, TC'nin Kürdistan'da inkar ve imha politikasını hayata geçirmesini kendi programının uygulanması olarak değerlendirmiştir."* (agg. sy. 143, sf. 7) Bütün Türkiye solunun faşist devletin uygulamalarını kendi programlarının uygulanması olarak gördüğünü söylemek, varolan gerçekleri çarpıtmaktır. Kım ve hangi örgüt böyle bir şeyi savunmuşsa o zaman somut verileri ile ortaya konmak zorundadır. Aksi halde böyle bir tespit iddia ve iftira olarak kalır.

T"K"P'nin tavrının tüm sola maledilmesinin yanlış olduğu düşüncesinin savunulabileceğini "tahmin" eden PKK, bu konuda da şu tavrı takınarak, kendisinın haklılığını göstermeye çalışıyor.

"Bazıları TC'nin Kürdistan'da giriştiği ışgal ve imha seferleri karşısında TKP'nin takındığı tutumu tüm Türkiye soluna maletmenin büyük bir haksızlık olduğunu iddia edebilirler. Hayır burada hiçbir haksızlık yoktur Türkiye solculuğu ***Kürdistan'ı Türkiye'nin doğal ve ayrılmaz bir parçası*** *(abç) olarak ele alıp burada faaliyette bulunduğu sürece, kemalizmın Kürdistan'daki egemenliğini meşrulaştırmış sayılacaktır. Bu solculuk kemalizmin ülkemizdeki Türkleştırme politikasının ürünlerini derlemekten vazgeçmediği sürece, onun tarihsel suçlarının ortağı olmaktan kurtulamayacaktır."* (agg. sf. 8)

Burada kemalist olmanın yeni bir ölçütü ve bu bağlamda da yeni bir teori ile karşı karşıyayız. Herhangi bir örgütün ya da örgütlerin değerlendirilmesinde, temel alınması gereken şey, sözkonusu örgüt ya da örgütlerin savunduğu siyasi görüşleridir. Çünkü, bir örgütün niteliğini belirleyen şey, o örgütün hangi coğrafyada örgütlendiği değil, siyasi tavrıdır Kemalist olup olmamak da, ancak, her örgütün siyasi tavrının ortaya konması temelinde ortaya konabilir. Oysa PKK, örgütlerin sıyasi görüşlerini değil de, bu örgütlerin coğrafi olarak nerede örgütlendiklerini kemalist olmanın ölçütü olarak savunmaktadır.

PKK'nın bütün "Türk solu"nu rejimin solu olarak göstermesinde örnek olarak gösterdiği diğer bir örgüt de İP'dir. Daha doğru formüle edersek, D.Perinçek ve tanımlandığı gıbı Aydınlık takımıdır. Biz bu noktada alıntılar aktarmayı, sorunun özünü değiştirmediği için gereksiz buluyoruz. T"K"P için söylediğimiz yöntemsel yaklaşım bunun için de geçerlidır T"K"P ile İP arasında kemalist olmak ve karşı-devrmci olmak açısından bir tek fark vardır: O da, T"K"P bir dönem komünist niteliğe sahip bir parti olarak, sonradan yozlaşmış ve karşı devrimci olmuştur; İP ve önderliği hiç bir zaman komünist olmamıştır.

İP ve D.Perinçek takımının açık kemalistler olduğu, devrimcileri ispiyon ederek devletin eline teslim ettiği, karşı-devrimci oldukları en başta ML'ler ve bazı devrimci örgütler tarafından bundan çok önceleri savunulmuştur. Bunların bu niteliklerinin bilindiği ortamda, pragmatik yaklaşımının sonucu olarak PKK bunlarla flört etme politikasını sürdürdü. Ta ki, 1991'de erken genel seçimler yapılana kadar. Bu seçimler öncesinde D.Perinçek'e Kürdistan'da aday olma önerisini PKK lideri bizzat yaptığını kendisi açıklamıştır. Seçimlere katılma bağlamında anlaşamayınca aradaki flört de sona erdi. Bundan sonra ise PKK, yayın organlarında "Perinçek dosyası" diye, Perinçek'in karşı-devrimci, kemalist tavırlarını yayınlamaya başladı ve o Tahir Adıyaman ile karşılaştırıldı. Bütün bu olgular ortada iken, kendi pragmatik tavırlarını gözardı ederek, şimdi çıkıp bunların karşı-devrimci tavırlarını bütün "Türk solu"na maletmek, büyük bir tutarsızlıktır.

PKK'nın kemalist olmanın ölçütü olarak savunduğu, Kürdistan toprakları üzerinde örgütlenme yaklaşımının ardında, kuşkusuz bir çok sorun yatmaktadır. Bunların en önemlileri, a) bir devlet (ülke değil) sınırları içinde -bu, istek ve irademizden bağımsız olarak oluşan sınırlardır- sözkonusu devletin yıkılması için mücadele edenlerin, çıkış noktasının bu devlet sınırları olması gerektiği gerçeğinin çarpıtılmasıdır. Bu nokta Kürt milliyetçileri tarafından "misak-ı milli"yi savunma olarak ele alınmaktadır. Kuşkusuz, bir devletin sınırlarını çıkış noktası olarak almak, otomatikman o sınırları savunmak anlamına gelmez. b) Bu çarpıtmanın temelinde yatan şey, bütün maskelere rağmen, milliyetçilıktir ve sınıf mücadelesinin reddıdır.

Bütünleştirildiği zaman bu görüşlerin vardırıldığı sonuç: faşist Türk devletini yıkmak, Türk devrimcilerinin işi ve görevidir, Kürdistan'ı kurtarmak da Kürt devrimcilerinin görevidir. Varılan bu sonuç, PKK'nın Türk devletini yıkmadan, onunla masabaşı siyasi çözüm için yürüttüğü reformist politikasının perde arkasıdır. Öyle ya, bu devlet Türk devletidir, o zaman bunu yıkmak Türk devrimcilerinin işidir, o zaman Kürtlerin, Türk devrimcilerinin iç işlerine karışma diye bir derdi de olmadığına göre , PKK niye bu devleti yıkma görevini üstlensin ki? Olsa olsa bu devletle ancak, Kürdistan'dan çıkıp gitmesi için pazarlık yapılabilir. Kürdistan'dan çıkıp gittikten sonra bu devletin varlığı PKK için sorun değildir. Hatta "eşit" koşullar altında bir Orta-Doğu konfederasyonuna bile gidilebilir. İşte bütünlük içindeki resim böyledir. Bu yaklaşımın sonucu olarak, "Türk solu"nun Kürdistan'da değil Türkiye'de örgütlenmesi gerekir PKK da TC devletini yıkmadan Kuzey Kürdistan'da "devrim" yapacak...(??!) Böylece bu "yeni" teorinin vardırıldığı sonuca, "Türk solu Kürdistan'da misafirdir" sonucuna varılmıştır.

c) "TÜRK SOLU'NUN MİSAFİRLİĞİ SORUNU

"Misafirlik" sorunu en açık ve gelişmiş hali ile PKK'nın Dersim'de 4 TDKP'liyi öldürmesinden sonra savunuldu. PKK'ya göre, bugün Kuzey Kürdistan'da, özel olarak da

Dersim'de belli bir güce sahip olan örgütler, TDKP, TKP/ML ve Dev-Sol'dur. Bu örgütler ise "Türk solu"dur. O zaman bunlarla birlikte örgütlenen insanlar, hangi ulustan ve milliyetten olursa olsun, onlar da "Türk solu"dur. Bunun sonucunda da PKK'nın deyimi ile "kendi toprakları" üzerinde devrimci mücadele veren devrimciler, bunlar Kürt kökenli bile olsa, ulusal mücadeleyi temel almadıkları için, Kürdistan toprakları üzerinde faaliyet yürütemez, yürütmemelidir. Şayet PKK'nın izni olmadan bir çalışma yürütürse, kontradır, ajandır ve öldürülmeyi hakketmiştir! Yani sadece Türk ulusundan devrimciler değil, Kürt ulusundan devrimciler de PKK'dan izin almadan çalışamaz ve Kuzey Kürdistan'da "misafir" oluvermektedirler. Bunu belirtmemizin temel nedeni, PKK'nın "Türk solu Kürdistan'da misafirdir" görüşünün arka perdesinde yatan temel sorunun, ulusal mücadele verme adına sınıfsal mücadeleye karşı olduğunu göstermektir. Perdenin arkasında enternasyonalizm adına sınıf mücadelesinin reddi yer alırken, perdenin ön tarafı ise şöyledir.

PKK "misafirlik" teorisini savunabilmek için ilk önce "Türk solu"nu faşist Türk devletinin bir parçası olarak göstermektedir. Bunu yapmak için de ilk önce soruna, gerçekleri tersyüz ederek başlamaktadır. PKK'ya göre "Türk solu" faşist Türk devletini yıkmak için değil, PKK'nın savaşımını sınırlandırmak, ulusal inkarcılığı örgütlemek ve TC'nin zorla Türkleştiremediği kesimi devrimcilik adına Türkleştirmek için mücadele vermektedir ve bunun için vardır. Bu konudaki tavırları şöyledir:

"İktidardaki kemalizm Kürdistan'da giriştiği soykırım uygulamalarıyla ulusal güçleri kırarak kendi öz gerçekliğine yabancılaştırdığı bir sosyal tabaka yaratmış; kendi egemenlerinin kurduğu köprülerden geçerek Kürdistan'a giren sol kemalizm ya da Türkiye solculuğu, enternasyonalizm adına bu yabancılaşmayı örgütlemeye çalışmıştır. Burada her iki kesimin oynadığı rol özünde aynıdır; her iki kesim de farklı yöntemler kullansa da aynı sonuçta birleşmiştir Her iki kesim de Kürdistan ve Kürtlük gerçeğine yok oluşu dayatmış veya bunu reva görmüştür." (Serxwebun, sy. 142, sf. 6)

Bu "hain sol" sadece bununla yetinmemektedir. Aynı zamanda:

"Sömürgeci burjuvazi", "dolaylı olsa da, PKK'yi Kürt ulusunun temsilcisi olarak kabul edip ateşkesi tartışabiliyor. Buna karşılık kraldan daha kralcı kesilen Türkiye solu, Kürdistan'da örgütlenme sevdasından vazgeçmiyor; dolayısıyla Kürdistan'ın Türk sömürgeci egemenliği altında kalmasından yana tavır alıyor Böylelikle bu sol, sosyal-şoven karakterine denk düşecek biçimde Kürdistan'daki sömürgeci egemenliğin devamı konusunda özel savaş rejimi kadar ısrarlı davranıyor Tabii bu kararlılığını da proletarya enternasyonalizmi ilkesine dayandırıyor " (agg. sf. 7)

Pusulayı şaşırdın mı, artık yanlışların ardı arkası gelmez. Faşist Türk devletinin parçalanması için mücadele verenleri -tüm hatalarına rağmen- özel savaş rejimi ile aynı kefeye koymak, tartışılmasına bile gerek kalmadan reddedilmesi gereken bir tavırdır. Bu tavrı reddederken, diğer yandan PKK'nın tavrını daha da açığa çıkarmak için alıntılar yapmaya devam etmemiz gerekiyor.

"Kraldan daha kralcı kesilen" bu "sol" için PKK en son noktaya da varıyor, varmak zorundadır da. PKK şöyle diyor: "*Mevcut durumda bu yapıyı sol olarak adlandırmak bile artık tümüyle anlamsızdır* " (sf. 8) Yine bu "sol" bile olmayan "sol" "*..tasfiyecilik bataklığına gömüldükçe gömülmüş, açığa çıkardığı halkın devrimci dinamiklerini örgütsüzlüğe terk ederek faşizmin tırpanlanmasına elverişli zemin hazırlamış ve bu temelde 12 Eylül faşizminin Türkiye toplumunu çürütmesi suçuna ortaklık etmiş bir yapı, sosyal-faşist olarak tanımlanmayı tam anlamıyla hak etmiş bir yapıdır* " (aynı yerde) Sonuç, değişik değerlendirmelerle içiçe de olsa *"Türkiye'deki sol gerçekte devlet soludur. Bu solculuk, her bakımdan Türk devletinin çizdiği sınırlar içinde hareket eden bir solculuktur."* (agg. sy. 143, sf. 7) sonucudur.

Gerçekler tersyüz edilip bu tespitler yapılınca, "Türk solu"nun karşı-devrim cephesi içinde görülmesi de doğaldır. O zaman da, ulusal kurtuluş mücadelesini verenlerin, bu rejimin bir parçası olan "Türk solu"na karşı da mücadele etmesi gerekiyor. Ve PKK da bunu yapıyor.

Burjuva gazete ve partilerin faaliyetleri ile birlikte devrimci örgütlerin faaliyetlerinin de yasaklanması ve PKK'yı eleştiren devrimci gazete ve dergilerin K.Kürdistan'a sokulmak istenmemesi bu yaklaşım ile sıkı sıkıya bağlı olan bir tavırdır.

PKK bu yaklaşımın sonucunda şu tavrı takınmaktadır:

"Ortaya çıkan sonuç bellidir: Kendi ülkesini yabancı egemenlikten kurtarma savaşı veren ve kendi kendisinin efendisi olmak isteyen Kürdistan halkının iradesini tanımayan bu tür oluşumların ülkemizdeki varlığı gayri meşrudur. Bunların bütün faaliyetleri gayri meşru faaliyetlerdir Tasfiyeci solun bu artıkları, ülkemizde ulusal inkarcılığı örgütlendirme ve devrimin karşısına çıkarma çabalarından vazgeçmeli; halkımızın her alanında kendisini örgütlemesine saygı göstermelidir. PKK, ülkemizdeki gayri meşru varlıklarına ve faaliyetlerine rağmen, bu tür oluşumlarla çatışmaya girmekten yana değildir Bunlar bunu dikkate alarak, ya kendi tutumlarını değiştirip ülkemizdeki varlıklarını meşru temellere dayandırmalı, ya da Kürdistan'ı terk etmelidir. Kürdistan'da Türk burjuva sömürgeciliği yıkılırken, bu oluşumların eski tutumlarında ısrar etmeleri anlamsızdır ve oldukça tehlikelidir." (Serxwebun, sy. 142, sf. 25)

Burada öne çıkarılması gereken şey, ortaya konan iki alternatiftir.

Birincisi: Varlığı "gayri meşru" olan bu "sol", varlığını "meşru" kılmak için "Kürt halkının" gerçekte ise PKK'nın iradesini tanımalı ve kendisine verilen izin çerçevesinde "Türkiye devrimi için" çalışma yürütmeli; ya da, ikincisi: Kürdistan'dan defolmalıdır.

Şayet "Türk solu" birincisini yaparsa, yani kendi çalışmasını PKK'nın izni çerçevesinde yürütecekse, "misafir" olarak kalabilir. Ve bu, çook enternasyonalist olan PKK tarafından, bu örgütlerin Kuzey Kürdistan'da varlığının meşru kılınması olarak kabul edilir. Fakat, "tasfiyeci solun bu artıkları" bu yolu seçmezlerse "gayri meşru" varlıklarını korumuş olacaklardır. O zaman da ya gidecekler, ya gidecekler...??!!? Bunun anlamı da, PKK bunlarla çatışmaktan yana değildir, bunlar da PKK ile çatışmaktan yana değil iseler o zaman kendiliğinden çıkıp gitmeleri gerekiyor. Şayet gitmezlerse, PKK çatışmaktan yana olmadığı halde çatışmak zorunda kalacaktır ve bunları Kürdistan'dan atacaktır. Sonuç ise, suçlu olan, Kürdistan'ı, bütün "iyi niyete" rağmen terketmeyen ve PKK'yı çatışmaya zorlayan "Türk solu" olacaktır. Bu yaklaşımın daha açık dile getirildiği başka alıntıları da aktarmak gerekiyor. PKK'nın iradesinin tanınması sorununda şu tavrı takınıyorlar:

"Çeşitli sol gruplar Türkiye örgütü olduklarının bilinciyle Kürdistan gerçekliğine yaklaştıkları ve Kürdistan devrimiyle ilişkilerini buna göre düzenledikleri zaman, Kürdistan'daki varlıkları sağlıklı bir temele kavuşmuş olacaktır.*(abç) Eğer bunlar Kürdistan devrimi ve bu devrimin öncüsüyle dostluk esprisi içinde bu ülkede kalmak isterlerse, Kürdistan halkı ve PKK kendilerini yabancı dost güçler sıfatıyla konuk etmekten kaçınmayacaktır "*

"Kısacası, dost örgüt olarak ülkemizde üslenmenin birinci koşulu PKK'nin otoritesini kabul etmek, ülkemizin iç işlerine müdahale anlamına gelecek davranışlardan kaçınmak ve halkımıza saygı göstermektir. İkincisi, ülkemizdeki bu misafirlik ve üslenme kesinlikle Türkiye devrimini geliştirmeyi hedeflemelidir." (Serxwebun, sy. 143, sf. 10)

Kısacası, K.Kürdistan'da Kürdistan devrimi için devrimcilerin siyasi çalışma yapması, PKK'nın eleştirilmesi yasaklanmıştır. Şayet PKK'ya herhangi bir eleştiri yöneltilirse, bu, Kürdistan'ın iç işlerine karışma olur ve "dost örgüt" olmayı ortadan kaldırır. O zaman da Kürdistan'da kalamazlar.

İki ayrı devlette yaşansa bile, yani bir devleti yıkacak olan bir devrim yerine, iki ayrı devrim sözkonusu olsa da, devrimciler, komünistler diğer devlete karşı mücadele verenlerin bu mücadeleyi destekleme ve bu mücadeleye önderlik edenlerin hatalarını eleştirme ve düzeltmeye yardımcı olma hakkı ve görevi vardır. Enternasyonalizmden dem vuran PKK ise, kendisine yöneltilen eleştirileri iç işlerine karışma, dost olmama ve hatta, evet hatta kemalist, kontra ve karşı-devrimcilik olarak değerlendirmektedir. Bu tavır PKK için ideolojik mücadele vermenin zor... karalamanın kolay... olduğunu bir kez daha ispat etmektedir.

İrade tanıma konusunda bir alıntı daha aktarıp, irade tanımazsa ve Kürdistan'ı terketmezlerse tavırlarının ne olacağına geçelim.

"Kendisine "sol, ilerici, devrimci, demokrat" diyen ve Kürdistan'da faaliyet yürütmek isteyen her güç, PKK ve Kürt halk gerçekliğini kabul etmek zorundadır. Egemenlik sahamızda yürütülecek tüm faaliyetlerden sorumlu tek güç PKK'dır. Diğer güçler alacağı tüm kararlarda partimizi bilgilendirmek ve onay almak durumundadır." (PKK Dersim Eyaleti Askeri Konseyi'nin Bildirisinden)

Burada dikkat çekilmesi gereken bir nokta, bu bildiride ortaya konan tavrın, yasak çerçevesinin sadece "Türk solu" ile sınırlı olmadığıdır. Alıntıda ortaya konduğu gibi PKK, "faaliyetlerden sorumlu tek güç" olarak ortaya konmaktadır. Bu yaklaşım, aynı zamanda devrimci Kürdistan örgütlerine de yönelen bir yaklaşımdır. İrade sorununda temel yaklaşım, PKK ne yaparsa yapsın eleştirilemez yaklaşımıdır. Konan bu yasağın ardında ortaya çıkan yaklaşım, milliyetçi yaklaşımdan öte bir yaklaşımdır... Bu yaklaşımın ulusal kurtuluşçuluk, devrimcilik, demokratlıkla uzaktan yakından hiç bir ilgisi yoktur. Evet, konan alternatiflerden birincisi bağlamında durum böyledir.

Peki ama PKK'nın iradesini tanımadan ve Kürdistan'da çalışmaya devam edildiğinde ne olacak? İşte PKK'nın cevabı:

"İşte, KDP, Hizbi-Kontra ve köy koruculuğunun misyonunu, bugün yüzlerine sol maskesi takan bazı güçler üstlenmiştir. Bu nedenle bu güçlere, karşı-devrimci faaliyetlerinden vazgeçmedikleri için sert bir uyarı yapılmış ve 6 elemanları cezalandırılmıştır. Aynı yolda ısrar ederlerse tavrımızın daha da sertleşeceği bilinmelidir." (PKK Dersim Eyaleti Askeri Konseyi imzalı bildiriden)

Ve,

"Kürdistan'daki varlığının temelini TC egemenliğine dayandırmayı sürdürmesi halinde, provokasyon zemininde hareket edecek olan solun düşmanın oyunlarına alet olması kaçınılmaz duruma gelecek ve Kürdistan devrimiyle çatışmalı konumu devam edecektir." (Serxwebun, sy. 143, sf. 10)

Bütün bu ortaya konanların, "misafirlik" ve "irade tanıma" ya da "Kürdistan'da defol" yaklaşımlarını haklı çıkaracak hiç bir yanı yoktur. "Türk solu"na dayatılan bu ikilemin perdesini biraz da başka açıdan aralamak gerekiyor.

Her ülkede, anda en güçlü olan bir örgüt, "egemenlik sahamda siyasi faaliyet ancak, benim bilgim ve iznim olduğu şartlarda mümkündür. Herkes benim irademi tanımak zorundadır. Aksi halde egemenlik sahamda barınamazsınız." dese ve kendisine yönelen eleştirilerden dolayı, eleştiri getirenleri "kontra, ajan vb." olarak değerlendirirse, ortaya çıkacak tablo şöyle olacaktır: Başka bir ulusun devrimcisi, "kendi" ülkesi dışında hiç bir ülkede devrimci mücadele veremeyecektir. Mücadele vermesi için, devlete karşı nasıl illegal çalışıyorsa, yasağı koyan örgüte karşı da illegal çalışmak zorundadır. Ve, bu olgu ister istemez sınıf mücadelesinin ortak verilmesi yerine, devrimcileri, işçileri, emekçileri ulusal temelde ayrılmaya ve çatışmaya sürükler. Siz bunu ister isteyerek yapın, isterse de istemeyerek yapın sonuç değişmez. İşçi sınıfını, emekçileri ulusal temelde bölmeye hizmet eden bu yaklaşım, ancak ve ancak milliyetçi bir yaklaşım olabilir. Bunun proletarya enternasyonalizmi ile uzaktan yakından hiç bir ilişkisi yoktur.

Örneğin PKK, bugün Avrupa'da özellikle de Almanya, Fransa, Belçika, İngiltere ve Yunanistan gibi devletlerin sınırları içinde, Orta-Doğu'da ise Kürdistan toprakları dışında da faaliyet yürütmektedir. Bu ülkelerdeki en güçlü sol örgüt PKK'ya "ülkemde misafirsin, yürüttüğün faaliyet ancak benim iznimle mümkündür" dese, PKK ne yapar? Doğru mu görür bu tavrı? Ya da örneğin PKK konsoloslukları işgal ettiğinde o ülkenin devrimcilerinden izin mi aldı? Hayır. Böyle bir tavrın, nereden bakılırsa bakılsın kabul edilebilecek hiçbir yanı yoktur, olamaz da. Devrimcilerin faaliyetinin yasaklanması (bu tavır kendisine devrimci diyenler tarafından takınılsa da sonuç değişmez ve kendisine devrimci diyenlerin böyle bir tavır takınması daha da yanlıştır), nerede olursa olsun kabul edilemeyecek ve reddedilmesi

gereken bir tavırdır. Zira, devrimcilerin faaliyetlerini yasaklama "görev ve şerefi" burjuvaziye, onun devletine aittir.

Bu yaklaşımı Türkiye'ye (K.Kürdistan'ın dışında) uyguladığımızda ise şu tablo karşımıza çıkacaktır: Gerek faşist Türk devletinin Türkleştirme politikasının sonucu olsun, gerekse de ekonomik zorlukların dayatması sonucu olsun Kürt ulusundan insanlar Türkiye şehirlerine yerleşmiş ve yaşamaktadır. En başta İstanbul, Adana, Mersin gibi şehirler Kürt ulusundan nüfusun yoğun olarak yaşadığı şehirlerdir. Türkiye'de şu an en "güçlü" olan bir örgüt, PKK'ya "ülkemde tek otorite benim, aldığın kararları bana bildirmek zorundasın ve benim iznim ve onayım olmadan hareket edemezsin" dese, PKK bu şehirlerde faaliyetlerine son mu verecek? Ya da sözkonusu örgütün iradesini mi tanıyacak? Yine hayır. Her iki tarafın tavrı da yanlış olacaktır. Ne PKK'nın faaliyetinin yasaklanması, ne de PKK'nın sözkonusu örgütün iradesini tanıması doğru olur. Böyle bir yasağın olduğunu varsayıp, PKK'nın bu iradeye uymadığını düşünelim. O zaman, yine bu örgütler arasında, ulusal temeldeki bölünmenin getireceği çatışmalar ortaya çıkacak, çıkmak zorundadır da. Böylesi bir çatışma ise ancak hakim sınıfların çıkarına olacaktır.

PKK'nın bu tavrı sadece değişik ülkeler ve uluslar bağlamında yanlış değildir. Aynı zamanda bir ülke çerçevesi içinde de yanlış olan bir tavırdır. PKK bunu kendi pratiğinde yaşadı. Aynı ulusa (Kürt ulusuna) mensup olan G.Kürdistan'lı Kürtler ile K.Kürdistan'lı Kürtler, daha doğrusu IKDP, YNK ile PKK arasında çıkan çatışmanın temel yaklaşımı, IKDP ve YNK'nın kendi egemenlik sahasında PKK'nın silahlı mücadele yürütmemesi ve evet, G.Kürdistan'da "misafir" olduğu düşüncesi olmuştur. Bu örgütlere göre PKK G.Kürdistan'ı TC'ye karşı silahlı mücadele vermek için kullanmaktadır ve bunun sonucunda da TC devleti G.Kürdistan'a saldırmaktadır. G.Kürdistan'da kurulan "Kürt devleti"nin yaşamasını tehlikeye sokmaktadır. Bunların gerekçeleri ile PKK'nın "Türk solu"na karşı getirdiği gerekçeler farklı da olsa yaklaşımları aynıdır.

ç) "ULUSAL ÖZÜMLEME" UMACISI (Lenin)

PKK'nın "Türk solu"na karşı takındığı tavır içinde öne çıkan en önemli gerekçelerinden biri, "bu kemalist solun" Kürdistan'da "ulusal inkarcılığı" örgütlediği gerekçesidir. Bu ulusal inkarcılık PKK'ya göre, ulusal temelde değil de sınıfsal temeldeki örgütlenmedir. Üstü örtülü olarak savunulan bu düşünce ile bağ içinde ulusal inkarcılıktan, Kürtlerin ulusal özelliklerini yitirmesini kastetmektedirler. Ulusal özelliklerin kaybedilmesi, başka bir ulus halino dönüşme, ulusal özümleme tartışmasını gündeme getirmektedir.

Bu konuda Kürt ulusu, Lozan anlaşmasından başlarsak, Kürdistan'ın dörde bölünmesi ve 71 yıllık baskı, zulüm temelinde, ortadan kaldırılması (Türkiye'de Türkleştirme) için yapılan tüm uygulamalara rağmen, kendi ulusal kimliğini bugüne kadar korumuştur. Bu bağlamda ulusal özümleme sorununun tartışılması, ulus düzeyindeki bir özümleme ile ilgili tartışmada bugün herhangi bir anlam ifade etmiyor. Fakat buna rağmen PKK'nın tartıştığı, yani Kürt ulusuna mensup bireylerin "ulusal kimliklerini inkar" etme tartışması temelinde, ulusal özümleme sorununu tartışmak önemlidir. Çünkü, ulusal özümleme sorunundaki yaklaşım da, bir örgütün enternasyonalist olup olmadığını ortaya koyan ölçülerden biridir.

Lenin bu konuda tartışırken şöyle der: *"Ulusal özümleme sorunu, yani ulusal özelliklerin yitirilmesi ve bir başka ulus haline geliş sorunu, bundçularda ve yandaşlarındaki milliyetçi dalgalanmaların sonuçlarını açıkça görebilmemizi sağlar."* (UKKTH, sf. 24, Sol Yay.)

Bu noktadaki yaklaşım, PKK ve benzeri düşünceleri savunanların milliyetçi yaklaşımlarını ve vardıkları sonuçları da daha açık görmemizi sağlayacak bir yaklaşımdır. O zaman genel olarak komünistlerin ulusal özümleme sorununa nasıl yaklaştıklarını kısaca ortaya koymak gerekiyor.

Ulus ve ulusal sorun, tarihsel bir gelişmenin, kapitalizmin ürünü olduğuna göre, sorun, bu tarihsel gelişmeden bağımsız ele alınıp tartışılamaz. Böyle olduğu içindir ki, kapitalizmin

gelişmesi sürecinde gösterdiği tarihsel eğilim gözönüne alınmak zorundadır. Lenin bu konuda şu tavrı takınır:

"Kapitalizm, gelişmesi sırasında, ulusal sorun konusunda iki tarihsel eğilim gösterir. Birincisi, ulusal yaşamın ve ulusal hareketlerin uyanışıdır, her türlü ulusal baskıya karşı savaşım, ulusal devletlerin yaratılmasıdır. İkincisi, uluslar arasında her türlü ilişkilerin gelişmesi ve çoğalmasıdır, ulusal çitlerin yıkılması ve sermayenin, genel olarak iktisadi yaşamın, siyasetin, bilimin vb. enternasyonal birliğinin yaratılmasıdır.

Bu iki eğilim, kapitalizmin evrensel yasasını oluşturur. Kapitalist gelişmenin başlangıcında birinci eğilim egemendir, ikinci eğilim olgunlaşmış olan ve sosyalist bir topluma dönüşmeye doğru yolalan kapitalizmin niteliğidir. Marksistlerin ulusal programı, her şeyden önce ulusların ve dillerin eşitliğini savunurken, bu alanda her türlü ***ayrıcalığa*** *karşı çıkarken (ve ulusların kaderlerini kendilerinin tayin etme hakkını savunurken, ki bundan ileride sözedeceğiz); ve sonra da enternasyonalizm ilkesini ve proletaryaya burjuva milliyetçiliğinin en yontulmuşunun bile bulaştırılmasına karşı uzlaşmaz savaşımı savunurken, her iki eğilimi de gözönünde tutmaktadır."* (age. sf. 25)

Kapitalizmin ulusal sorunda evrensel yasasını oluşturan bu iki eğilim, yani birincisi, özetle her türlü ulusal baskıya karşı olmak ve ulusal hareket ve devletlerin ortaya çıkması ve ikincisi uluslar arasındaki çitlerin yıkılması ve enternasyonal birliğin yaratılmasının gözönüne alınması ne demektir? ML'in önüne hangi görevleri koyar? Bu kısaca şu anlama gelir: Birincisi, Marksist-Leninistler her türlü ulusal baskıya karşıdırlar. İkincisi ise, bu ulusal baskıya karşı çıkarlarken, değişik uluslardan proletaryanın enternasyonal birliğinin yaratılması için mücadele verirler. Ulusal özümleme ise birinci soruna değil, esas olarak ikinci soruna ilişkindir. Bu konuda da Lenin şöyle der:

"Eğer her türlü zordan ve eşitsizlikten arındırırsak, ulusal özümleme fikrinde gerçek olan bir şey kalır mı?

Evet kalır. Kapitalizmin, ulusal çitlerin yıkılmasına doğru, ulusal farkların silinmesine doğru, ulusların birbirine ***benzeşmesine*** *doğru evrensel tarihsel eğilimi kalır; her gün güç kazanan ve kapitalizmin sosyalizme dönüşmesinin en önemli etkenini oluşturan bu eğilim kalır.*

Kim ulusların ve dillerin eşitliğini tanımıyor ve savunmuyorsa, kim her türlü ulusal baskı ya da eşitsizliğe karşı savaşmıyorsa, o, marksist değildir. Bundan hiç kimsenin kuşkusu yoktur Ama şundan da hiç kimsenin kuşkusu olmaması gerekir ki, başka bir ulusun marksistini "ulusal özümleme" fikrine sahip çıkmakla suçlayan sözde-marksist de, gerçekte basit ***küçük-burjuva milliyetçisinden*** *başka bir şey değildir."* (age. sf. 26)

Lenin'in bu tavrı, komünistlerin ulusal özümleme sorununa nasıl yaklaştıklarını berrak bir biçimde ortaya koymaktadır. Her türlü ulusal baskıya ve eşitsizliğe karşı mücadele ve ulusların gönüllü temelde kaynaşması, "benzeşmesi." Yani, komünistler, bir ulusun zorla baskı altında tutulması temelinde, ulus olmaktan çıkarılmasına karşı mücadele ederken, tarihsel bir gelişme olan ulusların birbirine benzeşmesi eğilimini de gözönünde tutarlar. Burada karşı çıkılan şey, herhangi bir ulusal niteliğin başka bir ulusla içiçe girip kaybolması değil, bunun zorla yapılmasıdır. Bu yaklaşım, komünizmin dünyada zafere ulaşması ve uluslar arasındaki farklılıkların silinmesi düşüncesine sıkı sıkıya bağlı olan bir yaklaşımdır.

Ulusal özelliklerin yitirilmesi, ya da değişik ulusların benzeşmesi, diğer bazı olguların yanısıra (örneğin, iktisadi, siyasi vb.), kültürel açıdan değişikliği, benzeşmeyi de içerir. Ulusal özümlemeye karşı çıkanların bu bağlamda göremedikleri ya da daha doğrusu gözardı ettikleri bir şey de, bir ulusun ulusal kültürünün bir bütünlük oluşturmadığı ve ezilenlerle ezenler arasındaki sınıfsal kültür farklılığıdır. Bu sınıflar aynı ulusa mensup olsalar da, aradaki bu sınıfsal farklılık aynı zamanda kültürel bir farklılığı da içerir. Marksist-Leninistler her türlü ulusal baskıya karşı mücadele ederken, ezen ve ezilen sınıflar arasındaki bu farklılığı sürekli olarak gözönüne alırlar; bunlar arasındaki farklılıkları ortadan kaldıran her türlü düşünceye karşı da mücadele ederler. Bu konuda Lenin'in tavrı çok öğreticidir. Lenin'in

tavrı, aynı zamanda bir devlet sınırları içinde yaşayan değişik ulusların, ezen ve ezilen ulusların devrimci ve komünistlerinin ikili görev bağlamındaki tavrının bu konuda nasıl olması gerektiğine de ışık tutan bir tavır olduğu için, uzunluğuna rağmen alıntıyı bütünlüğü içinde aktarmak gerekiyor. Lenin'in tavrı şöyledir:

"Bütün milliyetçi-sosyalistlere, çağdaş her ulusun, iki ulusu içerdiğini söyleyeceğiz. Her ulusal kültür, iki ulusal kültürü içerir. Purişkeviçlerin, Guçkovların ve Struvelerin bir Rus kültürü vardır, ama ona karşılık Çernişevski'nin ve Plehanov'un adlarının nitelendirdiği bir Büyük-Rus kültürü vardır. ***Aynı biçimde, iki*** *Ukrayna kültürü vardır; nasıl ki Almanya'da, Fransa'da, İngiltere'de, Yahudilerde vb. iki ayrı kültür varsa. Eğer Ukrayna işçileri, Rus kültürünün etkisi altında ise, biz iyi biliyoruz ki, papazların ve burjuvazinin Rus kültürünün fikirlerine paralel olarak, Rus demokrasisinin ve sosyal-demokrasisinin fikirleri de, o işçiler üzerinde etkide bulunmaktadır. Birinci tür "kültür"e karşı savaşırken, bir Ukraynalı* ***marksist****, bunu, ikinci kültürden her zaman ayırdedecek ve Ukraynalı işçilere şöyle diyecektir: "bilinçli Rus işçisiyle, onun yazınıyla, onun fikir çevresiyle her türlü birleşme olanaklarını olanca gücümüzle kavramamız, kullanmamız ve güçlendirmemiz mutlaka gereklidir;* ***hem*** *Ukrayna,* ***hem*** *Rusya işçi hareketinin hayati çıkarları bunu gerektirir".*

"Eğer Ukraynalı bir marksist, Rus kıyıcılara karşı duyduğu ***tamamen haklı ve doğal kinin*** *bir parçasının, hafif bir düşmanlık duygusu biçiminde bile olsa, Rus işçilerinin proleter kültürünü ve proleter hareketini kapsamasına izin verirse, kendisi bu yüzden burjuva milliyetçiliğinin bataklığına kaymış olacaktır. Aynı şekilde, eğer bir Rus marksisti, Ukraynalıların tam hak eşitliği isteğini ya da onların bağımsız bir devlet kurma* ***hakkını*** *bir an bile unutursa, yalnızca burjuva değil, ama aşırı gerici milliyetçiliğin bataklığına kaymış olur.*

Rus ve Ukraynalı işçiler, proleter hareketinin ortak ya da uluslararası kültürünü, propagandanın hangi dilde yapıldığı konusunda ve bu propagandayla ilgili salt yerel ya da salt ulusal ayrıntı sorunları konusunda en büyük bir hoşgörü göstererek, birlikte savunmalıdırlar ve bir tek devlet çerçevesi içinde yaşadıkları sürece, bu savunmayı, en sıkı birlik ve organik kaynaşma içinde yapmalıdırlar. Bu, marksizmin mutlak bir zorunluluğudur. Bir ulusun işçileriyle bir başka ulusun işçileri arasında her türlü ayırma girişimi, marksist "özümleme"ye karşı her saldırı, proletaryayı ilgilendiren sorunlarda bir tüm sayılarak, ulusal bir kültürü, sözde tek ve bölünmez olduğu iddia edilen bir başka ulusal kültürle karşı karşıya getirme vb., ***burjuva*** *milliyetçiliğinden esinlenen davranışlardır ve bunlara karşı amansızca savaşılmalıdır."* (age. sf. 30-32)

Lenin'in dediklerine eklenecek bir tek şey yok, ama, dediklerinden öğrenilecek çok şey var. Tabi ki, öğrenmek isteyenler için... Lenin'den aktardığımız bu görüşlerden sonra kısaca PKK'nın tavrına bakmak gerekiyor.

Yukarıda da değindiğimiz gibi, PKK "Türk solu"na "ulusal inkarcılığı" örgütlediği tezi temelinde eleştiri getirip, bu "sol"u "Türk burjuvazisinin Kürdistan'daki inkar ve imha politikasının" ortağı olarak göstermektedir. PKK'ya göre, *"kendi egemenlerinin kurduğu köprülerden geçerek Kürdistan'a giren sol kemalizm ya da Türkiye solculuğu, enter nasyonalizm adına bu yabancılaşmayı örgütlemeye çalışmıştır."* (Serxwebun, sy. 142, sf. 6) Sözkonusu bu yabancılaşma "Kürtlerin kendi öz gerçekliğine" yabancılaşma olarak ortaya konmaktadır.

Yine PKK'ya göre, *"daha da önemlisi, bu gruplar esas olarak Kürdistan'da yaratılan ulusal yabancılaşmaya dayanmakta, pratikleriyle bu yabancılaşmayı derinleştirmekte, böylece yabancı egemenlik altında ulusal gelişmesi durdurulmuş, parçalanmış, dağıtılmış, ulusal kimliği ve kişiliği önemli ölçüde tahrip edilmiş Kürt ulusunun gerçekliğini yeniden bulmasını ve ulusal birliğini yaratmasına karşı koymaktadır."* (agg. sf. 25) Ulusal baskıya karşı çıkmanın bu tavır, ulusal birlik çığlıkları arasında, burjuvazi ile işçi sınıfı ve emekçiler arasındaki sınıfsal zıtlıkları ve farklılıkları ortadan kaldıran bir tavırdır. Böylesi bir tavır da küçük burjuva milliyetçi bir tavırdır.

Bu yaklaşım kendisini şu alıntıda daha da açık bir şekilde göstermektedir:

"Dersim, Erzincan, Elazığ, Malatya, Maraş ve Antep gibi Kürdistan kentlerinde Türk kültür sömürgeciliği ya da Türkleştirme uygulaması epeyce mesafe katetmiş; egemen ulusun kültürüyle yoğrulan geniş bir özümsenmiş aydın tabakası yaratılmıştı. Bu tabaka arasında konuşulan egemen dil Türkçeydi. Türkçeyi ana kucağından koparılıp yerleştirildikleri sömürgeci eğitim kurumlarında öğrendikleri için, bu "asimilado"lar Türk dilini bir türkten daha güzel konuşuyorlardı. Üstelik bu tabakanın sadece anadiliyle değil, kendi öz ulusal ve toplumsal gerçekliği ile bağı da kesilmişti. Buralarda yaratılan aydın tabakanın ağırlıklı kesimi bir Türk gibi düşünüyor, bir Türk gibi hareket ediyordu. Bu yüzden Türk solculuğu bu bölgelere girip faaliyet yürütmekte hiç zorluk çekmedi. Kürtlükten kaynaklanan ciddi sayılabilecek herhangi bir direnişle karşılaşmadı. Türk solculuğu buralarda gelişme sağlamaya çalışırken, Kürdistan'ın mevcut gerçekliğinden hareket ederek Kürt devrimciliğini örgütlemiyor, böyle bir savla ortaya çıkmıyor. Türkiye'nin herhangi bir yöresi ile bu bölgeler arasında hemen hemen hiçbir ayrım yapmıyordu. Açıkça söylemek gerekirse Türkleşmeyi örgütlüyor, yaratılan ulusal yabancılaşmayı solculukla tamamlıyordu." (agg. sy. 143, sf. 7)

Bu tavıra karşı ilk önce, Lenin'in yukarıda aktardığımız tavıra atıfta bulunmak gerekiyor. Okuyucu bu iki tavrı bir daha karşılaştırarak okumalıdır. PKK, faşist Türk devletinin asimilasyon politikasına karşı gelirken, Marksist-Leninistler ve devrimcilerin, işçi sınıfının kültürünü de reddetmektedir. Bunun da ötesinde burada, ulusal yabancılaşma somut olarak Kürtlerin Türkçeyi "Türkten daha güzel konuşması" olarak ortaya konmakta ve ulusal baskıya karşı gelirken başka bir ulusun dilini konuşmaya karşı gelinmektedir.

Bazı Kürtlerin Türkçeyi, bazı Türklerden daha güzel konuşması ve özellikle okuma-yazma bağlamında Türkçeyi Kürtçeden daha iyi bilmeleri tabi ki faşist Türk devletinin Türkleştirme politikasının, Kürtçeyi yasaklaması politikasının da bir sonucudur. Bu, olgu olarak böyledir. Fakat bu baskı politikasına karşı gelirken, bir Kürd'ün Türkçeyi hem de Türkten daha iyi konuşmasına karşı çıkmak, ancak milliyetçi bir yaklaşım temelinde mümkündür.

PKK, "Türk solu"nu, Kürdistan'da Kürt olma temelinde bir örgütleme yapmadığı için de eleştirmektedir. Bu yaklaşım bir yanı ile PKK'nın milliyetçi bir temelde örgütlenme anlayışını ele verirken, diğer yanda ise tutarsızlığını da ortaya koymaktadır. Yukarıda ortaya koyduğumuz gibi, PKK "Türk solu"nu ,"devlet solu", "rejimin parçası" olarak değerlendirmektedir. Bir yandan karşı-devrim safları içinde görmekte, diğer yandan ise, bu karşı-devrim saflarında olan "sol"u Kürdistan'da Kürtlük temelinde bir örgütleme yapmadığı için eleştirmektedir. Ortaya çıkan mantık gayet açıktır: karşı-devrimci de olsa Kürdistan'da Kürtlük temelinde örgütleme yapanlar "iyi iş yapmış" olacaklardır.

Böylesi bir yaklaşım, yani Türk hakim sınıflarının zulmüne karşı olan haklı kinin, Türk ulusundan proletaryanın kültürü ve hareketini kapsaması yaklaşımı, Lenin'in dediği gibi, küçük-burjuva milliyetçiliğinin bataklığına kaymaktır.

d) ULUSAL AZINLIKLARA KARŞI TAVIR

PKK, *"Türkiye solunun enternasyonalist olup olmadığını ortaya koyacak en sağlıklı ölçü, bunun için en sağlam mihenk taşı, Kürdistan sorunu ve yakın dönemde Kürdistan'da gelişen ulusal kurtuluş mücadelesi karşısındaki tutumudur Bu konuda başka ölçüler aramak anlamsız ve gereksizdir."* (agg. sy. 142, sf. 7) diyor. Evet, Kürdistan sorunu, daha doğrusu Kürt ulusunun ulusal kurtuluş mücadelesi karşısında takınılan tavır, bir örgütün enternasyonalist olup olmadığını gösteren en temel ölçütlerden biridir. Bu, bugün en öne çıkan ölçütdür de aynı zamanda. Sorunun özü, bunun ölçü olarak alınmasından öte, sözkonusu **tutumun içeriğidir**. Bu içerik, Marksist-Leninist içeriğe sahip olmak zorundadır. Aksi halde bütün "destek, yardım çığlıkları"na rağmen, takınılan tutum enternasyonalist bir tutum olamaz.

Tutumun içeriğinden başka, PKK bu ölçüyü koyarken, bunu enternasyonalist olmanın tek ölçütü olarak ortaya koymakta ve diğer ülkelerdeki devrimci mücadelelerin desteklenmesini reddetmektedir. İşte, alıntının devamında kendilerinin tek yanlı tavıra karşı gelirken düştükleri tek yanlılığı gösteren yaklaşımı ortaya koyan tavırları:

"Sosyalizmin bolca sözünü etmesi, dünyanın öte ucunda kurulu düzene yönelmiş devrimci çıkışlara övgüler yağdırması, bu çıkışlara destek çağrısında bulunması ve bunun için kampanyalar açması, bir hareketin enternasyonalist olduğuna tanıklık edemez. Hele hele devrimle değiştirme iddiasında bulunduğu ülkenin egemen sınıfları başka bir ulusun canına okumak ister, bu ulusun giriştiği kurtuluş mücadelesini en vahşi yöntemlerle bastırmaya ve varlığını tümden ortadan kaldırmaya çalışırken, bu uygulamalar karşısında gözlerini, kulaklarını ve ağzını kapatan söz konusu hareketin Patagonya'nın devrimci güçlerini desteklediğini yüksek sesle ilan etmesi en alçakca tutumlardan biri olarak karşımıza çıkar. Bu tutum gerçekten de alçakçadır Çünkü burada, bu hareketin, egemenlik altına alınmış ve tarihten silinmek istenen ulusun var olma savaşını soykırımcı yöntemlerle bastırmaya çalışan kendi egemen sınıflarına verdiği destek mesajı vardır. Başka ülkelerdeki devrimci ve ilerici hareketlere yönelik enternasyonalist dayanışma sözleri ve çağrılarının tonu yükseldiği ölçüde, içeride ezilen ulusla savaş halindeki egemen sınıflara sağlanan destek de daha fazla anlam kazanacaktır." (aynı yerde)

Egemen ulusun devrimcilerinin, başka bir ulusu ezen "kendi" burjuvazisine karşı mücadele etmesi, ezilen ulusun kurtuluş mücadelesine karşı tavrı, bu devrimcilerin enternasyonalist olup olmadığını gösteren en önemli noktadır. Fakat, PKK burada, bu doğruyu uç noktasına götürerek başka ülkelerdeki devrimci hareketlerin desteklenmesini reddetmektedir. Bunun da ötesinde, başka ülkelerin devrimci hareketlerine verilen desteği, egemen sınıflara verilen bir destek olarak değerlendirmektedir. PKK'nın tekyanlı yaklaşımı burada da kendisini göstermektedir. "Bana destek olursan, enternasyonalistsin yoksa, hakim sınıflarının temsilcisisin" mantığı burada da savunulmaktadır. Marksist-Leninistler, her iki tekyanlılığı da reddederler.

PKK'nın tekyanlı ve yanlış yaklaşımını bir kenara bırakırsak, ezilen ulusun ulusal kurtuluşu sorununda takınılan tavır, enternasyonalist olmanın temel ölçülerinden biridir. Bu gerçek hiç bir zaman değişmez. Ezen ve ezilen ulus bağlamında tartışıldığında, ezen ulustan devrimcilerin tavrı için tayin edici öneme sahip olan bu sorun, ezilen ulus ve azınlık milliyetler bağlamında tartışıldığında ise, ezilen ulustan devrimcilerin azınlık milliyetlere karşı tavrı bağlamında gündeme gelmektedir. Ezilen ulusun kurtuluş mücadelesini verenlerin milliyetçi olup olmadığını gösteren temel ölçülerden biri de, bunların ulusal azınlıklara karşı takındığı tavırdır.

PKK'nın ulusal azınlıklara karşı takındığı tavrın nasıl bir tavır olduğunu en iyi gösteren tavrı, Ermeni sorunundaki tavrıdır.

Biz, Bolşevik Partizan sayı 83, sayfa 25-26'da PKK'nın bu konudaki tavrına kısaca değinmiştik. Özetlersek, "Kürdistan Kürdistan'da yaşayan herkesin yurdudur" sloganı ardına saklanan milliyetçilik temelinde, Batı Ermenistan'ı ve Arap ulusundan ulusal azınlığın yoğun olarak yaşadığı ve Kürdistan coğrafyasına ait olmayan kimi alanları Kürdistan coğrafyası içinde göstermektedirler. Batı Ermenistan ve Kürdistan toprakları üzerinde yaşayan ulusal azınlıklar, Kürt ulusunun milli zenginliği olarak savunulmaktadır. BP sayı 83'de ortaya koyup eleştirdiğimiz bu yaklaşım, daha sonra da devam etti ve getirdiğimiz eleştirinin doğruluğunu bir kez daha ispatladı.

Berxwedan sayı 167'de "Kürdistan Devrimi Kürdistan'da Yaşayan Azınlıkların da Devrimidir" başlığı ile yayınlanan yazıda, Batı Ermenistan'ı Kürdistan coğrafyası içinde gösterme anlayışı aynen savunulmaktadır. Sözkonusu yazının girişinde şu tespit yapılmaktadır:

"Kürdistan toprakları tarih boyunca birçok uygarlıklara, çeşitli halklara beşiklik etmiş, geçit vermez dağlarıyla onları korumuştur. Bu uygarlıkların çoğu başka toplulukların saldırıları

karşısında kendilerini koruyamıyarak yok olup giderken, Asuriler, Süryaniler, Ermeniler vb. halklar, tarihin derinliklerinden süzülüp, kendilerini bugüne kadar getirebilmişlerdir. Günümüzde halen Kürdistan topraklarında varlıklarını sürdüregelen Araplar, Türkmenler, Terekemeler, Süryaniler, Ermeniler gibi halklar azınlık konumuna düşmüş ve Kürtlerle ortak bir kaderi paylaşmışlardır." (agg. sf. 11)

Bu alıntıda öne çıkarmak istediğimiz iki sorun vardır. Birincisi, azınlık duruma düşen bu halkların hepsinin tarihten bu yana Kürdistan toprakları üzerinde yaşadığı sorunudur. Bu alıntıda sadece bugünün somut durumu tartışılmamaktadır. Çok açık bir biçimde, bütün tarihsel gelişim dönemi için bu görüş savunulmaktadır. Diğer azınlıkları bir kenara bıraksak dahi, Bugün Batı Ermenistan toprakları üzerinde, Kürtlerin ve diğer ulus ve milliyetlerden insanların da yaşaması, Batı Ermenistan'ı, Batı Ermenistan olmaktan çıkarmaz. Nasıl ki, Kuzey Kürdistan'da diğer ulus ve milliyetlerden insanların yaşaması K.Kürdistan'ı K.Kürdistan olmaktan çıkarmıyorsa, bu B.Ermenistan için de geçerlidir. Bugün B.Ermenistan toprakları üzerinde esas olarak Kürtlerin yaşaması olgusuna dayanarak B.Ermenistan'ı Kürdistan toprakları içinde göstermek, TC devletinin K.Kürdistan'ı Türkiye toprakları içinde göstermesi ile, temelde hiç bir fark yoktur. Tek fark, Kürtlerin kendi devletlerine sahip olmamaları ve bunun sonucunda da devlet zorunu kullanmamasıdır.

İkinci nokta ise, bu azınlıkların Kürtlerle aynı kaderi paylaşması sorunudur. Bilinçli olarak çarpıtılmadığı bir durumda, aynı kaderin paylaşıldığını söylemek ancak siyasi cehalet olarak kabul edilebilir. Şöyle ki, en basitinden bile alınsa, bazı ulusların **azınlık** durumuna düşmesi bile, ulus olarak varlığını koruyan Kürt ulusu ile aynı kaderin paylaşılmadığını gösterir. Yine diğer azınlıkları bir kenara bırakıp Ermenileri ele aldığımızda, Kürt ulusu, Osmanlı ve Türk devletinin Ermenileri yok etmesinden, yüzyılın ilk soykırımından belli bir sorumluluğa da sahiptir. Evet, Kürt ulusu Türk hakim sınıflarının oyununa gelerek, **"din kardeşleri ile, gavura karşı mücadele ederek"** Ermeni soykırımına belli bir anlamda ortak olmuştur. Böylesi bir durumda nasıl olur da, bunların Kürtlerle aynı kaderi paylaştıkları söylenebilir? PKK, Kürt ulusunun bu sorumluluğunu -bu anlamda suçunu- gözardı etmektedir. Tarihsel olarak var olan bu olguyu gözardı etmek bile Kürt milliyetçiliğinin bir göstergesidir.

PKK bununla da yetinmemektedir. B.Ermenistan'ın varlığını geçmiş dönem için de yok saymaktadır. İşte tavırları: *"Yine Kuzey Kürdistan'da kendisi için tehlike arzeden Ermenileri 1915'lerde katletmiş ve yüzbinlercesini de Suriye-Irak topraklarına göçettirmiştir."* (aynı yerde) B.Ermenistan'ın Kürdistan coğrafyası içine alınması böyle oluyor...

Ermeniler B.Ermenistan'da değil de K.Kürdistan'da katledilmişlerdir tespiti açıkça B.Ermenistan'ı yok gösteren bir tespittir. Kuşkusuz, K.Kürdistan toprakları üzerinde yaşayan Ermeniler de katledilmişlerdir. Fakat bu, hiç bir şekilde Ermenilerin kendi topraklarından sürülmesi ve bu topraklar üzerinde ulus olmaktan çıkarılması gerçeğini ortadan kaldıramaz. Ulus olmanın özelliklerinden birinin de toprak bütünlüğü olduğunu hatırlatmamıza acaba gerek var mı?

Bütün bu ortaya koyduğumuz tavırlar, PKK'nın proleter enternasyonalisti olduğu tezini çürütmekte ve tam tersini, Kürt milliyetçisi bir konumda olduğunu ispatlamaktadır. PKK'nın proleterya enternasyonalizminden bolca bahsetmesi, sadece "Türk solu" dediği kesimi suçlamak için bir araç rolünü oynamaktadır. Haklı bir tepkiden yola çıkan bu karşı koyuş, enternasyonalizmle süslenen Kürt milliyetçiliği tavrından başka bir içeriğe sahip değildir. Proleterya enternasyonalizmi ile de ancak kendi milliyetçiliğini gizlediği oranda bağı vardır. Bunun dışında hiçbir bağı yoktur.

ULUSAL SORUNDA TDKP VE TKP/ML'İN TAVRI

a) TDKP'NİN TAVRI....

Ulusal sorunda TDKP'nin tavrı, sınıfsal yaklaşma adına Marksizm-Leninizmin ulus olma teorisini iğdiş eden, ulus tanımı yerine halk tanımını geçiren, ulusların kendi kaderini tayin etme hakkı (UKKTH) yerine halkın kendi kaderini tayin etme hakkını (HKKTH) savunan, işçi sınıfının birliği adına işçi sınıfını ulusal temelde bölen bir tavır olduğu kısaca tespit edilebilir. Bu konulara biraz daha yakından bakarsak durum şöyledir:

Ulusal sorunun Büyük Sosyalist Ekim Devrimi ile proleter devrimin bir sorunu haline gelmesinden yola çıkarak TDKP, *"Çağımızda ulusları proletarya ve diğer ezilen sınıflar (köylülük) temsil eder."* (Konferans Bel. sayfa 282) sonucuna varmıştır. Burada, ulusal kurtuluşu sağlayacak olanın proletarya ve diğer ezilen sınıflar olduğu gerçeği ile bir ulusu meydana getiren sınıf ve katmanlar birbirine karıştırılmıştır. Bir ulus ile o ulusun kurtuluşunu sağlamak için dayanılan sınıf ve katmanların hangi sınıf ve katmanlar olduğu sorunu iki ayrı konudur.

"Ulus, tarihi olarak oluşmuş, dil, toprak, iktisadi yaşantı birliği, ve kültür birliğinde ifadesini bulan ruhi şekillenme temelinde oluşmuş istikrarlı bir insan topluluğudur." (aoç.) (Stalin, Eserler Cilt 2, sayfa 258, İnter Yay.)

Stalin'in ortaya koyduğu gibi, ulus, bu özellikleri taşıyan insan topluluğudur ve bu topluluk o ulusun bütün sınıflarını içerir. Bu, sınıflararası farklılıklara rağmen böyledir.

Ulus ile ulusu kurtaracak olan sınıfların hangi sınıf ya da sınıflar olduğu sorununu birbirine karıştıran TDKP, doğal olarak ulusal baskının da ulusa değil, halka uygulandığı sonucuna varmıştır. Bu konuda şöyle diyorlar:

"Kürt halkını ulusal boyunduruk altında tutmak. ."

"Kürt halkına karşı, Türk şövenizmini körükleyerek bir Kürt, Türk çatışması çabalarından da geri durmuyorlar."

"Faşist devlet, Kürdistan'daki direniş merkezlerini adım adım teslim alarak, Kürt halkına boyun eğdirmeye çalışıyor." (Denge Şoreş, sayı 19, sayfa 1)

Böylesi alıntılar daha da çok aktarılabilir. Fakat biz uzatmak istemiyoruz. Alıntıların düşüncesinin birleştiği esas nokta, yapılan ulusal baskı ve zulmün, Kürt ulusuna değil de, Kürt halkına yapıldığı anlayışıdır. Durumun böyle ortaya konması, ulusal baskının ne olduğunun kavranmadığını bize göstermektedir. Sorun ister bilinçli, olarak böyle ortaya konsun, isterse de bilmeden böyle ortaya konsun, bu yaklaşım TDKP'nin yaklaşık 22 yıl öncesinin Şafak revizyonistlerinin pozisyonuna düştüğü gerçeğini değiştirmiyor.

Savunulan bu düşüncelerin, yani ulus tanımı yerine halk tanımının geçirilmesi, ulusal baskının ulusun değil de halkın üzerindeki baskı olduğu düşüncesinin mantıki ve doğal sonucu olarak ulusların kendi kaderini tayin etme hakkı yerine halkın kendi kaderini tayin etme hakkı geçirilmektedir. Bunu da şöyle yapmaktadırlar:

"Emperyalistler ve gericilik, halkımız adına konuşma, halkımızın kaderini belirleme hakkına sahip değildir. Kürt halkı, Türk halkıyla birlikte mi, yoksa ayrı bir devlet olarak örgütlenerek mi yaşayacağına bizzat kendisi karar verecektir." (abç.) (Denge Şoreş sayı 19, sayfa 3) Ve,

"KÜRT HALKINA AYRI DEVLET KURMA HAKKI DA DAHİL KENDİ KADERİNİ TAYİN HAKKI!" (Büyük harfler orijinaldedir.) (Denge Şoreş, sayı 40, sayfa 6)

Burada, Kürt ulusunun KKTH, Kürt halkının KKTH'na dönüştürülmekte ve sonuçta, Kürt ulusunun varlığı halkın varlığına kurban edilmektedir. Bu yüzden de attıkları temel slogan "Kürt halkına özgürlük" sloganıdır. Böylece Kürt ulusuna özgürlük de güme gitmektedir.

Marksist-Leninistlerin ulusal kurtuluş için temel aldıkları sınıf ve katmanlar işçi sınıfı, köylülük ve ezilenler olmasına rağmen, bu sınıfları, ulus yerine koymazlar. Ulusal kurtuluş

için bu sınıfları temel almalarının gerekçesi, ulusu bunların oluşturmaları değil, burjuvazinin ulusal kurtuluşu gerçekleştiremeyeceği gerçeğidir. Çünkü ulusal kurtuluş, sosyal kurtuluşun bir sorunu olmuştur. Bu ise ancak ve ancak proletaryanın önderliğinde yapılacak bir devrimle mümkündür. Bu yüzden Marksist-Leninistler, ulusal kurtuluşu tartışırken proletarya ve ezilen sınıfları temel alırlar. Fakat bütün bu olgulara rağmen Marsist-Leninistler bir ulusu, proletaryası, köylüsü ve burjuvazisi ile bir bütün olarak tanımlarlar. Sınıf olarak burjuvaziye karşı olmak, bir ulusu halk düzeyine düşürmeyi haklı çıkaramaz. TDKP'nin "çok sınıfsal" yaklaşımının arkasında Kürt ulusunun varlığının reddi yatmaktadır. Bu yaklaşım ister istemez Türk şovenisti bir yaklaşımdır.

Bu Türk şovenisti yaklaşım, kendisini UKKTH sorununda da göstermektedir. Şöyle ki, Marksist-Leninistler ulusların ayrı devlet kurma hakkını kayıtsız şartsız savunurlar. Bunu savunduklarında ise, **ayrılma hakkı** ile **ayrılma** arasında kesin bir ayrım yaparlar. Ezen ulustan komünistler, ezilen ulusun ayrılma hakkını öne çıkarıp savunurlarken, ezilen ulustan komünistler ise, işçi sınıfının diğer ulustan sınıf kardeşleri ile birliğini öne çıkarırlar.

Ezen ulustan komünistler, ezilen ulusun ayrılma hakkını nasıl kullanması gerektiği konusunda görüşlerin propagandasında çok dikkatli olmak zorundadır. Çünkü ayrılmayı, ya da beraber yaşamayı belirleme hakkı, sadece ve sadece **ezilen ulusun kendisine aittir.** Komünistlerin genel yaklaşımı, gönüllülük ve eşitlik temelinde birlikte yaşamaktır. Bunun gerçekleşmesi için de mücadele ederler. Bu yüzden onlar ulusların ayrılıp ayrı devlet kurma hakkını kayıtsız şartsız savunurlarken, ayrılma hakkının her durumda ayrılma anlamına gelmediğini vurgularlar. Yine komünistler, ezilen ulusun, ulusların ayrılma hakkını özgür bir biçimde kullanmasının koşullarının, ancak, işçi sınıfı önderliğinde yapılacak -demokratik, sosyalist- bir devrimle sağlanabileceğini vurgularlar. Yani, var olan zoraki birliğin parçalanması için, andaki burjuva devletinin yıkılması gerektiğini öne çıkarırlar ve ulusal sorunun çözümünü burjuva devletini yıkacak olan devrime bağlı olarak ele alırlar. Bu burjuva devletinin yıkılması mücadelesinde de komünistler değişik uluslardan işçi sınıfının sınıfsal birliğini öne çıkarırlar. Ayrılma sorunundaki yaklaşım ise şöyledir:

"Marksist-Leninist hareket, ayrılma sorununu her özel meselede somut olarak ele alır, "bir bütün olarak sosyal gelişmenin ve sosyalizm için, proletaryanın sınıf mücadelesinin menfaatleri açısından yargılar ve tayin eder" . Marksist-Leninist hareket, tasvip etmediği bir ayrılma kararında da zor kullanmayı, engel ve güçlük çıkarmayı kesinlikle reddeder. Sınırlar milletin kendi iradesiyle tespit edilmelidir." (İ.Kaypakkaya, Seçme Yazılar, sayfa 256-257)

Burada öne çıkarmak istediğimiz nokta şudur: Komünistler içinde bulunulan somut durumda ister ayrılmayı doğru bulup desteklesinler, isterse de ayrılmayı yanlış bulup desteklemesinler, bu konuda somut karar sözkonusu ulusun kendisine aittir. Başkaları bunu dışardan tayin edemez. İşte bu temelden yola çıktığımızda TDKP'nin tavrını daha da iyi değerlendirebiliriz. Bu konudaki tavırları şöyledir:

"Kürt ve Türk ulusundan "proletarya ve halkın birliği"nin propagandası ancak bir koşulda yerine oturabilirdi. O koşul, Kürt ulusunun ayrılma tutumu da dahil, tam özgürlüğünü tanımadır." (abç.) (Konferans Belgeleri, sayfa 276)

Burada Kürt ulusunun ayrılmasından bahsedilmesi, bunların ulus yerine halkı geçirdiği gerçeğini ortadan kaldırmamaktadır. Bu kendilerinin bir çelişkisi olarak varlığını korumaktadır. Bunun ötesinde, burada Kürt ve Türk ulusundan -diğer azınlık milliyetleri hiç görmüyorlar- proletaryanın ve halkın birliğinin propagandası için öne sürdükleri koşul, ne kadar "güzel" görünse de teorik bir yanlışı içinde barındırmaktadır. O da, Kürt ulusunun ayrılıp ayrı devlet kurma hakkını savunma yerine **"ayrılma tutumu"** dahil "tam özgürlüğün" TDKP tarafından **tanınmasıdır.** Burada önce ayrılma hakkı yerine ayrılma tutumu geçirilmiş ve Kürt ulusuna ait olan bir hak, TDKP tarafından "tanınarak" sorun "çözülüvermiştir". Oysa esas sorun, bu ayrılma hakkının ve özgürlüğün başkaları tarafından "tanınması değildir. Bu hak tanınacak bir hak değil, savunulması gereken bir haktır. Ulusun kendisine ait olan bir şey, başkaları tarafından verilecek bir bağış değildir. TDKP, sadece Kürt ulusunun iradesini "dışardan tayin

etmek"le kalmamakta, aynı zamanda Kürdistan'ın (K.Kürdistan olması gerekir) **ayrılmasının** propagandasını da yapmaktadır. Sözkonusu bu tavır "Özgürlük Dünyası" dergisinde "TDKP röportajı" başlığı altında ortaya konmaktadır. Bu tavır şöyledir:

"Özü şuydu: "Federal çözüm" ya da "federasyon" pratik ve güncel bir çözüm olarak tartışılıyorsa, partimizin görüşü, Kürdistan'ın ayrı devlet olarak örgütlenmesi ve ayrılmasıdır. Türkiye'deki diğer koşullar aynı kaldığı sürece, "federasyon" gerici bir çözümdür." (abç.) (agd. sayfa 74)

Bu alıntıda en çok kokan şey kuyrukçuluktur. Eğer, "pratik olarak" "federasyon" tartışılmasa, TDKP'nin bu konuda tavır takınmayacağı açığa çıkıyor. İşte "federasyon" tartışmasının gündeme gelmesi, TDKP'ni hemen "alternatif" çözüm bulmaya zorladı ve çözüm Kürdistan'ın "ayrılmasıdır" diye bulundu da. Ne çözüm ne çözüm...(??!)

TDKP'nin proletarya ve halkların birliği adına savunduğu bu posizyon somut olarak, proletarya ve halkların ayrılığına hizmet etmektedir. Faşist Türk devletinin varlığı şartlarında "federasyon" ne kadar yanlışsa, ona alternatif olarak sunulan sol görünüşlü "ayrılma propagandası" alternatifi de yanlıştır. Doğru olan, ayrılma hakkının savunulması ve bu hakkın özgürce kullanılabileceği şartları yaratmak için de faşist Türk devletini yıkma mücadelesinde, devrim mücadelesinde emekçilerin, işçilerin birliğini savunmaktır. TDKP şu ya da bu biçimde olsun Kürt ulusunun kaderini tayin etme hakkına dışardan müdahale ederek yanlış bir konumda durmaktadır. Bu yaklaşım da Türk şovenisti bir yaklaşımdır.

TDKP bununla da kalmamaktadır. İşçi sınıfının birliği adına işçi sınıfını da bölmektedir. Bunu nasıl yaptıklarına da biraz bakalım.

Çok uluslu devletlerde işçi sınıfının örgütlenmesi bağlamında Marksist-Leninist tavır, ulusal içe kapanıklığa karşı mücadele etmek, işçi sınıfının enternasyonalist bir biçimde, sınıf örgütleri temelinde örgütlenmesini öngörür. Coğrafi olarak ayrı bir örgütlenme, işçi sınıfının enternasyonal temelde örgütlenmesini dıştalamaz. Bu gerçeğin kavranmaması yanlış sonuçların çıkarılmasına hizmet etmektedir.

Bu yüzden burada öne çıkarmak istediğimiz olgu, işçi sınıfının, hangi ulustan olursa olsun kendi sınıf kardeşleriyle, ulus ayrımı yapmadan birlikte örgütlenmesi olgusudur. Yoksa, her ulusun işçi sınıfı, kendi ulusuna ait ve o ulusun proletaryası ile sınırlı olan sınıf örgütlerinde örgütlenmesi enternasyonal bir örgütlenme değildir. Tam da böylesi bir örgütlenme, yani kendi ulusuna ait olan işçi sınıfı örgütlerinde örgütlenme de işçi sınıfının sınıf temelinde örgütlenmesi anlamına gelse de, ulus ayrımı yapma temelinde bir sınıfsal örgütlenme düşüncesi komünistlerin karşı çıktığı bir düşüncedir. Çünkü böylesi bir örgütlenme milliyet temelinde bir örgütlenmedir ve enternasyonalist bir örgütlenme değildir. Savunulması gerekli olan ve esas olan düşünce, sınıfın enternasyonalist bir temelde örgütlenme düşüncesidir. TDKP, savunduğu görüşlerde işçi sınıfının sınıf örgütlerinde örgütlenmesi bağlamında gözardı ettiği şey, tam da, işçi sınıfının enternasyonal örgütlenmesi gerektiği gerçeğidir. Bu bağıntıda savundukları düşünceler şöyledir:

"İkincisi ise, partinin Kürdistan örgütünü Kürt proletaryasının örgütü olarak örgütlemek; Kürdistan örgütünü Kürt milliyetinden öncü işçilere dayanarak ve hareketin Kürdistan çapında merkezileşmesinin organlarını yaratarak inşa etmektir." (abç.) (Konferans Belgeleri, sayfa 279)

Burada hiç bir yanlış yoruma meydan vermeyecek biçimde "Kürdistan örgütünün Kürt proletaryasının örgütü" olarak örgütlendirilmesi savunulmaktadır. Bu yaklaşım, açık bir biçimde işçi sınıfını **ulusal temelde** örgütleme yaklaşımıdır. Enternasyonalizm adına işçi sınıfını bölmektir, milliyetçiliktir. Bu yaklaşımı gerekçelendirdikleri alıntıyı aktarmadan önce TDKP'ye soru sormak gerekiyor.

a) Kürdistan'da yaşamakta olan diğer millet ve milliyetlerden öncü işçiler kazanılmaya geldiğinde, biz Kürt işçilerinin örgütüyüz diye, sözkonusu işçiyi işçi örgütüne almıyacak mısınız?

b) Türkiye-Kuzey Kürdistan'ın sanayi merkezlerinde, örneğin İstanbul, Adana, Mersin, İzmir vb. yerlerde Kürt kökenli işçiler yoğun bir şekilde yerleşmişlerdir. Buralarda size gelen Kürt ulusundan işçileri Kürdistan'daki "Kürt" örgütüne mi göndereceksiniz?

Gerçekten de bunu nasıl yapacağınızı çok merak ediyoruz... Şimdi soruyu bırakıp, yine alıntıya dönelim.

"Partinin Türk ve Kürt ulusundan proletaryanın örgütü ve Kürdistan örgütünün Kürt ulusundan proletaryanın örgütü olarak örgütlenmesi kuşkusuz örgütsel biçim sorunu değildir. ***Türkiye proletaryasının partisi olan partimizin*** *(abç.) her şeyden önce Kürt ulusal sorununa merkezi düzeyde doğru yaklaşmayı, devrimci taktikler izlemeyi (Kürt ulusal sorununu daha çok Türk proletaryasının sorunu olarak ele almayı) ve devrimci propaganda ve ajitasyon faaliyeti içinde olmayı başarması gerekir. Ancak bu yeterli değildir;* ***Kürdistan örgütünün Kürdistan çapında Kürt milliyetinden komünistlerin ve Marksist-Leninist öncü Kürt işçilerinin örgütü olarak şekillenmesi zorunluluktur.*** *(abç.) Çünkü Kürt proletaryasının önderleri olmadan, Kürt proletaryasının öncü güçleri Kürdistan çapında örgütlenmeden, Kürt proletaryasının önderliği yaratılamaz;* ***Kürt proletaryası Türkiye proletaryasının partisinde fiilen temsil edilemez. Ezen ulus proletaryasının temsilcilerinin ezilen ulus proletaryasına önderlik oluşturamayacağı; Kürt proletaryasının önderliğinin onun özgün özellikleri de olan ve olması gereken mücadelesinin içinden çıkarılıp örgütlenebileceği bilinen birşeydir."*** (abç.) (age. sayfa 279)

Misak-ı Millicilik, Türk şovenizmi ve Kürt milliyetçiliği ustaca içiçe geçirilmiştir burada. TDKP kendisinin Türkiye proletaryasının partisi olduğunu tespit ederek, aslında Türk partisi olduğunu savunmaktadır. Aksi halde, "Türkiye proletaryasının partisinde" Kürt proletaryasının fiilen temsil edilemeyeceğini savunmanın hiçbir mantıki temeli yoktur. Böyle yaklaştığı için de, PKK'nın "Türk solu" tespitine karşı tavır takındıkları yerde, öldürülen insanlarının Kürt olduklarını öne çıkararak PKK'yı eleştirmektedirler. Bu yaklaşım, TDKP'nin Türk şovenisti yaklaşımıdır.

Kürt millıyetçiliği yanı ise, Kürdistan örgütünün Kürt milliyetinden komünistlerin ve öncü işçilerin örgütü olmasının zorunluluk olduğunu savundukları yerde, işçi sınıfını milliyet temelında örgütlenmesini savunduğu yerde ortaya çıkmaktadır. Bu yaklaşımla Ermeni, Arap vb. kökenli bir işçi sözkonusu işçi sınıfı örgütüne alınmayacağı gayet doğaldır. Böylesi bir örgütlenme de "işçi sınıfının sınıf temelinde" örgütlendiği bir örgüt olacak? TDKP neyi savunacağına bır türlü karar veremediği için, dükkanında her türlü mal mevcuttur. Kürdistan örgütünün Kürt örgütü olduğuna dair iki alıntı daha aktararak bu sorunu kapatalım. Alıntılar şöyledir:

"Kürt işçi sınıfının bağımsız devrimci siyasal örgütü olan Kürdistan örgütümüz.." (abç.) (Denge Şoreş, sayı 16, sayfa 7) ve

"Kürt proletaryasının partisi olan Kürdistan parti örgütümüz.." (abç.) (agd. sayı 19, sayfa 7)

Bütün bu aktardığımız alıntılar, TDKP'nin işçi sınıfının çıkarı ve birliği adına, işçi sınıfını ulusal temelde ayırdığını bize açıkça göstermektedir. Oysa işçi sınıfının çıkarları, onların kendi ulusal kimlikleri temelinde değil, sınıfsal konumları temelinde örgütlenmesinde yatmaktadır. TDKP bu tavrı ile işçi sınıfının sınıfsal çıkarlarına saldırıp, milliyetçi bir konumun savunuculuğu posizyonuna da düşmüştür. Ayrıca aktardığımız son alıntı, TDKP'nin Kürdistan örgütünü yavru örgüt olarak gördüğünü de ele vermektedir. Bu yaklaşımdan dolayıdır ki, TDKP Kürdistan örgütünden bahsederken "Kürdistan parti örgütümüz" demektedir. Kürt milliyetçiliğinin ardında saklı olan Türk şovenizmi de böylece ortaya çıkmaktadır.

Buraya kadar ortaya koyduğumuz görüşleri, daha geniş bir biçimde Bolşevik Partizan sayı 77'de ortaya koymuştuk. Sözkonusu yazımız Eylül 1992 tarihli bir yazı idi. Yaptığımız eleştiri TDKP'nin de bilgisi dahilindedir. Bütün oportünistlerin getirdiğimiz eleştirilere karşı takındıkları suskunluk tavrı, bu eleştiri bağlamında da yaşandı. TDKP, kendisine yöneltilen bu eleştirilere karşı susmayı yeğledi. İdeolojik mücadeleden kaçmayı kendi çıkarları için daha

uygun görmektedirler. Getirilen eleştirilere tek kelime ile cevap vermezken, diğer yandan ama, kendilerinin eleştirildiği Bolşevik Partizan sayısını ve BP taraftarlarını yurtdışında derneklerine sokmama ve BP'ı sattırmama tavrını takınmayı da unutmadılar.

Biz, daha sonra yayınlanan yazılarında TDKP'nin yaklaşımının değişmediğine de kısaca değinip bu noktaya son verelim.

Ulusal baskının halka uygulanması anlayışının devam ettiğini gösteren tavırları: *"Burjuvazi, diktatörlük ve hükümet, yüzbinlerce asker ve polisiyle, 40 bin kişilik korucu çeteleriyle, tank, top ve bombardıman uçaklarıyla başa çıkamadığı şeyin* ***aslında ulusal zulüm altında tutulmak istenen bir halkın kendisi olduğunu gözlerden gizleyerek..*** *"* (abç.) (Denge Şoreş, sayı 36, sayfa 4) ve, *"Kürdistan'da bir yandan TC ordularının bütün emekçi Kürt halkını topyekün bir savaşla kırdığı, diğer yandan emekçi Kürt halkının, en doğal haklarını canı pahasına savunduğu, ve bu temelde biçimlenen bir savaş sürmekte."* (agd. sy. 33, sf. 16)

Her iki alıntıda savunulan bu düşünceler, bir kez daha ulusal baskının Kürt ulusuna değil de Kürt halkına uygulandığı görüşünü savunduklarını ortaya koymaktadır. Tabi ki, Kürt ulusunun parçası olan ve ulusal kurtuluşu gerçekleştirebilecek temel güç olan proletarya ve köylülük de bu ulusal baskıya maruz kalmaktadır. Sorun, bu değildir. Sorun yukarıda da ortaya koyduğumuz gibi, ulusal baskının bütün Kürt ulusuna uygulandığı gerçeğinin ortadan kaldırılması ve ulusal baskının sadece halk üzerinde uygulanan bir baskı düzeyine indirgenmesi sorunudur. TDKP bu anlayışla "Kürt halkına özgürlük" sloganını atarken ve diğer halklar gibi "Kürt halkının da özgür olması" gerektiğini savunurken, diğer halkların da özgür olmadığı gerçeğini gözardı etmektedir. Zira kapitalizm şartlarında ulusal "özgürlük" mümkün olsa da, halkın özgürlüğü ancak proletarya önderliğinde gerçekleşecek olan ve işçi-köylü iktidarı şartlarında mümkündür.

Aktardığımız ikinci alıntıda ortaya konan yürütülen savaşın, Kürt ulusunun ulusal hakları için yürütülen bir savaş değil de, Kürt halkının hakları için yürütülen bir savaş olduğu söylenirken yine, ulusal kurtuluş savaşı ortadan kaldırılmaktadır. Nereden bakılırsa bakılsın TDKP sınıfsal yaklaşma adına Kürt ulusunu ve ulusal savaşını yok göstermekte ve şovenist bir konumdadır.

Ulusun kendi kaderini tayin etme hakkı yerine, halkın kendi kaderini tayin etme hakkı ile ilgili: *"...Kürt halkı kendi kaderini özgürce tayin etmeli, kölelik zincirleri parçalanmalıdır..."* (agd. sy. 36, sf. 11)

"Partimiz tüm plan ve taktiklerini Kürt halkının emperyalizmden ve burjuva kölelikten kurtulması ve kendi kaderini özgürce tayin etmesi üstüne inşa etmektedir." (agd. sy. 35, sayfa 8)

Burada bir kez daha **ulusun** KKTH yerine **halkın** KKTH'nın daha sonra da savunulduğu ortaya çıkmaktadır. Marksizm-Leninizm adına Buharinci ulusal sorunun çözümü, daha doğrusu çözümsüzlüğü savunulmaktadır.

Kürdistan örgütlerinin Kürt örgütü olduğu anlayışını yukarıda ortaya koyduk. Aynı zamanda TDKP'nin PKK'yı eleştirirken, öldürülen taraftarlarının Kürt olduklarını öne sürerek Kürdistan'da yürüttükleri faaliyetlerden rahatsız olması için PKK'nın hiç bir haklı gerekçesinin olmadığını da savunmaktadırlar. Tavırları şöyledir: *"Daha açık ifade edilirse, bizim Kürdistan'daki faaliyetlerimizden PKK'nın rahatsızlık duymasının hiç bir haklı temeli yoktur.* ***Biz, herhangi bir ülkenin değil, Kürdistan toprağının devrimcileriyiz."*** (abç.) (agd. Ekim 1993 Özel Sayı, sayfa 1)

Bu yaklaşım, başka bir ülkenin devrimcisinin Kürdistan'da yürüttüğü faaliyetten PKK'nın rahatsız olmasının haklı olacağını savunan bir yaklaşımdır. Bunun için bu gerekçe öne sürülmektedir. Böylesi bir tavırın sınıfsal yaklaşımla hiç bir bağı yoktur. Bu yaklaşım, PKK'nın milliyetçi yaklaşımını haklı çıkaran, milliyetçi bir yaklaşımdır. Bu milliyetçi yaklaşım, kendisini Kürdistan örgütü ya da Kürdistan'da bahsederken sürekli ve sadece Kürt devrimcileri, Kürt komünistleri ya da Kürt işçi sınıfı tanımlamalarını kullanmalarında da göstermektedir. İşte birkaç örnek:

" PKK, Kürt komünistlerine zorbalıkla boyun eğdirmeye, onları faaliyetten alıkoymaya çalışıyor." (Devrimin Sesi, sayı 169, sayfa 9)

"Biz Kürt marksistlerinin Kürt işçi ve emekçileri içindeki devrimci çalışmamız .." (Denge Şoreş, sayı 33, sayfa 7)

"Devrimci Kürt komünistleri Kürt işçi ve emekçilerinin özgürlüğü ve kurtuluşu için..." (agd. Ekim 1993 Özel Sayı sayfa 6)

Bu kadar yeter...

TDKP'ye göre Kürt komünistleri Kürt işçi ve emekçilerinin özgürlüğü ve kurtuluşu için savaşmaktadırlar. Evet, Kürdistan'da yaşayan diğer milli azınlıklardan işçi ve emekçilerin kurtuluşu sorununu bir yana bıraksak dahi, bu azınlıkların, milliyet olarak baskı altında olmaları gerçeğinden yola çıkarak, bunların da bu baskıdan kurtulması için mücadele etmek, bu Kürt komünistlerinin akıllarının ucundan bile geçmemektedir. Böylece TDKP, işçi sınıfını ulusal temelde örgütlediği gerçeğini kendi eliyle teslim etmektedir. Bu yaklaşımlarını, PKK tarafından öldürülen yoldaşlarının ne için mücadele ettiklerini anlatırlarken de ortaya koymaktadırlar. Tavırları şöyledir:

"Biz Kürt komünistleri olarak mantık ve devrimci komünist yöntemlerle mücadelemizi sürdürmeye devam edeceğiz. Şehit yoldaşlarımız ***Kürt halkının ulusal ve sosyal kurtuluşu için mücadele sürdürdüler ve bu uğurda şehit düştüler. Bu bayrağı Kürt komünistleri, Kürt halkı er veya geç göndere çekecektir."*** (abç.) (Kür. Dev. Komite,Enformasyon Bülteni, 13 Ekim 1993 özel sayı, sayfa 2)

Kürt halkının kurtuluşu için mücadele etmek düşüncesi kendi başına yanlış değildir. Yanlış olan Kürdistan'da yaşayan milli azınlıkların dışta tutulmasıdır. Bu yaklaşım bu yüzden milliyetçidir. PKK gibi TDKP de Kürdistan sözkonusu olduğunda milli azınlıkları bir kenara bırakmaktadır. Ki, tam da Kürdistan dedikleri yerde Batı Ermenistan bulunmaktadır. Bu sorunda TDKP zaten suskundur.

Toparlarsak, TDKP ulus kavramı yerine halk kavramını geçirerek Marksist-Leninist ulus tanımını revize etmektedir. Kürt ulusuna yapılan zulüm ve baskıyı, Kürt halkına yapılan zulüm ve baskıya indirgeyerek, ulusal baskının kime uygulandığı sorununda oportünist bir konuma sahıptir. Ulusal baskının halka yapıldığı düşüncesinin sonucunda da Kürt ulusunun özgürlüğü bir kenara atılmıştır. Böylece Türk şovenisti bir konumda da konaklamıştır.

Değişik uluslardan işçi sınıfının enternasyonal örgütlenmesi yerine Kürt ulusundan işçilerin kendi ulusundan işçilerle örgütlenmesini savunarak, TDKP, işçi sınıfının birliği yerine, bölünmesini savunma posizyonundadır. Bu noktada Türk şovenizmi ile Kürt milliyetçiliğini de içiçe geçirerek savunma maharetini göstermektedir.

Ulusların kendi kaderini tayin hakkı yerine, halkın kendi kaderini tayin hakkı geçirilerek Buharinci "emekçilerin kendi kaderini tayin hakkı" savunularak Marksizm-Leninizmden uzaklaşılmıştır.

Sonuç olarak, TDKP Türk şovenisti pozisyonlarla, Kürt milliyetçisi pozisyonları savunan bir konumdadır. Bunların da proletarya enternasyonalizmi ile hiçbir bağı yoktur.

Bütün sınıfsal yaklaşma adına savunulan görüşler, TDKP'nin Türk şovenisti yaklaşımını saklamaya hizmet etmektedir. TDKP Türk şovenisti olduğu ölçüde de kemalizmle bağını koparamadığını ispat etmektedir. Bu bağlarını koparmak istiyorlarsa savundukları görüşleri sorgulamak zorundadırlar.

b) TKP/ML'NİN TAVRI...

Ulusal sorunda TKP/ML menşeviklerinin tavrı yukarıda da belirttiğimiz gibi, İbrahim Kaypakkaya yoldaşın bu konudaki görüşlerini savunma **görüntüsünde** olan bir tavırdır. Bu yanı ile soruna bakıldığında, TKP/ML'nin bu konuda diğer örgütlerden farklı bir posizyonda olduğu söylenebilir. Çünkü, Türkiye-Kuzey Kürdistan devrimci ve komünist hareketi

tarihinde, Kemalizme yaklaşım, Kürt ulusunun varlığı ve kendi kaderini tayin hakkı sorununda Marksist-Leninist tavır takınan, Türkiye-Kuzey Kürdistan'da bu yönden yeni bir çığır açan kişi, ilk olarak İ.Kaypakkaya yoldaş olmuştur. Bu mirasın sahibi olma iddiasında olanlar da doğal olarak, en azından görünüşte diğer örgütlerden farklı bir posizyondadırlar.

Görünüşte diyoruz, çünkü, İbrahim Kaypakkaya yoldaşın ortaya koyduğu görüşlerin Marksist-Leninist görüşler olması, İ.K yoldaşın komünist olması, onun ulusal sorunda bazı hatalar yaptığı gerçeğini değiştirmez. Bu hatalar, 1972'lerde ortaya konan doğrular yanında fazla bir önem teşkil etmiyordu. Fakat onun Marksist-Leninist mirasına sahip çıkmak ve savunmak, bugün, onun hata ve eksikliklerini aşmakla mümkündür. TKP/ML İ.Kaypakkaya yoldaşın mirasına sahip çıkarken onun hatalarını aşacağına uç noktaya götürerek savunmaktadır. Bu olgu da, bunların İK'yı savunmaları ancak görünüşteki bir savunu olduğu tespitimizi haklı çıkarmaktadır.

*İ.Kaypakkaya yoldaş ulusal sorunda hangi hataları yapmıştır? Bu soruya kısaca verilecek cevap şöyledir: İ.Kaypakkaya yoldaş, "...milli baskıların esas hedefi ezilen, bağımlı ve uyruk milletin burjuvazisidir", "Milli hareketler özünde her zaman burjuvazinin damgasını taşımaktadır" şeklinde tespitler yapmaktadır. Bu tespitler, emperyalizm çağı için yanlış tespitlerdir.

*İ.Kaypakkaya yoldaş, "Milli baskının amacı nedir?" başlığı altında yürüttüğü tartışmada, "meselenin özünün pazara kimin hakim olacağı" sorunu olduğunu söylemektedir. Bu tez de emperyalizm çağı açısından yanlıştır. Ancak İ.Kaypakkaya'nın çizgisinde bu tespit, teorik bir yanlış olarak durmaktadır.

*İ.Kaypakkaya yoldaş, "Doğu Anadolu Bölge Komitesi" bağlamında, Şafak revizyonistleri ile hesaplaşmamıştır. Ulusal özellikleri dikkate alan, özel bir örgütlenmenin gerekliliğini savunmamıştır.

*Yine, İ.Kaypakkaya'nın "Kürt ulusal hareketinin ...çözüme bağlanmamış tek ulusal hareket" olduğu tespiti, 1972 için yapılan somut bir tespit olarak alınsa da özellikle Ermeni ulusal hareketi bağlamında eksiktir.

İçinde bulunduğumuz dönemde özellikle son iki nokta önemlidir ve İ.Kaypakkaya'nın hatalarının düzeltilmesi zorunludur. Ermeni ulusal hareketi bugün kendisini acil bir sorun olarak dayatmış olmasa da, hakim sınıfların kitleler içinde Türk şovenizmini yaygınlaştırmada çok önemli bir yere sahiptir. Öyle ki, Ermeni tanımı kitleler içinde küfür anlamında kullanılmaktadır. Türk şovenizmini yıkmanın en temel koşullarından biri, Ermenilere karşı olan yaklaşımın yıkılmasıdır. Bu yaklaşımın yıkılmadığı koşullarda, bu sorun, gerek ulusal kurtuluş mücadelesi karşısında olsun, gerekse de sınıfsal müsadele karşısında olsun fren rolü oynar.

Bu yüzden de gerek İ.Kaypakkaya yoldaşın eksikliğini gidermek, gerekse de Ermeni sorununda doğru Marksist-Leninist tavır takınmak, bugün, proleter enternasyonalist olmanın temel koşullarından birıdır. TKP/ML bu konuda İ.Kaypakkaya yoldaşın tavrının ötesinde bir tavıra sahip değildir. İ.K. yoldaşın eksikliğini gidermek de, onun mirasının gerçek sahipleri olan biz BOLŞEVİKLERe düşmüştür ve biz bunu gidermiş durumdayız.

Ermeni sorununda bugün doğru, Marksist-Leninist tavır takınmak, en azından şu tavrı takınmayı gerektiriyor:

"Bir ulusun ulus olma niteliğini yitirmesi (ulus olmaktan çıkması), emperyalizm çağında kural olarak zor kullanımı temelinde sözkonusu olmaktadır. ... Türkiye'deki Ermenilerin bugün bir ulus oluşturmadıkları gerekçesi ile, yurtdışındaki Ermenilerin Batı Ermenistan topraklarına yerleşme hakkının red edilmesi bütünü ile yanlış bir tavır olur. Çünkü Ermeni ulusuna karşı yönelen tarihi haksızlık, ***"tarihin ana akışı dışında kalmış, onun akışını engellemeyen, rahatsız etmeyen, proleter sınıf mücadelesinin derinleşmesini ve genişlemesini engellemeyen"*** *(Bkz. Lenin Tüm Eserler, Alm. cilt 6, sayfa 125) bir tarihi*

haksızlık değil, tersine ***"toplumsal gelişmeyi ve sınıf mücadelesini hala doğrudan doğruya engelleyen"*** *bir tarihi haksızlıktır. Bugün ülkemizde işçi sınıfı ve emekçi yığınlar içinde şoven görüşleri yaymada hakim sınıfların elindeki en etkili silahlardan biri Ermeni düşmanlığıdır. .. Ermeni düşmanlığı işçi ve emekçi yığınlar içinden sökülüp atılmadıkça, Türkiye'de çeşitli milliyetlerden proletaryanın enternasyonalist temelde birliği sağlanamaz. Ermeni düşmanlığının sökülüp atılması ise pratik olarak ancak Ermeni soykırımının lanetlenmesi ve diasporadaki Ermenilerin Batı Ermenistan'a yerleşme haklarının tutarlı bir şekilde savunulması ile mümkündür. ... Yani bugün diasporadaki Ermenilerin Batı Ermenistan'a dönme, yerleşme hakkının savunulması, aynı zamanda ayrılma hakkının da savunulması anlamına gelir. Dönme ve yerleşme hakkı bu bilinçle savunulmalıdır."* (BP, sayı 62, sayfa 13)

Bugün Ermenilerin Batı Ermenistan'a dönme ve yerleşme hakkını ve ayrılma hakkını savunmayanlar, Osmanlı Türk devletinin Ermeniler üzerindeki soykırımı ne kadar lanetlerse lanetlesin, doğru ve Marksist-Leninist tavır takınamaz. Ermenilerle ilgili tavır, gerek kendisine ML diyen örgütler için olsun, gerekse de Kürt örgütü olduklarını söyleyen örgütler için olsun bir denek taşıdır. Ne yazık ki bu konu sözkonusu olduğu zaman, hemen hemen bütün örgütler yanlış konumdadırlar. Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da bu olumsuzluğu yok etme görevi de Bolşeviklerin sırtındadır ve bu görev de er geç başarılacaktır.

İkinci nokta ise ulusal özellikleri gözönüne alan özel bir örgütlenmenin gerekliliğinin bilince çıkarılıp savunulmasıdır. Bu sorunu anlayabilmek için ilkönce ulusal özellikleri gözönüne alan özel bir örgütlenmenin ne olduğuna kısaca bakmak gerekiyor.

Çok uluslu devletlerde, değişik ulus ve milliyetlerden proletarya ve emekçilerin enternasyonal temelde birliğini sağlamak, var olan ulusal zulmün ve zoraki birliğin doğurduğu ezen ulustan proletarya ve emekçilere olan güvensizlik yıkılmadan mümkün değildir. Bu güvensizliği gidermenin bir yolu, ezilen ulusun ayrı devlet kurma hakkının kayıtsız şartsız savunulması ise, bir diğer yolu da coğrafi olarak ulusal özellikleri gözönüne alan, o coğrafya üzerinde özel bir örgütlenmenin yaratılmasıdır.

Coğrafi olarak ulusal özellikleri dikkate alan bu örgütlenme, ulusal temelde bir örgütlenme demek değildir. Bu örgütlenme, sözkonusu coğrafyada yaşayan bütün ulus ve milliyetlerden proletarya ve emekçileri kapsayan bir örgütlenmedir.

Bu örgütlenmenin örgüt biçimi durumdan duruma değişiklik gösterebilir. Bu, Seksiyon biçiminde olabileceği gibi, Parti biçiminde de olabilir. Örgütün biçimi sorunun özünde bir şey değiştirmez. Burada gözönüne alınması gereken en temel sorun, bir devlet sınırları içinde, sözkonusu devleti yıkma mücadelesinde (devrim için mücadelede) ortak programa, eşit haklara sahip ve birbiri ile sıkı işbirliği içinde olma sorunudur. Bu "ayrı" örgütlenme değişik ulus ve milliyetlerden proletarya ve emekçileri bölen bir örgütlenme değil, tam tersine bu birliğe hizmet eden bir örgütlenmedir. Nasıl ki, ezen ve ezilen ulusun proletaryasının enternasyonal birliği için her ikisine de ayrı propaganda gerekiyorsa, örgütlenmenin biçiminde de bu özelliğin gözönüne alınmasının gerekliliği vardır.

İ.Kaypakkaya yoldaş, "Doğu Anadolu Bölge Komitesi" bağlamında Şafak revizyonistleri ile hesaplaşmamış ve ortaya koyduğumuz bu anlayışı savunmamıştır. "DABK" tanımlanması Kuzey Kürdistan'ın bir bölümü ile Batı Ermenistan'ı yok sayan bir tanımlama olduğu için, komunistlerin bu tanımı reddetmesi gerekir.

Bu hata, İ.Kaypakkaya yoldaşın 1972'de genel tavrını temel aldığımızda tali bir hata olarak değerlendirilmek zorundadır. Fakat bu sorun, bu eksikliğin aşıldığı ve Kürt ulusunun ulusal kurtuluş mücadelesinin Türkiye-Kuzey Kürdistan'da gündemin birinci maddesi haline geldiği bir ortamda, artık tali bir sorun olmaktan çıkmıştır. Bu konuda bugün, doğru Marksist-Leninist çözüm ortaya koymayanlar, ne proleter enternasyonalist bir tavır içinde olurlar, ne de değişik ulus ve milliyetlerden proletarya ve emekçilerin birliğini sağlayabilirler.

TKP/ML Seksiyon örgütlenmesini ilkesel olarak reddederek Türk şovenisti bir tavır içine girmektedir. Gerekçeleri ise böyle bir örgütlenmenin proletaryanın birliğini bozacak olan bir

örgütlenme olduğu ve bu yaklaşımın ML-MZD'nin terki olduğu gerekçesidir. Bu tavır kendisini en açık şekli ile TKP/ML 4.Konferansında takınılan tavır içinde göstermektedir. Bu tavrı ortaya koymak için uzun alıntı aktarmak gerekiyor. Tavırları şöyledir:

" Seksiyon, bir ülke ya da ulusun proletarya partisi olup, merkezi partinin şubesi olarak kurulması getiriliyor.

Çok uluslu olan Türkiye'de, Türkiye sınırları temel alınarak bütün milliyetlerdeki proletaryanın tek sınıf partisi olarak tek ortak düşmana karşı ortak örgütlenmesi değil de, düşman tek olmasın(a BN.) rağmen Türk ve Kürt kesimine göre örgütlenmesi savunuluyor. TKP/ML'in, Türk kesimindeki bütün milliyetlerdeki proletarya ve emekçileri, Kürdistan seksiyonun da, Kürdistan'daki bütün milliyetlerdeki proletarya ve emekçileri parti olarak örgütlenmesi savunuluyor."

"Çok uluslu bir devlette bütün uluslardaki proletaryayı, sınıf olarak, tek bir sınıf örgütü içinde tek bir hedefe karşı çelikten bir birlik oluşturmasını değilde, ulusal sınırlara göre ayrı örgütlenmesini önermek, proletaryanın sınıf örgütü ve gücünü parçalamak, egemen ulusun egemen sınıfı önderliğindeki çeşitli uluslardan gelme ve hatta uluslararası alanda kendi aralarında milliyetçilik yapmayıp beraber hareket eden düşmanları karşısında proletarya ve önderliğindeki emekçilerin cephesini örgütsel olarak da etkisizleştirmekten başka bir şey değildir.

Bu anlayış, sadece proletarya partisinin parçalanmasını getirmez, yanısıra nüfusun önemli potansiyelinin iç içe yaşadığı başta sanai merkezleri olmak üzere, fabrikalarda, mesleki örgütlerde, kooperatiflerde, demokratik kurum ve kuruluşlarda, semtlerde vb. ayrışmalara ve proletarya ve emekçileri ulusal dar görüşlülüğe, ulusal setlere vb. çekmeye ortam hazırlar ve hızlandırır.

Proletarya ve emekçilerin dikkatlerini böylece sınıfsal olana ve sınıf mücadelesinin geliştirilmesine çekme yerine, ulusal alana ve ulusal farklara çekilir."

"Konferansımız, Kürt milliyetçiliğinden etkilenen "yeni arayış"ları mahkum etmiştir. Partinin mevcut program ve örgütlülüğüne güvenmeyen, ML-MZD biliminin sınıf açısından emekçilerin birliğine dayanan çözümlerini pratikle bütünleştirmede yetersiz gören, genel Dünya'daki milliyetçi akımların güçlü olmalarından etkilenen bu anlayışlar, sınıf içinde milliyetçi ayrı örgütlenmeleri dayatır. Kürt emekçilerini kazanmanın yolu, mekanik bir şekilde devrim sonrası başka ülkelerde görülen örgütlenmeleri alternatif sunmak değildir."

"...Tek partiyi parçalama, sınıf ve öncüsü olarak, çok uluslu olan bir devlet içinde ayrı ayrı partiler kurma ve bölünme, güçlerini parçalama, milletler proletaryasını birbirinden ayrıştırma değil ***mutlak*** *birliğini oluşturmalı, sınıf partisinin birliğini gözbebeği gibi korumalıdır. Tek yol, ML-MZD bilimiyle donanmış bir parti etrafında emekçilerin gönüllü birliğini tesis etmektir."* (İKK, Konferans Özel Sayısı, Ekim 1991, sayfa 3-4)

Aktardığımız bu uzun alıntıda değinilmesi gereken birçok sorun vardır. Fakat biz kendimizi sınırlayıp hepsine değinmeyeceğiz.

Seksiyon örgütlenmesi TKP/ML'ye göre, ulusal temelde proletarya ve emekçileri bölen, güçlerini parçalayan bir örgütlenmedir. Seksiyon örgütlenmesi böyle ise, o zaman, proletarya ve emekçilerin "birliği"nden yana olan TKP/ML, bu yaklaşımı reddetmeli ve ediyor da.

TKP/ML Seksiyon örgütlenmesini reddederken, Seksiyonun ne olduğu konusunda kafa karışıklığı içinde olduğunu da göstermektedir. Bir yandan Seksiyon örgütlenmesinin "Türk ve Kürt kesimine göre" örgütlenme olduğunu söylerken, diğer yandan da Seksiyonun "Kürdistan'daki bütün milliyetlerdeki proletarya ve emekçileri parti olarak örgütlenmesi (burası örgütlemesi olmalı BN.) savunuluyor" tavrını takınarak, Seksiyon örgütlenmesini savunanların görüşünü ortaya koymakta ve her ikisini bir ve aynı görüş imiş gibi göstermektedir. Sorunu, ikinci görüş temelinde savunanlar var ise, bunlar doğru bir yaklaşıma sahip olmaya yönelmişlerdir.

Seksiyon örgütlenmesi tam da, Seksiyonun Kürdistan'da "Kürt kesimine göre" değil de, Kürdistan'da yaşayan bütün ulus ve milliyetlerden proletarya ve emekçileri örgütlemesi

temelinde örgütlenmesi sorunudur. TKP/ML'nin 4.Konferansı bu yaklaşımı birinci yaklaşımla aynı gördüğü için, bunu milliyetçi bir yaklaşım olarak reddetmiştir. Birbiri ile çelişen iki görüşü aynı gösteren TKP/ML, Seksiyondan, esas olarak Kürtlük temelinde örgütlenmeyi anlıyor. Bunu da gelen görüşleri özetlerken şöyle ortaya koymaktadırlar: *"...Kürdistan'ın somut durumu ve özgüllüğünü kavrama savıyla TKP/ML'nin* ***Kürt ulusal seksiyonu*** *(abç.) kurması gerektiği savunuluyor. Evet Seksiyon düşüncesi öz olarak böyle geliyor."* (aynı yerde)

K.Kürdistan değil de Kürt ulusal seksiyonu, yani sadece Kürtleri örgütleyen bir Seksiyon savunulursa tabii ki yanlış olur. Fakat bu yanlışa karşı tek alternatif, Seksiyonu bir bütün olarak reddetmek değildir. TKP/ML, nasıl örgütlenirse örgütlensin Seksiyon örgütlenmesi düşüncesi milliyetçi bir düşüncedir yaklaşımına sahip olduğu için, Seksiyonun enternasyonal temelde de örgütlenebileceğini farketmiyor.

Böyle olunca da, Seksiyon örgütlenmesi *"sadece proletarya partisinin parçalanmasını getirmez .. proletarya ve emekçileri ulusal dar görüşlülüğe, ulusal setlere vb. çekmeye ortam hazırlar ve hızlandırır"*. Bu tespit, Seksiyonun, sadece Kürtleri örgütleyeceği anlayışına sahip olma temelinde yapılabilecek bir tespittir. TKP/ML de böyle anlamaktadır.

Bunun da ötesinde, faşist Türk devletinin Kürt ulusu üzerinde uyguladığı baskı, zulüm ve katliamlarla birlikte Türk şovenizminin ayyuka çıktığı ve buna tepki olarak gelişen Kürt milliyetçiliğinin de yükseldiği; komünistler ve devrimcilerin bunlara karşı gereken müdahaleyi yapamadığı bir ortamda, Kürt ve Türk ulusundan proletarya ve emekçilerin giderek ulusal kökenleri temelinde ayrışmasına yeteri kadar ortam yokmuş gibi, bu ortamı Seksiyon örgütlenmesinin yaratacağını ve hızlandıracağını söylemek ancak, siyasi körlük olarak değerlendirilebilir. TKP/ML bir örgütün biçimi ile niteliği arasındaki farkı da böylece ortadan kaldırmaktadır. Sınıfsal yaklaşım adına proletarya ve emekçilerin birliğini durmadan tekrarlarken, bu birliğin nasıl sağlanacağına ise hiç kafa yormamaktadır.

TKP/ML sadece Seksiyon örgütlenmesini reddetmekle kalmıyor, aynı zamanda tarihsel gerçekleri de çarpıtıyor. TKP/ML'ye göre, Seksiyon örgütlenmesi, "devrim sonrası başka ülkelerde görülen" bir örgütlenme imiş... Ve bunu mekanik bir şekilde aktarmamak gerekiyormuş... Bu tespit, yani Seksiyon örgütlenmesinin devrim sonrası dönemde görülen bir örgütlenme olduğu tespiti en azından Rusya Bolşeviklerinin tarihini çarpıtan bir tespittir. Ki, devrim yapan ülkelerden, çok uluslu bir devlet olan da bu örnektir. Rusya'da devrim öncesinde de ortak bir program temelinde, ulusal bölgelerin özellikleri gözönüne alma temelinde Seksiyonlar ve evet Partiler kurulmuştur. Yerel özelliklere göre yapılan bu örgütlenmeler RSDİP'i parçalama, ulusal dar görüşlülüğe çekme yerine, enternasyonal temelde proletarya ve emekçilerin örgütlenmesini, Partinin birliğini sağlamıştır. Sınıf partisinin birliği, sadece onun biçim olarak birliği değildir. Bu birlik esas olarak programı ve siyasi görüşleri temelindeki bir birliktir.

Bunun da ötesinde, sınıfın birliğinin olmadığı yerde, Partinin sınıf adına birliği hiçbir şey ifade etmez. Siz sınıfı birleştiremediğiniz sürece, Partinin birliği ile devrim yapamazsınız. Partinin birliği, sınıfın birliğini sağlamaya hizmet eden bir birlik ise değer kazanır. Bugün Türkiye-Kuzey Kürdistan'da değişik ulus ve milliyetlerden proletarya ve emekçilerin birliğini sağlamak için tek yol, Kuzey Kürdistan'ın özelliğini gözönüne alan bir örgütlenmenin savunulması ve gerçekleştirilmesidir. Bu böyle olduğu için de, sınıf partisinin birliğini sağlamak da ancak, Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da programı bir olan, eşit haklara sahip ve birbiri ile sıkı ilişkide, işbırlığı içinde olan iki ayrı Parti gereklidir. Bu da, BOLŞEVİK PARTİ (Kuzey Kürdistan) ve BOLŞEVİK PARTİ (Türkiye)nin oluşturduğu BOLŞEVİK PARTİ (Kuzey Kürdistan-Türkiye)dir.

TKP/ML'nin Seksiyon örgütlenmesini ve ayrı Partiyi reddetmesi ile tek partiyi mutlaklaştırması anlayışının temelinde yatan anlayış, sınıfsal sorun adına ulusal sorunu küçümsemesi ve soruna Türkiye penceresinden bakmasıdır. Türkiye penceresinden baktığı tespiti bizim icadımız değildir. TKP/ML kendisi, bunu, sınıfsal yaklaşma adına tespit etmektedir. Bu tespit, TKP/ML'nin 20. yıldönümünde partinin tarihi ve görüşlerinin ortaya

konduğu ,Nisan 1992 İKK Özel Sayı'sında savunulmaktadır. Ulusal sorunu ortaya koydukları bölümde, sınıf bakış açısını terketmemek, kızıl bayrağı elden düşürmemekten bahsettikten sonra şöyle demektedirler:

"Bu demektir ki; komünistler sorunlara salt Kürdistan penceresinden değil, genelde Türkiye penceresinden bakacaklar, ancak Kürt sorununu da gözardı etmeyeceklerdir. Bu demektir ki; "her şey Kürdistan için gerisinin canı cehenneme" vb. gibi bir güzergah değil, "her şey demokratik Türkiye için" güzergahı kullanacağımız yegane güzergahtır.

Öyleyse siyasal sorunları salt Kürt sorunu açısından değil, Türkiye açısından formüle etmek Komünist Partisinin önündeki vazgeçilmez görevdir." (agd. sayfa 16)

Bu tespitlerin arasına sıkıştırılan **salt** kelimesi, sadece gözboyamaya, misak-ı millici yaklaşımı saklamaya yarayan bir kelimedir. Evet, komünistler **salt** Kürdistan penceresinden bakmazlar, siyasal sorunları **salt** Kürt sorunu açısından formüle etmezler. Komünistlerin bu tavrı ama, **salt** Türkiye penceresinden bakması, siyasal sorunları **salt** Türkiye açısından formüle etmesi anlamına da gelmez. Salt Kürdistan penceresinden bakmak milliyetçi bir tavır ise, salt Türkiye penceresinden bakmak da şovenist bir tavırdır. TKP/ML Türkiye tanımını hakim sınıfların kullandığı içerikle kullanmaktadır. Bu tavır, misak-ı milli sınırlarının savunulması dışında hiç bir anlama gelmez.

TKP/ML'yi proletarya ve emekçilerin birliği adına bu yanılgıya götüren düşünce, devrimin devlet iktidarı sorunu olması ve bu devlet çok uluslu da olsa, devrim için çıkış noktası olarak alınmasıdır. Düşmanın bir olduğu, yıkılması gereken devlet iktidarının bir olduğu gerçeğinden yola çıkan komünistler soruna değişik ulus ve milliyetlerden proletarya ve emekçilerin sorunu penceresinden, Marksizm-Leninizm bilimi penceresinden bakarlar, K.Kürdistan ve B.Ermenistan'ı yok gösteren Türkiye tanımı penceresinden değil. TKP/ML Marksist-Leninist yaklaşımı revize ederken, soruna proleter dünya devrimi penceresinden bakmadığını da ele vermektedir. Sınıfsal yaklaşımın terkedilmemesini sayısız kez tekrarlayan TKP/ML, böyle bir sınıfsal bakış açısına sahiptir... İşte bu sınıfsal bakış açısıdır, TKP/ML'nin "Kürt sorununu da gözardı etmeyecekle"ri tespitini yaptıran anlayış. Yani Kürt ulusal sorunu sadece gözardı edilmeyecek bir sorundur. Sorunun bu biçimde konması bile şovenizmin bir belirtisidir. Evet bu bakış açısı da bir sınıfsal bakış açısıdır. Ama proletaryanın değil, burjuvazinin sınıfsal bakış açısıdır.

Bu bakış açısıdır TKP/ML'ye emekçilerin birliği adına şu tespiti yaptıran: *"Birliğin koşulları varken, emekçi kesimleri birbirinden ayırmak -bilerek ya da bilmeyerek- düşmanlık tohumları ekmektir."* (İKK, Mart-Nisan 1993, sayı 84, sayfa 13) TKP/ML'ye göre bugün, Türkiye-Kuzey Kürdistan'da birliğin koşulları var. Bu koşullar varken emekçileri birbirinden ayırmak düşmanlık tohumlarını ekmektir. Emekçilerin birliğini savunma adına, Türkiye-Kuzey Kürdistan'da var olan birliğin **zoraki bir birlik** olduğu gerçeği ortadan kaldırılmaktadır. Emekçiler arasında düşmanlık tohumları en başta hakim Türk sınıfları tarafından ekilmiş ve ekilmektedir. Kürt ulusundan ve azınlık milliyetlerden emekçiler açısından ise, uğradıkları milli zulmün sonucunda bu düşmanlık tohumları yıllardan beri faşist Türk devletinin uygulamaları ile ekilmektedir. Bu gün mücadelenin esası, yaratılmış olan düşmanlık duygularının yok edilmesi için mücadeledir. Yoksa, varolan zora dayanan birliğin, emekçilerin birliği olduğunu savunmak değil. Marksist-Leninistler zora dayanan birliği reddederler, gönüllü birliği savunurlar. TKP/ML'nin bu tavrı da şovenist bir tavırdır. Bu tavrı İ.Kaypakkaya yoldaş 22 sene önce mahkum etmiştir. İ.Kaypakkaya yoldaşı savunma iddiasında olanlar işte böyle savunuyor...

Biraz da "Doğu Anadolu Bölge Komitesi" bağlamında sorunu açıp bu noktaya son verelim.

Bu konuda İ.Kaypakkaya yoldaşın Şafak revizyonistleri ile hesaplaşmadığını yukarıda tespit ettik. Aynı zamanda bunun K.Kürdistan'ın bir bölümü ile B.Ermenistan'ı yok sayan bir isimlendirme olduğunu da belirttik. "Doğu Anadolu Bölgesi" hakim Türk sınıflarının Türkiye'yi bir bütün olarak gösteren ve kendi içinde bölgelere ayırması olgusunu dile getirmektedir. TKP/ML kurulduğunda İ.K. yoldaş bu olguyu görmemiş ve buna karşı tavır da takınmamıştır.

Daha sonra ise bu tanımlama TKP/ML tarafından devralınıp savunulmuştur. Bu yüzden Türkiye'yi doğu ve batı olarak ele alıp "DABK" ve "BABK" komiteleri temelinde örgütlenmiştir. Anlayışın kendisi Türkiye'nin bir bütün olduğu anlayışıdır. TKP/ML, TKP/ML(DABK) biçiminde bölününce, TKP/ML(Merkez) "Kürdistan Bölge Komitesi" adı altında başka bir komite kurdu. Sözkonusu bu iki tarafın yeniden birleşmesi sonucunda ise, Olağanüstü Parti Konferansı'nın gündeminde yer alan "KBK"nin isminin değişmesi tartışması sonucunda, *"Kürdistan Bölge Komitesi; ihtiyaca cevap vermediği için kaldırılıp Kürdistan'da birden fazla bölge komitesi kuruldu."* (İKK. Haz. 1993, sayfa 6) Sonuçta "DABK" ortadan kaldırılıp değişik komiteler kurulmuş ve bu komiteler alt bölge komiteleri haline getirilmiştir.

Bütün bunlara rağmen, Seksiyona yaklaşımda da gördüğümüz gibi, yaklaşımları değişmemiştir. Soruna "Türkiye penceresinden" bakılmaktadır. Şöyle ki, TKP/ML'nin K.Kürdistan'da örgütlenmesinin dayandığı temel düşünce bu bölgenin Türkiye'nin kırı olduğu düşüncesidir. Halk savaşı kırdan şehire doğru verilecekse o zaman Türkiye'nin kırlarından şehirlerine doğru savaş yürütmek gerekir. Bölgesel olarak geri bıraktırılan K.Kürdistan'da bu kırsal alanları teşkil ediyor. O zaman da halk savaşının kahramanları için örgütlenecek ilk alan bu bölgedir. Anlayışları bu olduğu için, gerek Seksiyon ve ayrı partiyi reddediyorlar, gerekse de Kürdistan Bölge Komitesi daha fazla komitenin kurulmasına kurban edilmektedir. Sanki, Kürdistan Bölge Komitesine bağlı başka komiteleri kurmak mümkün değilmiş gibi...

Sonuçta, TKP/ML bu konuda da yanlış bir anlayış içindedir. Bu anlayışlar, sadece bazı yayın organlarına kabaca bakıldığında ortaya çıkan anlayışlardır. Son dönemlerde ağırlığın legal yayın organlarına verilmesi sonucu, merkezi yayın organları sayısal olarak az çıkmaktadır. Biz legal yayın organlarına dayanarak burada eleştiri yapmayı doğru bulmadığımız için bu dergilerde savunulan yanlış düşünceleri bir kenara bırakıyoruz.

Fakat sadece az sayıdaki dergilerine bakıldığında bile, TKP/ML'nin İ.Kaypakkaya yoldaşın doğru ML mirasına sahip çıkamadığı açıkça ortaya çıkmaktadır. Bunlar öyle bir duruma varmışlardır ki, bizim İsmail Beşikçi'nin İ.Kaypakkaya yoldaşa getirdiği eleştirilere karşı yazdığımız makalemizi, biraz değiştirerek kendi yazıları imiş gibi "çalıp" basmışlardır. Yani kendi başlarına İ.K. yoldaşın görüşlerini savunamamaktadırlar. Savunduklarında ise, doğruları savunma adına sorunu hiç etmektedirler.

Toparlarsak, TKP/ML proletarya ve emekçilerin birliği adına, bir devlet bir devrim anlayışı adına, K.Kürdistan'ın özelliklerini gözönüne alan programı bir olan, eşit haklara sahip ve birbiri ile sıkı işbirliği içinde olan ayrı bir örgütlenmeyi reddetmektedir. Bu reddediş temelinde de çok uluslu devletlerde başta olmak üzere bütün devletlerde tek partiyi mutlaklaştırmaktadır.

Kürt milliyetçiliğine karşı gelme adına ise, soruna Türkiye penceresinde baktığını itiraf etmekte ve siyasi sorunları da baktığı bu pencereye göre formüle etmektedir. Bu tavrı ile açıkça misak-ı milli sınırlarının savunuculuğunu yapma konumuna düşmektedir.

TKP/ML Türkiye-Kuzey Kürdistan'da varolan zoraki birliği, emekçilerin birliğinin varlığının koşulu olarak ortaya koymakta, birlik adına varolanı savunma konumuna düşmektedir. Böylece Marksist-Leninistlerin zoraki birliği yıkıp, gönüllü birliği sağlama tavrını terketmiştir. Bu tavır temelinde de yanlış görev tespiti yapmaktadır.

Ermeni sorununda TKP/ML, geçmişte yapılan soykırımı lanetlerken, İ.Kaypakkaya yoldaşın bu konudaki eksikliğini devam ettirmekte ve Ermeni ulusal hareketini çözüme bağlanan bir hareket olarak görmektedir. Bunun sonucunda da, diasporadaki Ermenilerin Batı Ermenistan'a dönme, yerleşme ve aynı zamanda ayrılma hakkının savunulması düşüncesi savunulmamaktadır.

Yine, milliyetçiliğe karşı olma adına, Kürt ulusunun ulusal kurtuluşu sorunu küçümsenmekte ve sadece "gözönüne" alınabilecek bir sorun düzeyine indirgenmektedir. "Doğu Anadolu Bölge Komitesi" ismi sonuçta değiştirilse de, bu, Şafak revizyonistleri ve şovenist düşüncelerle hesaplaşma temelinde yapılmamaktadır. Temel düşünce bu bölgenin Türkiye'nin parçası olduğu düşüncesi aynı kalmıştır. Bu yüzden de Kuzey Kürdistan'da

bahsedilirken "Türkiye Kürdistanı' olarak tespit edilmektedir. Diğer konularda, yani temel yaklaşım konularında doğru bir yaklaşıma sahip olsalar, bu tanımın tali bir yanlış olduğu söylenebilir. Fakat, açıkça Türkiye penceresinden yaklaştıkları bir durumda bu tespit, K.Kürdistan'ı misak-ı milli sınırları içinde gösteren bir tespit olmaktadır.

Bütün bu ortaya konulanlar, bize TKP/ML'nin İbrahim Kaypakkaya yoldaşın doğru görüşlerini terkederken, yanlış ve eksikliklerini de uç noktaya götürüp savunduğunu göstermektedir.

Yine, bunlar bize, TKP/ML'nin Türk şovenisti bir tavır içinde olduğunu, proletarya ve emekçilerin enternasyonal birliği adına proleterya enternasyonalizmine saldırdığını da göstermektedir. Sınıfsal yaklaşım söylemleri sadece şovenist tavrı gizlemeye hizmet etmektedir.

***

DEVRİMCİLER ARASI YA DA "SOL İÇİ" ÇATIŞMALAR ÜZERİNE BİR KEZ DAHA...

Türkiye-Kuzey Kürdistan devrimci hareketi içinde, ne "sol içi" çatışmalar, ne de bu sorun üzerine yapılan tartışmalar yeni bir şey değildir. Gerek 1980 öncesinde olsun gerekse de sonrasında olsun "sol içi" çatışmalar şu ya da bu düzeyde varlığını korumuştur.

Biz BOLŞEVİKLER olarak TKP/ML'den ayrıldıktan sonra, TKP/ML menşeviklerinin yoldaşlarımıza saldırıları ve uyguladığı şiddetin, bazı yoldaşlarımızın üzerinde "intikamcı" anlayışın doğmasına yol açması sonucunda, gerek devrimci örgütlerin yanlış tavırlarına karşı olsun, gerekse de kendi içimizde gelişen yanlış anlayışlara karşı olsun mücadele etme görevi pratik olarak kendisini dayattı. Bunun sonucunda da TKP/ML içinde iken bazı hataları içeren görüşlerimizi hatalardan arındırarak, devrimciler arası çatışmalar konusunda bugün sahip olduğumuz Marksist-Leninist çizgiyi ortaya koyduk. Ortaya koyduğumuz bu çizgi temelinde de, gerek o dönem bize saldıran menşeviklere karşı olsun, gerekse de daha sonraki "sol içi" çatışmalarda olsun bu doğru görüşlerin devrimciler arasında yerleşmesi için sürekli mücadele ettik ve ediyoruz. Bu mücadeleye, PKK'nın kendisinden ayrılanlara ve diğer devrimcilere karşı takındığı tavıra karşı; TDKP'nin kendisinden ayrılanlara ve kendisine eleştiri yönelten örgütlere karşı takındığı tavıra karşı; Dev-Sol'un bize saldırılarına karşı ve kendi aralarında DK kanadı ile BY kanadı arasındaki çatışmalara karşı verdiğimiz mücadele somut olarak örnek verilebilir.

Biz sürekli olarak 1981-82'de ortaya koyduğumuz ML tavrı devrimci örgütlerin önüne ortak çağrı önerisi olarak koymamıza rağmen, ortaya koyduğumuz anlayış temelinde ortak bir tavrın takınılması mümkün olmadı. Bu, kısa süre içinde gerçekleşeceğe de benzemiyor. Çünkü kendilerine saldırı geldiğinde, laf düzeyinde devrimciler arası şiddeti ve çatışmaları reddedenler, başkalarına saldırıldığında ise esas olarak susmaktadırlar. Ya da bizzat kendileri başkalarına şiddet uygulamaktadırlar.

En son Dev-Sol'un iki kanadı arasında çıkan çatışmalar sonrasında, laf düzeyinde de olsa sözkonusu suskunluk biraz aşılmaya başlandı ve bazı örgütler ortak açıklama bile yaptılar. Bazı devrimci örgütlerin yaptığı ortak açıklamada, devrimciler arasındaki çelişkilerin çözüm yolunun "tek ilke ve doğru yöntemi"nin "eleştiri, ikna, dönüştürme" yöntemi olduğunu, ilk kez bu biçimi ile savundular. Bu tavır, bu konuda ileri atılan bir adım idi ve on seneyi aşkın verdiğimiz mücadele de, yavaş yavaş meyve vermeye başladı.

Genel olarak konuşulduğunda, hiçbir devrimci örgüt, ya da kendisine devrimci diyen örgütler devrimciler arası şiddetin haklı olduğunu savunmamaktadır. Ağzını açan herkes, devrimcilere uygulanan şiddeti reddettiğini açıklamaktadır. Durum böyle olduğu zaman haklı olarak şu soru ortaya çıkıyor: Herkes devrimciler arası şiddeti reddediyorsa, neden hala

böylesi çatışmalar devam ediyor? Bu sorunun bir cevabı, sözkonusu örgütlerin tutarsızlığı olgusu ise, bir diğer cevabı da, şiddet uyguladıkları kişi ve örgütleri karşı-devrimci ilan etmeleridir. Ya birileri karşı-devrimci ilan edilir ondan sonra saldırılır ve hatta öldürülür, ya da öldürdükten sonra, öldürülenin karşı-devrimci, ajan vb. olduğu savunularak iş kılıfına uygun bir hale getirilmeye çalışılır.

Dersim'de yaşanan olaylar, daha önceleri savunduklarımızı ve Dev-Sol'un iki kanadı arasındaki çatışmalar bağlamında da takındığımız tavrın haklı olduğunu bir kez daha ispat etmiştir. En son olarak Dev-Sol'un iki kanadı arasındaki çatışmalarla ilgili takındığımız tavır içinde şunları da söyledik:

" Yani bu iki kanat birbirinden devrimci insanlara karşı şiddet uyguladığında, kendi değerlendirmesine göre hiç de "sol" içinde ya da "devrimciler arasında" şiddet kullanmıyordur. Yaptığı karşı-devrimcileri cezalandırmak vb.'dir.

Bütün devrimciler açısından sorunun kavranması gereken özsel noktası budur: Devrimci gruplar, özellikle kendi içlerinden bir ayrılma olması halinde, veya bir başka gruptan kendilerine saldırı gelmesi halinde -bu saldırının fiili saldırı olmasına da gerek yoktur, bir grubun onun hoşuna gitmeyen bir biçimde eleştirilmesi de bazen yeterlidir- çok kolaylıkla devrimci saflarda olan siyasi hasımlarını, karşı-devrimci ilan edebilmekte ve kendi örgütlü insanlarını da, şimdiye dek bu anlayışla eğitildikleri için, çok kolaylıkla karşı-devrimci saldırı eylemleri içine çekebilmektedir. Devrimci saflar içinden önce bu anlayış kökten sökülüp atılmak zorundadır. Biz bunun için 12 yıl önce yaptığımız bir ortak açıklama çağrısında şunları söylemiştik:

"

7- Herhangi bir teşkilat veya kişinin "karşı-devrimci", "ajan provokatör" vs. olarak değerlendirilmesi için, o kişi veya örgütün belli ***karşı devrimci eylemler*** *yapması yeterli değildir. Şurası bilinmelidir ki, yer yer devrimciler de* ***karşı-devrimci*** *nitelikte eylemler yapabilirler. Sorun, onların bunu düzeltip düzeltmeyeceği sorunudur.*

Herhangi bir örgüt veya kişinin "karşı-devrimci" olduğunu söylemek için, o kişi ve örgütün ***hakim sınıflarla birleştiğini****; düzeni savunduğunu; ya da herhangi bir emperyalist gücün ajanı olarak hareket ettiğini* ***ispatlamak*** *gerekir.*

8- Herhangi bir teşkilat, bir diğer devrimci teşkilat hakkında yaptığı "karşı-devrimci" değerlendirmesi konusunda tüm devrimci harekete karşı sorumludur. Böyle bir değerlendirme, suçlama karşısında tüm devrimci teşkilatlar, değerlendirmeyi yapan teşkilatı, iddiasını ispatlama yönünde zorlamalı, gerekçe, delil talep etmelidir. Bu yapılmazsa, suçlamayı getiren örgüt hakkında ortak tavır takınılmalı, teşhir ve tecrite yönelinmelidir." (Bolşevik Partizan sayı 14/4, sayfa 12)

Bu anlayış hakim olmadıkça, devrimcilerin büyük çoğunluğunun ortak anlayişı olmadıkça, bugün Dev-Sol somutunda yaşananın, yarın bir başkasının somutunda yaşanması kaçınılmazdır." (Bolşevik Partizan sayı 82, sayfa 8)

Evet, ortaya koyduğumuz ve devrimci örgütlerin önüne birkaç kez koyduğumuz bu anlayış hakim olmadığı sürece, böylesi çatışmalar kaçınılmazdır. Dersim'de yaşananlar bunu bir kez daha doğrulamıştır.

Dersim'de PKK'nın en son olarak 4 TDKP'liyi öldürmesinden sonra ve bu olayların öncesinde takındığı tavırlarda ortaya çıkan resim, PKK'nın da laf düzeyinde devrimciler arası şiddete karşı olduğudur.

Yukarıda PKK'nın proletarya enternasyonalizmi adına savunduğu milliyetçi görüşleri ortaya koyarken, "Türk solu" olarak değerlendirdiği örgütleri "devlet solu", "rejimin parçası" vb. olduğu yönlü değerlendirmelerine de değinmiştik. Bu tavırları, aynı zamanda devrimci örgütleri karşı-devrimci ilan edip, lafta savunduklarını ortadan kaldıran bir tavırdır ve devrimcileri öldürmenin teorisini yapmaktır. Ortaya koyduğumuz bu tavırları genelde bütün "Türk Solu" olarak değerlendirdikleri örgütlere karşı olan tavırdır. Bunun yanısıra özelde nasıl tavır takındıklarına da bakmak gerekiyor.

Dersim'deki olayları ve gelişmeleri izleyenler, TDKP'lilerin öldürülmesinden önce, TKP/ML taraftarlarının PKK tarafından kaçırılması, tehdit edilmesi ve bazılarının öldürülmesi olayları ile devrimci dergi ve gazete muhabirlerine yönelik tehditleri de bilmiş olmaları gerekir. Bu olaylar dışında Kamer Özkan'ın öldürülmesi de yaşanan olaylar içindedir.

Bu olayın ertesinde yayınladığı bildiride PKK, K.Özkan'ın MİT ajanı olduğunu, hain, katil olduğunu ve *"MİT tarafından kurulan, yönlendirilen ve tamamen MİT örgütlemesi olan "Tekoşin" adlı örgüt içinde yer alıp yönlendirmekle, vatana ve halka ihanet suçu işlemiştir."* (9.10.93 tarihli KURD-HA tarafından aktarılan bildiriden) tespitini yaparak, aslında Tekoşin içinde örgütlü olan herkesin "ölüm fermanı"nı vermektedir. Öyle ya, şayet Tekoşin MİT örgütlemesi ise ve bu örgüt içinde yer almak "vatana ve halka ihanet" ise, o zaman sadece K.Özkan'ın değil, diğerlerinin de "cezalandırılmaları" gerekir. PKK "ben söyledim, öyledir" mantığı ile hareket ettiği için somut ispat etme, belgeleme tavrı yerine, iddialar temelinde siyasi değerlendirme yapmaktadır. Karşı çıkılması gereken temel nokta uygulanan bu yöntemdir.

K.Özkan hakkında yayınladığı bildiri ile eş zamanlı olarak, Dersim Belediye Başkanı M.Kocademir'in ajan olduğu yönünde de bir bildiri yayınlandı. KURD-HA'nın 9.10.93 tarihinde aktardığı bu ikinci bildiride M.Kocademir suçlanırken şunlar da söylenmektedir: *"Hasan Cengiz'in oğlu Daimi Cengiz **HK denilen provakatör örgütün** (abç) azılı elemanlarındadır. Kocademir de aynı örgütün dolayısıyla provakatörlüğünün temsilciliğine dayanmaktadır." (ag.* bildiri)

ARGK Dersim Eyaleti Askeri Konseyi tarafından yayınlanan bu bildiri, TDKP'lilerin öldürülmesinden kısa bir süre önce yazılmıştır. KURD-HA'nın bu bildiriyi yazılmasından sonra elde etmesi arasında bir günlük zamanın geçtiğini varsayarsak, TDKP'lilerin öldürülmesinden bir gün önce yazılmıştır. Çünkü KURD-HA'nın bu bildiriyi kamuoyuna aktardığı tarih (9.10. 93), aynı zamanda TDKP'lilerin öldürüldüğü tarihtir.

Aktardığımız alıntıda 1980 öncesi Halkın Kurtuluşu (HK) olarak bilinen şimdiki TDKP, hiç bir ispat ve belgeye gerek duymadan "provakatör örgüt" olarak değerlendirilmektedir. Bu tavır bize, PKK'nın TDKP'yi, TDKP'lileri öldürmeden önce karşı-devrimci olarak ilan ettiğini göstermektedir. Bunu ilan ettikten sonra da yapmak istediklerini pratiğe geçirmişlerdir. PKK yanlış yöntemini burada da uygulamış ve devrimci bir örgütü ispatsız, delilsiz karşı-devrimci ilan etmiştir.

Alıntıda sözkonusu edilen Hasan Cengiz'in ajan olduğu, TDKP tarafından yapılan açıklamalarda da tespit edilmektedir. Daimi Cengiz ise, sadece H.Cengiz'in oğlu olduğu için PKK tarafından ajan olarak ilan edilmektedir. Oysa anlatılanlar, D.Cengiz'in babası olan H.Cengiz'in ajan olduğunu ortaya koyanlardan biri olduğu ve bu yüzden de ilişkisini kestiği yönündedir. PKK bunu ilan etmekle de yetinmiyor. D.Cengiz'in TDKP taraftarı olduğunu düşündükleri için, TDKP'yi de "provakatör örgüt" olarak değerlendiriyor. Herhangi bir örgüt içinde varolabilecek ajan ya da ajanlardan dolayı, sözkonusu örgütü karşı-devrimci ilan etmek kökten yanlış bir tavırdır.

PKK, 4 TDKP'liyi öldürdükten sonra da tavrını şöyle sürdürmektedir: *"HK, mücadelemizin Dersim'de kök salmasıyla devreye sokulan provakatif bir güçtür. (...) Halkımıza ve partimize karşı komploculuktan vazgeçmeleri konusunda defalarca uyarılar yapıldı. Bu yönlü ısrarlı uyarılarımıza rağmen bu karşı devrimci çabalarından vazgeçmeyince 9 Eylül günü bir birliğimiz tarafından tutuklanmak ve gerçekler kendilerine bir daha hatırlatılmak istendi. Ancak bu çağrımıza uymayan HK'lilere ateş edilmek zorunda kalındı, karşı devrimci güçten 6 kişi öldürülürken 2 kişi de esir alınmıştır."* (PKK Dersim Eyaleti Askeri Konseyi, Ekim 1993 tarihli bildiriden) TDKP'yi ve öldürülenleri karşı-devrimci ilan ettikten sonra, yaşanan bu olayın " bir *"sol içi" çatışma değildir, sadece bir uyarıdır"* (aynı yerde) şeklinde gösterilmesi de doğaldır.

PKK siyasi olguları çarpıtmakta o kadar ileri gitmektedir ki, TDKP'nin (onlar HK diyor), PKK'nın mücadelesine karşı devreye sokulduğunu tespit edebilmektedir. Bunun da ötesinde

"teslim ol" çağrısına uymayıp, kendilerine teslim olmamalarını "ateş etmek zorunda" kalmanın gerekçesi olarak göstermektedirler. PKK, "gerçekleri" anlatmanın başka yolunu bulamadığı için, önce TDKP'lileri tutuklamak, ondan sonra da sözünü ettikleri "gerçekleri" kendilerine hatırlatmak istiyor. "Gerçekler" dediği şeylerin gerçeklerle ilgisi olmamasından bağımsız olarak, devrimcilerin teslim olmama olasılığı gözönüne alındığında, TDKP'lilerin üzerine ateş edilmesi önceden kararlaştırılmıştır. "Sol içi" çatışma sorununa gelince, PKK'nın yanlış anlayışından bağımsız olarak, yaşanan bu olay, gerçekten de "sol içi" bir çatışma değildir. Çünkü, herhangi bir çatışma sözkonusu değildir. Sözkonusu olan, daha önceden verilen "ölüm fermanı"nın yerine getirilmesi ve bu bağlamda da PKK'nın saldırısıdır.

TDKP'li 4 kişinin (ilk anda verilen bilgiler 6 kişinin öldüğü idi) öldürülmesinden sonra PKK, karşılaştığı tepkilerin de sonucunda, öldürülenlerin TDKP'li olmadıkları teorisini yapmaya başladı. 15.10.1993 tarihli KURD-HA'nın aktardığı ve ARGK'nın açıklaması olan bildiride şu tavrı takınmaktadırlar:

"Nitekim son günlerde gerek sömürgeci basın-yayın ve gerek destekçisi emperyalist basın-yayınca çok sık olarak gündeme getirilen ve bir karşı-devrim saldırısına dönüştürülmek istenen altı kontra elemanının öldürülmesi olayı bu çerçevede gelişen bir durumdur Basın-yayın organlarında ısrarla "PKK-TDKP çatışması", "Sol içi çatışma" diye kamuoyu gündemine çarpıtılarak sokulmaya çalışılan bu durum gerçekte ne PKK-TDKP çatışması, ne de sol içi bir çatışmadır. Tam aksine TC'nin alana dayattığı kontra faaliyetlerinin PKK tarafından önlenmesi ve bu anlamda devrimcilerin, yurtseverlerin halk kitlelerinin özel savaşın bu kirli ve sinsi oyunlarından kurtarılması amaçlıdır. Alanda bu ve başka isimler altında uzun süreden beri karşı-devrim faaliyeti yürüten; halka baskı, göç ettirme ve ajanlaştırmayı dayatan bu tür grupların kullandıkları isimleri temsil etmedikleri, aksine bu isimler altında faaliyet yürütmeye devlet tarafından görevli kılınmış kontralar oldukları inancındayız. Öldürülen bu altı kişinin de TDKP (Türkiye Devrimci Komünist Partisi) mensupları olmayıp, devrimcilikle, halkın kurtuluşçuluğuyla uzaktan yakından ilişkilerinin olmadığı, tamamen devletin ajan-kontra faaliyetlerini yürüten ve alanda geliştirilen mücadeleyi tasfiye etme, halkın mücadeleye katılımını engelleme faaliyeti içinde bulunan kişiler ve bu kişilerden oluşan gruplardır. Dolayısıyla ne bunları TDKP'ye, diğer örgütlere maletmeli, ne de bunlar sol mensubu diye lanse edilmelidir."

Bu bildiriden önce ve olayın hemen ardında takındıkları tavırda, bizzat kendileri öldürülenlerin "HK denen provakatör örgütün" mensupları olduğunu tespit etmektedirler. TDKP de öldürülenlerin kendi taraftarları olduğunu açıklamıştır. Yani, öldürülenlerin TDKP'li oldukları PKK için de gayet açıktır. Bu durumda bile öldürülenlerin TDKP'ye mensup olmadıklarını, bunların "sol mensubu" bile olmadıklarını söylemek, ikiyüzlü burjuva politikasıdır. PKK'nın bu iddiası şayet tutarsa o zaman kendisini temize çıkarmış olacaktır. Ama gerçekler o kadar kolay ortadan kaldırılamaz. Bu sahtekarlığın ötesinde, PKK kimin, hangi örgüte mensup olduğuna da karar vermektedir. Böylesi tavırlar da reddedilmesi gereken bir tavırdır.

Bu tavırların ötesinde, aktardığımız bu alıntının girişinde söylenenler, "sol içi" çatışmanın hakim sınıflara yaradığını birkez daha göstermektedir. Burada sorunun özü, "sömürgeci basın-yayın"ın bu olayları, "bir karşı-devrim saldırısına" dönüştürmesi değil, sorun bunun maddi temelini yaratıp yaratmama sorunudur. Bundan çıkarılması gereken ders, PKK'nın yaptıklarının yanlış olduğu ve bu yapılanların karşı-devrime hizmet ettiğidir.

PKK'nın çarpıttığı bir olgu da TDKP'lilerin öldürülmesinin nasıl gerçekleştiğidir. Yukarıda aktardığımız tavırlarında, TDKP'lilerin yapılan "teslim ol" çağrısına uymayıp, kendilerinin tutuklanmasına karşı gelmeleri sonucu PKK'nın ateş etmek zorunda kaldığı söyleniyordu. 15.10.1993 tarihli bildiride ise, bu olayın *"gerilla gruplarımızın peşine kontra timi denilen bu altı kişinin takılması sonucu meydana gelmiştir."* diyerek yine olayı çarpıtıyorlar. Örneğin, ilk takındıkları tavırda altı kişinin öldürüldüğü ve iki kişinin de esir alındığı söyleniyordu. Bu demektir ki, sözkonusu grup altı değil sekiz kişilik bir gruptur. Burada ise altı kişinin varlığından

bahsedilmektedir. Bu tavır bir yanı ile olguyu çarpıtan bir tavır iken, diğer yandan da esir alınan iki kişinin mevcudiyetini ortadan kaldıran ve gerektiğinde öldürülürlerse o zaman, olayın üstünü kapatmaya hizmet eden bir tavırdır.

PKK'nın olay sonrasında yaptığı açıklama ile bu bildiride takındığı tavır herhalükarda kendi kendisi ile çelişmektedir. Olayların gelişimi ve sonrasında yapılan açıklamalar birleşince, PKK'nın gerilla birliğinin TDKP'lileri tutuklamak istemesi (bu da aslında önceden planlananı gizlemek için söylenmiştir) ve bu isteme TDKP'liler uymadıkları için ateş edilmiştir. Gerekçesi ne olursa olsun olayın bizzat kendisi yanlıştır, red ve mahkum edilmesi gerekir.

Bütün bu olgulara rağmen PKK, *"Bizim hiç bir sol örgütle çatışma, ya da onları karşımıza alma, susturma vb. gibi bir politikamız yoktur."* (ERNK Av.Örg. 13.10.1993 tarihli bildiri) diyebilmektedir. Yaptıklarının ulusal kurtuluş mücadelelerine dayatılan kontra faaliyetlerine karşı olduğunu belirtiyorlar. Bu tavır kendilerinin çelişkisi gibi görünse de, "Türk solu" dedikleri örgütleri K.Kürdistan'daki çalışmalarından dolayı "kontra", "ajan", "devlet solu" olarak damgalamasının mantıki sonucu olarak, bu "sol"un çalışmalarını "kontra faaliyet" olarak değerlendirip, bu faaliyeti yürütenlere karşı şiddete başvurmaktadırlar. PKK ne kadar "hiçbir sol örgütle" çatışma diye bir tavırlarının olmadığını söylerse söylesin, yazımızın başında ortaya koyduğumuz görüşleri savunduğu sürece bu çatışmanın temeli vardır ve bu durumda da tüm "Türk solu" olarak gördüğü örgütlerle çatışma politikasına sahiptir. "Türk solu"nun K.Kürdistan'da kalabilmesi için PKK'nın iradesi altında çalışması ya da defolması tavrı bile, tek başına çatışmaların maddi temelini oluşturmaktadır. Şayet PKK devrimci örgütlerle gerçekten çatışmaktan yana değilse, savunduğu görüşlerini ve buna uygun pratiğini değiştirmek zorundadır. Aksi halde ne derse desin inandırıcı olamaz.

PKK sadece devrimci örgütlere tehdit yağdırmıyor. Aynı zamanda kurtuluşu için mücadele ettiğini söylediği halka karşı da tehditkar tavırlar içine girmektedir. 4 TDKP'linin PKK tarafından öldürülmesini protesto eden ve kepenkleri kapatan Dersim'in yöre halkına karşı PKK'nın takındığı tavır şöyledir: *"Şunu tekrardan hatırlatalım. İznimiz ve onayımız dışında kepenk ve kontak kapatma suçtur ve bu suça bulaşanlar cezalarını çekeceklerdir Hangi gerekçeyle olursa olsun kontak ve kepenklerini kapatanların tümünü biliyor ve ele başlarını tanıyoruz. Bunlar en sert şekilde cezalandırılacaklardır"* (PKK Dersim Eyaleti Askeri Konseyi'nin bildirisi) Bu tavrın Kürt ulusunun bir parçası olan Dersim halkının kurtuluşu ile uzaktan yakından bir ilgisi yoktur. Tam tersine halka karşı yönelen bir tavırdır. Kürt halkı başta olmak üzere Kürt ulusunun kurtuluşu, ancak böylesi tavırlara karşı da mücadele etme temelinde mümkündür.

PKK'nın ispatsız, belgesiz, kolaycı yoldan devrimci örgütleri karşı-devrimci ilan etmesi tavrını kökten yanlış bir tavır olarak değerlendiriyor ve böylesi tavırları bir kez daha mahkum ediyoruz. Bu tavır Türkiye-Kuzey Kürdistan "sol" hareketi içinden sökülüp atılmadan, böylesi çatışmalar son bulmayacaktır. Bunu bugün PKK yapıyorsa, yarın da başka bir örgütün yapmayacağının garantisi yoktur. Şimdiye kadar yaşananlar, bize başka bir sonucu çıkarmamızı imkansız kılmaktadır. Dersim'deki olaylar sonrasında takındığı tavırlarla PKK inandırıcılığını iyice yitirmiş bir durumdadır.

"Sol içi" çatışma bağlamında, PKK'nın tavrı madalyanın sadece bir yüzüdür. Madalyanın diğer yüzü ise, bu somut durumda PKK'nın hedefi haline gelen TDKP ve TKP/ML'nin tavırlarının ne olduğudur.

AL BİRİNİ VUR ÖTEKİNE!

Dersim'de TDKP'lilerin öldürülmesinden sonra takındığımız kısa tavır içinde şunları da tespit etmiştik:

"Bu bağlamda, tüm solu, bu arada PKK'yı sağduyulu ve sorumlu davranmaya çağırıyoruz PKK ile diğer sol arasında bir çatışma yalnızca hakim sınıflara yarar. TDKP ve diğerlerinin şimdiye kadarki açıklamaları, sorunu kan davasına dönüştürmemeye çağıran doğru

tavırlardır. Fakat bunların da bu konudaki geçmişleri bilindiğinde, bugünkü tavrın ilkelerden yola çıkan bir tavır değil, anlık bir tavır olduğunu düşünmek için yeterli neden vardır. Biz oportünistlerin bu konuda ilkede PKK'dan ayrı olduğunu düşünmüyoruz PKK'nın gücüne eriştiklerinde, diğer oportünistlerin de kendileri dışındakilere hayat hakkı tanımayacağı bizce açıktır." (Bolşevik Partizan, sayı 85, sayfa 6)

Evet, TDKP ve diğerlerinin bu somutta sorunu kan davasına dönüştürmeyen tavırları olumludur. Fakat bu olgu, gerek TDKP'nin, gerekse de TKP/ML'nin ve gerekse de Dersim'de bu örgütlerle aynı doğrultuda hareket eden Dev-Sol'un genelde doğru tavır içinde oldukları anlamına gelmez. Bu örgütler de kendilerini güçlü gördükleri an, diğer devrimci örgütlerin taraftarlarına saldırır, döver ve propagandasını yasaklarlar.

*TDKP, birkaç yıl önce kendisinden ayrılıp TİKB taraftarı olan bir "eski" yoldaşlarını, yurtdışında, Almanya'nın Bielefeld şehrinde "örgüt sırrı verdi, hain" suçlaması ile hastahanelik edene kadar dövmüşlerdir.

*TDKP, Sosyalist İşçi olarak kendilerinden ayrılanlara karşı fiili saldırıda bulunmuştur.

*Kendi içlerinde iken MK üyesi olan M.Asal, ayrıldıktan sonra polisle işbirliği yapmakla suçlanmış ve herhangi bir belge ve ispatlayıcı bilgi devrimci kamuoyuna sunulmamıştır.

*TDKP, kendilerine ulusal sorun bağlamında eleştiri yönelttiğimiz için, sözkonusu Bolşevik Partizan sayısını yurtdışında derneklerinde sattırmamış ve yoldaşlarımızı derneklerine sokmamışlardır.

*Yine aynı TDKP, yurtdışında yaptıkları bir "uzun yürüyüş" bağlamında savundukları görüşlerin reformist görüşler olduğunu ortaya koyduğumuz bildirimizi dağıtan yoldaşlarımıza, ellerindeki bildirilere el koymak için saldırıp tartaklamaya çalışmıştır. Bu olgular sadece son altı yıllık bilançodur ve şu an hatırladıklarımız şeylerdir. 1980 öncesine ise hiç değinmiyoruz.

*TKP/ML ise esas olarak kendilerinden ayrılanlara karşı saldırılarda bulunmuştur. Biz, TKP/ML(B) olarak TKP/ML'den ayrıldıktan sonra sayısız kez yoldaşlarımıza saldırılmış ve bazı hallerde yoldaşlarımızı hastahanelik edene kadar dövmüşlerdir. En son örneği de 1992'de yurtdışında, Almanya'nın Berlin şehrinde yapılan 1 Mayıs yürüyüşünde, kendilerini güçlü görünce ön sırada yürümek için pankart sopaları ile yoldaşlarımıza saldırmışlardır.

*Dev-Sol ise gerek kendisine eleştiri getiren devrimci örgütlere karşı olsun (bu bağlamda en açık örnek, getirdiğimiz bir eleştiri yüzünden, bizi "devletin beşinci kolu" olarak ilan edip yoldaşlarımıza saldırmalarıdır. Ayrıca İstanbul'da Dev-Yol'culara karşı gerçekleştirdikleri saldırılardır.), gerekse de son dönemde DK ve BY kanatları arasında yürüyen bu bağlamda kendi içindekilere -daha doğrusu ayrılanlara- karşı olsun, tavrı PKK'nın tavrından iyi değildir.

İşte sırf bu olgular bile, bize, bunların Dersim'de PKK'nın yaptıklarına karşı takındıkları tavrın, gelecek için garanti olmadığını göstermeye yeter.

Sadece bu kadar da değil. Bunlar PKK'ya karşı tavır takınırlarken de aba altında sopa göstermeyi ihmal etmemektedirler. Biraz da sorunun bu yanına bakmak gerekiyor.

PKK'nın Dersim'de TKP/ML ve TDKP taraftarlarına karşı yürüttüğü politika ile daha sonra genelde "Türk solu"na karşı yürüttüğü politika sonucunda, Dersim'de bulunan TKP/ML, TDKP ve Dev-Sol biraraya gelerek ortak bir açıklama yaptılar. Faşist Türk devletinin yıllardır Kürdistan'da yürüttüğü soykırım politikası ve özelde de Dersim'de yürüttüğü yoketme politikasına karşı biraraya gelmeyenler, PKK'nın tavrı ile karşılaşınca biraraya gelip ortak tavır takınabiliyorlar. Ve bu da "bölge sorunları karşısında ortak pratik" geliştirmek için yapılıyor. Bu bölge sorunları içinde tabi ki, ilk sırada yer alan sorun, PKK'nın "Türk solu"na karşı tavrıdır. Bunu açıkça söylemeseler de sözkonusu ortak açıklamada bu ortaya çıkmaktadır.

TKP/ML MK Askeri Komisyonu, TDKP Dersim İl Örgütü ve Dev-Sol İ.Erdoğan Kır SDB'leri imzalı bu açıklamada bu "Devrimci Blok"un hedefi şöyle ortaya konmaktadır:

"Bu devrimci platform, bölge sorunları karşısında ortak pratiğini geliştirecektir. Hedefimiz budur. Düşmanın topyekün saldırdığı günümüzde, buna karşı sağlam devrimci birliklerle

durmak, ortak platform oluşturmak bizler açısından acil görevdir. Bağımsız devrimci örgütlenmelerimizi, dostluk, saygı çerçevesinde yaklaşımla birliğimizi sağlamalıyız. (ŞİMDİ DİKKAT! BN.) ***Savaşan bir güç olan PKK'ya yaklaşımımız dostçadır. Gerisini getirmek, PKK'nın yanlışlarından vazgeçmesine bağlıdır."*** (abç.) (Aktaran Özgür Gelecek, sayı 19, sayfa 4)

Böylece bu birliğin perde arkasında yatan olgunun PKK'nın son dönemde takındığı tavıra karşı olma olgusu olduğu açığa çıkmaktadır. Altını çizdiğimiz yerde bir soru ortaya çıkmaktadır. Şayet PKK yanlışlarından vazgeçmezse o zaman ne olur? Bu soruya da şu cevap verilmektedir: *"PKK'nın yanlış eylem çizgisi, sola bakışı, halkların mücadele birlikteliğini zayıflatan devrim ve örgütlenme anlayışı bu biçimiyle sürdükçe devrimci örgütlerle sorun çıkartacak ve* ***anladığı dilden cevap vermeyi kaçınılmaz kılacaktır.***" (abç) (aynı yerde) Aba altında sopa göstermek böyle oluyor. Eğer PKK tavrından vaz geçmezse o zaman "anladığı dilden" cevap verecekler. Bunu şimdi yapmamalarının gerekçesi, bunların "sol içi" çatışmayı ilkesel olarak yanlış bulmaları değildir. Kendileri bugün PKK'dan güçlü olsalar "anladığı dilden" cevap vermeyi ertelemezlerdi.

İşte meşru müdafa hakkı maskesine büründürülmeye çalışılan gerekçeleri: *"Düşmanımızı sevindirmek istemediğimizden dolayı, bugüne kadar gösterdiğimiz siyasi olgunluk ve sabır daha fazla zorlanmamalıdır."* (aynı yerde) Evet, sabırlarını daha fazla zorlarsanız, o zaman "siyasi olgunluk" da son bulabilir. Her sabırın bir de sonu var... İşte siyasi olgunluk maskesine büründürülen tehditler böyle yapılıyor. Bunlar ne derse desin, hangi siyasi olgunluktan bahsederse etsin gerçekleri saklamaya güçleri yetmiyor. Oportünizm yine oportünizm olarak kalıyor.

Sözkonusu bu ortak açıklama hakkında TDKP "Zorunlu bir açıklama" başlığı ile tavır takındı. Sözkonusu tavır, bu ortak açıklamada ortaya çıkan anlayışa karşı değil, tam tersine "bazı yanlış anlayışlara yol açabilecek formülasyonlarla" ilgilidir. Takındıkları tavır şöyledir: *"Bu bildiri genel muhtevasıyla bazı doğrulara işaret etmekle birlikte, bizce yanlış anlaşılmaya açık ve muğlak ifadeler içermektedir."* (Denge şoreş, sayı 37, sayfa 5) Bu "muğlak" ve "yanlış anlaşılmaya açık" olan ifadelerin anti-PKK'cı olduğunun farkına varmış ki TDKP şu tespiti de yapmaktadır: *"Sözkonusu bildiri birden fazla örgütün bir bölgedeki temsilcilerinin ortak düşüncelerinin ürünü olması nedeniyle olacak, bizim tutumumuzun PKK'nın tutumuna endekslendiği gibi bir görünüş yaratmaktadır ki; bu doğru değildir."* (aynı yerde)

TDKP böylece kendisini temize çıkarmak istiyor. Hem değişik örgütlerin ortak düşüncesi olacak, hem de TDKP'nin bununla ilgisi olmayacak...(??!) Burada da oportünizm kendisini ele vermektedir. TDKP kendi yoldaşlarının yanlış tavır takındığını tespit edip eleştireceğine, bildiride ortaya çıkan tavrın suçlusu olarak diğer örgütleri dolaylı olarak şuçlamaktadır.

Yine TDKP bu ortak açıklamada yer alan tehdit etme anlayışını reddetme yerine şunu söylemektedir: *"Bu bakımdan bizce bildiride yer alan "anladığı dilde cevap verme" vb. ifadeler amaca hizmet etmemekte ve yanlış anlaşılmalara yolaçmaktadır."* (aynı yerde) TDKP için bu tespit yanlış bir anlayışı ortaya koyan bir tespit değil de, sadece, amaca hizmet etmeyen ve yanlış anlaşılmalara yolaçan bir ifadedir. Soruna böyle yaklaştıkları sürece, anlayışın yanlış olduğunu tespit edip, buna karşı mücadele etmedikleri sürece, bunların PKK'nın tavrından ilkesel olarak hiç bir farklarının olmadığı da ortaya çıkmaktadır. Günübirlik, pragmatik yaklaşım politikası bunların bugün çatışmalara karşı olmasını beraberinde getirmektedir. Bu da, gelecekte bunların devrimcilere karşı şiddet uygulamayacaklarının hiçbir garantisinin olmadığını göstermektedir.

TDKP kendi politikalarının PKK'nın tavrına endekslenmediğini tespit etmektedir. Fakat Dersim örgütünün somut olarak yaptıkları, bu tespitin merkezi politika açısından olmasa da, özelde Dersim'de yürütülen politika açısından yanlış olduğunu göstermektedir. Gerek yukarıda değindiğimiz ortak açıklamada olsun gerekse de Dersim'de TDKP'nin örgütünün yaptığı propaganda da olsun, PKK'ya karşı tavır, mücadelenin esası haline gelmiştir. Bu bağlamda TDKP merkezi ile Dersim örgütü arasında farklı bir yaklaşımın olduğu da tespit

edilmek zorundadır. Bu farklılıktan dolayıdır ki TDKP yapılan yanlışlara karşı tavır takınırken şu tespiti yapmaktadır:

"PKK'nın (...) yanlış eylemleri, partimizin çevre örgütlerinde ve bazı örgüt birimlerinde yanlış bir eğilimin uc vermesine yolaçtı. Sözlü propaganda-ajitasyon faaliyetinde darlıklara düşme, halkın geri eğilim ve ruh haline uyum gösterme ve PKK'nın yanlışlarının teşhiriyle yetinme biçiminde ifade edebileceğimiz bu yanlış eğilim, parti faaliyetimizin esas amacının gözardı edilmesi tehlikesine açık olması ve bir kolaycılığı içermesi nedeniyle de önem taşımakta ve düzeltilmesi, giderilmesi gerekmektedir." (Denge Şoreş, sayı 36, sayfa 10)

TDKP bu tavrı eleştirse de, olgu olarak varlığını ortadan kaldıramaz. Bu eleştirdiği anlayış, üç örgütün ortak açıklamasına da yansımıştır. Bu yüzden de "muğlak ifadeler"in olduğu, bu yüzden karşı olduklarını söylemeleri aslında bu düşünceye karşı gelmemeleri demektir. TDKP ne tavır takınırsa takınsın, Dersim'de oluşturulan "Devrimci Blok" PKK'nın tavrına karşı oluşturulmuştur ve TDKP'nin Dersim örgütü de bu yaklaşım temelinde hareket etmiştir. Sorun yaklaşımın kendisine karşı mücadele etme sorunudur. Yoksa çıkarlar uğruna ilkeleri hiç etme değil.

Şimdi aba altında sopa göstermenin başka örneklerine bakalım.

TDKP'nin Kürdistan Devrimci Komitesi'nin, PKK'nın, kendi yoldaşlarını öldürmesinden sonra takındığı tavırda şöyle diyor: *"PKK devrimcileri katleden, pusu kuran halkımızın mücadelesini sorumsuzca baltalayan eylemlerinin ve 6 devrimci militanın dökülen kanlarının hesabını vermelidir. Bu yapılmazsa halkımız bunları affetmeyecektir ve devrimci kanı dökenler döktükleri kan içinde boğulacaklardır."* (abç.) (KDK Enformasyon Bülteni, 13.10.1993 Özel Sayısı, sayfa 1)

Dökülen kanda boğulmak, doğal olarak kendiliğinden olmaz. Böyle olsaydı hakim sınıflar çoktan boğulmuş olacaklardı. Bu tavır, açıkça "hesap vermezseniz biz alırız" tavrıdır. Bu da ancak "anladığı dilde cevap" vermekle, yani şiddete başvurmakla olur. İşte PKK'nın saldırılarından sonra pir-ü pak kesilen TDKP'nin tavrı böyledir. Yapılan tehditi halk adına yapmaları ise sadece gözboyamaktır. PKK da halk adına devrimcileri öldürmektedir. Bunlar da PKK'dan insanları öldürürlerse halk adına yaptıklarını söylemeyeceklerinin hiçbir garantisi yoktur.

TKP/ML'nin ortak açıklama dışında bu konudaki tavrı da değişik değildir. Bir iki örnek verirsek durum özetle şöyledir: *"Temmuz ayında yayınlanan "TKP/ML Merkez Komitesi-Askeri Komisyonu" imzalı bildirimizde, PKK'nın Dersim'de bu yıl geliştirdiği yanlış politikaları, baskıcı-zorbacı yöntemleri, devrimci kitle çizgisi dışına çıkan ve karşı-devrimci biçimlere bürünen dayatmaları eleştiri konusu yaparak uygulayıcılarını bu yöntemlerden vazgeçmeye çağırmış ve aksi halde Partimizi karşılarında bulacaklarını belirtmiştik."* (Partizan Özel Sayı, Ekim 1993, sayfa 6) Bu tespiti yaptıktan sonra da kendilerinin şiddetten yana olmadıklarını açıklıyorlar. Böylece çatışma olursa, PKK zorladı diye kendilerini önceden garantiye alıyorlar. Aksi halde PKK yanlışlarından vazgeçmezse "partimizi karşılarında bulacaklar" tespitinin hiç bir anlamı yoktur.

Anlayışta farklılık olmayınca tespitlerde de farklılık olmaz. PKK'nın tehditleri gibi TKP/ML de, hesap sorma tehditlerinden geri kalmıyor. İşte bu tehditlerden bir tanesi daha:

" Oysa PKK Koordinatörünün yapmaya yeltendiği şey " dağdan gelip bağdakini kovma" olayıdır. PKK Koordinatörü kusura bakmasın!.. Silahlı birimimizi oyuna getirip üç gün elleri ayakları bağlı esir tuttuktan sonra, rehin alınmış turistlere ilişkin propagandif açıklamalarına benzer "izinsiz giriş" gerekçeleri ile olayı mazur gösterebileceğini sanıyorsa, biz bunu turistçe değil, bu toprakların öz evlatları ve halkın komünist-devrimci önderleri olarak, layık olduğu biçimde karşılamasını çok iyi bilir ve hesabını almadan yakasını da bırakmayız." (agd. sayfa 30) Burada sadece tehdit tavrı yoktur. Aynı zamanda turist kaçırma olayına yaklaşımları da ortaya çıkmaktadır ve bu yaklaşım milliyetçi bir yaklaşım olarak mahkum edilmek zorundadır.

Buradan da görüleceği gibi, "sol içi" çatışma bağlamında TKP/ML'nin de ilkesel olarak PKK'dan farkı yoktur.

Dev Sol'a gelince, bunların son dönemdeki tavırları bütün devrimci kamuoyu tarafından bilinıyor. PKK'nın yaptıklarına karşı takındığı tavırda, bunlarda devrimciler arası şiddete karşı çıkıyorlar. Hem de hiç utanmadan devrimciler arası şiddetin yanlışlığı hakkında konuşabiliyorlar. Bunun temel sebebi ise, yukarıda ortaya ortaya koyduğumuz gibi, şiddet uyguladıkları devrimcileri karşı-devrimci olarak ilan etmeleridir. Bunun dışında ise, Dev-Sol'da Dersim'de PKK'nın halka karşı uyguladığı yöntemleri uygulamaktadır. Yaptıklarına karşı TDKP ve TKP/ML'nın eleştiri getirmesine karşı da, yine eleştiriye tahammülsüzlük tavrını takınmış ve devrimcilere yakışmayan biçimde eleştiri yöneltmiştir. Dev-Sol'un uyguladığı politikaya "odun kesme yasağı", "insan kaçırıp sorgulama" ve sorgu yaparken de "devrimci adalet" adına "işkence yapma" vb. uygulamalar örnek olarak verilebilir. Kaçırıp işkence yaptığı insanlar içinde TDKP taraftarı da vardır.

Bütün bunlar, bu örgütlerin PKK kadar güçlü olduklarında bunların da diğer devrimci örgütlere hayat hakkı tanımayacağını çok açık bir biçimde göstermektedir. Nitekim Dersim'de peynir fiyatlarının belirlenmesi işi yüzünden Dev-Sol ile TKP/ML ve TDKP, başka sorunlarda yürütmedikleri polemikler yürütmüştür. Belli bir sayıda silahlı insanı olduğunda, neredeyse devlet iktidarına sahip olmuşlar gibi havalara girmektedirler.

PKK'nın burası benim egemenlik sahamdır deyip "Türk solu" dediği kesimin K.Kürdistan'da çalışmasını yasaklama tavrı ile ilkesel olarak hiç bir farklılıkları yoktur. Tekkecilik bütün oportünistlerin kemiğine işlemiştir.

Ortaya koyduğumuz bu tavırlar dışında devrimci şiddet bağlamında da yanlış tavırlar mevcuttur. Örneğin TDKP, "Devrimci şiddet kime karşı?" başlığı ile bu konuda tavır takınırken, devrimcilerin uyguladığı şiddetin her türünü devrimci şiddet olarak anlamaktadır. Yani, şiddetin devrimci şiddet olması, onu uygulayanların niteliğine göre değerlendirilmektedir. Halbuki herhangi bir şiddetin devrimci bir şiddet olması için, uygulayanın kim olduğu sorununun yanısıra, bu şiddetin ne için ve kime karşı uygulandığı sorunu da tayin edicidir. TDKP ve diğerleri sorunun bu yanını bir kenara bıraktıkları, devrimcilerin de karşı-devrimci eylem yapabileceklerini ve bu karşı-devrimci eylemde uyguladıkları şiddetin de karşı-devrimci bir şiddet olduğunu düşünemedikleri için, devrimci örgütlerin devrimcilere karşı "devrimci şiddet" uygulamalarının yanlış olduğunu savunuyorlar. Bu yaklaşım da, devrimciler arası şiddet kullanımı konusunda bunların yanlış bir konumda olmalarının gerekçelerinden biridir.

Bir başka yanlış da bu örgütlerin PKK'ya bahşettikleri devrimciliktir. Bilindiği gibi TDKP ve TKP/ML belli dönemlerde PKK'nın niteliğini karşı-devrimci ve hatta faşistlerle aynı kefeye koyan değerlendirmelerle değerlendirmişlerdi. İşlerine geldiği gibi, o an hangi değerlendirme kendilerine uygunsa o yönden değerlendirmeler yaptılar. PKK'nın niteliğinde ileriye dönük herhangi bir değişiklik olmamasına rağmen, tam tersine gittikçe reformist bir çizgiye oturan bir politikaya sahip olmasına rağmen, bu örgütler geçmişte yaptıkları yanlış değerlendirmenin intikamını alırcasına bu sefer de diğer uçtan yanlış değerlendirme yapıyorlar. Bunu yapmalarının bir gerekçesi de, herhangi bir örgütü değerlendirirken ya devrimci, ya da karşı-devrimci ikileminin dışına çıkamamalarıdır. Gerçi PKK'yı değerlendirirken de kendi kendileri ile çelişen tespitler yapıyorlar, ama genel değerlendirmede devrimci olarak değerlendirmektedirler. Devrimci tespitinin önüne "ulusal" tespitini ekleyerek "ulusal devrimci hareket" olarak görmektedirler. PKK, bugün hala faşist Türk devletine karşı savaşan bir güç olsa da, bu onların devrimci bir niteliğe sahip oldukları anlamına gelmez. Devrimci bir niteliğe sahip olmamak, otomatikman karşı-devrimci olduğu anlamına da gelmez. PKK'nın niteliği ne devrimci, ne de karşı-devrimcidir. PKK, küçük-burjuva milliyetçi bir karaktere sahip olup, özellikle son yıllarda savunduğu politika ile reformist siyaset yürüten bir örgüttür. Kürt ulusunun kurtuluşu yürütülen bu siyaset temelinde gerçekleşemez. Bunun için PKK'nın niteliğini doğru tespit etmek de zorunludur.

Yazımızın başına dönüp kısaca toparlarsak, proletarya enternasyonalizmi adına savunulan düşünceler, PKK açısından Kürt milliyetçisi, TDKP açısından Türk şoveniznı ile

Kürt milliyetçiliğinin içiçe geçirilerek savunulması ve TKP/ML bağlamında da Türk şovenisti tavırlar olup, proletarya enternasyonalizmine saldıran düşüncelerdir.

PKK'nın milliyetçi tavırları çıplak bir biçimde görünürken, TDKP ve TKP/ML'nin şovenist tavırları Marksist-Leninist söylemler ve değişik ulus ve milliyetlerden proletarya ve emekçilerin birliği savunusu ardına gizlenmektedir.

Proletarya enternasyonalizmi adına savunulan bu düşüncelerin hepsi de reddedilmek zorundadır. Bugün esas mücadele edilecek yan Türk şovenizmi yanıdır. Fakat bu Marksist-Leninistler için ezilen ulus milliyetçiliğine karşı mücadele etmeyeceği anlamına gelmez. Bu yüzden de Türk şovenizmine karşı mücadele etmenin yanısıra Kürt milliyetçiliğine karşı da mücadele etmek zorunludur.

PKK'nın Dersim'de devrimcilere karşı yaptığı kaçırma, tehdit ve öldürme gibi eylemleri mahkum ediyoruz. Bunu mahkum ederken, bu ve benzeri olayların Türkiye K.Kürdistan "sol"u içinde bir kez daha tekrarlanmaması için, var olan yanlış yaklaşımların ortadan kalkması gerektiğini de tekrar vurgulamak zorundayız. Yukarıda bir kısmına değindiğimiz ve daha önceki yazılarımızda ortaya koyduğumuz yanlış yaklaşımlar ortadan kalkmadan, bu tür olayların son olması isteği bir dilek olmaktan öteye geçmeyecektir.

Bu konuda son dönemlerde, lafta da olsa doğruya doğru bir eğilim sözkonusudur. Bu eğilimi daha da ilerletmek amacı ile, birkaç kez yayınlayıp devrimci örgütlerin önüne sunduğumuz şu tavrımızı burada tekrar yayınlamayı gerekli görüyoruz.

*"1- Bütün devrimci gruplar, **devrimci gruplar arasındaki çelişmelerin** barışçı yöntemlerle, **şiddet kullanılmadan çözülmesini** ilkesel bir sorun olarak gördüklerini açıklamalıdır.*

*2- Bütün devrimci gruplar, kimden gelirse gelsin, kim başlatırsa başlasın, **devrimci gruplar ve devrimciler arasındaki çatışmaların karşı-devrime hizmet ettiğini** ilkesel olarak kabul etmeli ve açıklamalıdır.*

*3- Bütün devrimci gruplar, bu sorunu **"ilkesel bir sorun olarak görmeyen" gruplara karşı ortak tavır** almalı; onları en geniş çevrede eldeki bütün araçlarla teşhir ve tecrit etmelidir*

4- Tüm devrimci gruplar, kendi dışlarındaki devrimci gruplar arasındaki çatışmalarda da tavır takınmalı; çatışan grupları çatışmaya son verme yönünde zorlamalıdır

*5- Herhangi bir devrimci grubun, bir diğer devrimci gruba; ya da herhangi bir devrimci gruptan kişilerin, bir diğer devrimci gruptan kişilere yaptığı fiili saldırılar karşısında; bizzat **saldırı sırasında** saldırıya uğrayanların kendini koruması, savunması en tabii hakkıdır **Saldıranlar, saldırı içinde karşı-devrimci konumdadırlar.** Saldırı esnasında olan olayların sorumlusu, saldırıyı düzenleyenlerdir. Ancak saldırıya, intikamcı bir şekilde **karşı saldırı** ile cevap verilmesi red edilmelidir.*

6- Devrimci gruplar, kendi dışlarındaki devrimci grup ve kişilere fiili saldırılarını haklı çıkarmak için; saldırılanlar hakkında "ajan", "ajan provokatör", "MİT'le işbirliği", "ajan provokatör örgüt", "karşı-devrimci" vs. gibi değerlendirmeler yapmaktadırlar. Bu değerlendirmeler genellikle gerekçelendirilmemekte, en iyi halde sözü geçen kişi veya örgütün, bu değerlendirmeyi yapanlara yaptığı saldırı gerekçe olarak gösterilmektedir. Bu tavır red edilmelidir.

*İlke olarak, **ispatlanmayan iddialar** red edilmeli; ispatlanmayan iddiaları yargı olarak ileri sürüp, bunun üzerine siyaset inşa edenler, **iftiracı ve gayrı ciddi** olarak değerlendirilmeli, bu tavır içinde olanlara karşı ortak tavır takınılmalı; bunlar teşhir, tecrit ve mahkum edilmelidir*

*7- Herhangi bir teşkilat veya kişinin "karşı-devrimci", "ajan provokatör" vs. olarak değerlendirilmesi için, o kişi veya örgütün belli **karşı-devrimci eylemler** yapması yeterli değildir. Şurası bilinmelidir ki, yer yer devrimciler de **karşı-devrimci** nitelikte eylemler yapabilirler. Sorun, onların bunu düzeltip düzeltmeyeceği sorunudur.*

*Herhangi bir örgüt veya kişinin "karşı-devrimci" olduğunu söylemek için, o kişi veya örgütün **hakim sınıflarla birleştiğini**; düzeni savunduğunu; ya da herhangi bir emperyalist gücün ajanı olarak hareket ettiğini **ispatlamak** gerekir.*

8- Herhangi bir teşkilat, bir diğer devrimci teşkilat hakkında yaptığı "karşı-devrimci" değerlendirmesi konusunda tüm devrimci harekete karşı sorumludur. Böyle bir değerlendirme, suçlama karşısında tüm devrimci teşkilatlar, değerlendirmeyi yapan teşkilatı, iddiasını ispatlama yönünde zorlamalı, gerekçe, delil talep etmelidir. Bu yapılmazsa, suçlamayı getiren örgüt hakkında ortak tavır takınılmalı, teşhir ve tecrite yönelinmelidir.

9- Saldırıya uğrayan örgüt ya da kişi açısından tutulması gereken yol; saldırana aynı şekilde cevap vermek olmamalıdır. Tutulması gereken yol, en geniş devrimci kamuoyu içinde teşhir ve tecrit yolu olmalıdır.

10- Bu konuda eğitime önem verilmeli. Devrimciler arasında, kamuoyu önünde -en ağır ve fakat gerçekten temelli polemiği de içeren- açık ideolojik mücadelenin ve eylem birliğinin önündeki engeller yıkılmaya çalışılmalıdır." (Bolşevik Partizan, sayı 14/4, sayfa 11-12)

Mart-Nisan 1994

BOLŞEVİK PARTI İNŞASI İÇİN - JÎ BO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEWÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN

Butun ulkelerın ışçıleri bırleşınız! · Butün ülkelerın ışçıleri ve ezılen halklar bırleşınız!
Karkerên hemû welatan yekbın! Karkerên hemû welatan û gelên bındest yekbın!

Sayı/Hejmar 87 · 1 Mart / Adar 1994 · 10 000 TL.

Bolşevik Parti
KUZEY KÜRDİSTAN-TÜRKİYE
5. Kongresi'ni yaptı!

Yükseltiğimiz bayrak: BOLŞEVİZM !
Hedefimiz: KOMÜNİZM !
Ala ku em bilind dikin: BOLŞEVİZM !
Armanc: KOMÜNİZM !

Ya barbarlık, ya sosyalizm!
Yan barbari; yan sosyalizm!
Ya faşizm, ya devrim!
Yan faşizm, yan şoreş!

roja bolşewîk

Karkerên hemû welatan yekbin!
Karkerên hemû welatan û gelên bindest yekbin!
Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!

HEJMAR/SAYI: 1 ▸ REŞEME/ARALIK'93 ▸ BIHA/FİYATI: 10000 TL, 5 DM

NİVÎSÊN BİJARTE Lİ SER KURDİSTANA BAKUR

Kirmancî-Tirkî

Newroz piroz bê!

BOLŞEVİK PARTİ